

NICOLA ANDREWS

Până la pierderea respiraţiei

Traducerea şi adaptarea în limba română de CECILIA IONESCU

ALCRIS

Romance

Capitolul 1

Mai mult de un minut, Susan Reed crezu că visează.

Închise ochii pe jumătate, observând silueta aflată contra luminii, la douăzeci de metri deasupra ei. O siluetă cu umeri largi şi cu nişte picioare care nu se mai sfârşeau.

Susan îşi spuse că balansul pe orizontală, la capătul unei corzi, îi deforma perspectiva. Dar bărbatul părea într-adevăr foarte înalt.

„Cu siguranţă, nu găseşte haine pe măsura lui în comerţ", se gândi ea.

O pală de vânt, scurtă şi brutală, o lipi de munte.

Avu impresia că-şi pierde respiraţia. Viaţa ei depindea de soliditatea pitonului care ţinea coarda. În loc să ia în consideraţ le urmările catastrofale ale unei căzături, se întreba dacă salvatorul său se îmbrăca lesne cu confecţii de-a gata!

În realitate, nu se simţea deloc în pericol. Stânca era solidă, coarda nouă şi ea însăşi înfipsese pitonul. După alunecarea sa, depăşind primul moment de ameţeală, începuse să-şi facă planuri pentru a ieşi singură din situaţia neplăcută. Dar fără îndoială, cineva o observase şi-i venea în ajutor.

Necunoscutul nu ştia că, fiind o alpinistă

experimentată.

Susan se aflase deseori în situaţii mai periculoase. Aşadar, tot ce observase aplecându-se, fusese o tânără femeie roşcată, echipată în trening şi care oscila ca o pendulă de-a lungul unui perete evaluat printre ascensiunile cele mai dificile.

Vântul se domoli. Susan prinse coarda şi se îndepărtă cu o mişcare din şolduri, fericită să-şi găsească poziţia verticală.

Apoi aşteptă ajutorul care i se dădea cu atâta amabilitate.

De la sosirea sa în Elveţia, evitase orice relaţie cu membrii cluburilor. Din conversaţii auzite ici şi colo, înţelesese că în Europa, oamenii muntelui nu le recunoşteau femeilor calităţi reale de alpinişti. Le considerau timide, indisciplinate, incapabile de un efort susţinut. Era inutil să-i contrazici. Îţi vor răspunde că excepţia confirmă regula.

Susan învăţase escaladarea cu tatăl său în canioane şi în munţii din Wyoming. Acolo, concetăţenii săi recunoşteau, în cazul unor aptitudini asemănătoare, aceeaşi competenţă atât bărbaţilor cât şi femeilor.

Primul său an în Elveţia o şocase. Pentru a fi egală cu un băiat, o fată trebuia să-l depăşească, să-şi asume riscuri, să meargă mereu mai sus şi pe drumuri din ce în ce mai dificile…

— Sunteţi solid asigurată?

Vocea căzu asupra ei cu autoritate, amplificată de ecou.

Se agăţă cu putere de coardă.

— Sunt gata, urlă ea. Cum aveţi de gând să mă ridicaţi?

Îşi încrucişă două degete în minte. Dacă bărbatul era un alpinist amator, risca trăgând-o ×s-o facă să salte pe

coasta stâncoasă.

Atunci, timp de o săptămână, va fi obligată să le ofere elevelor sale un chip învineţit şi zgâriat.

— Unde vă este căciuliţa? strigă vocea.

Urechile îi erau îngheţate. Căciuliţa căzuse probabil odată cu ea.

Aruncându-şi capul spre spate, întrebă din nou:

— Sunteţi sigur că mă puteţi ridica până la cornişă?

Niciun răspuns. Îi acorda necunoscutului două minute.

Dacă la capătul acestui interval de timp nu simţea nicio tracţiune pe coardă, se va descurca singură. Va fi mai dificil, dar mai puţin periculos decât să fie zgâlţâită de un amator.

Coarda se mişcă. Susan îşi ţinu respiraţia. Înţelese că o ridica prin smucituri. Tracţiunea era controlată cu atâta îndemânare încât abia oscila.

Scoase un oftat de uşurare. Liniştită, lăsă curs liber gândurilor sale.

De trei ani de când se instalase la Brentz, în inima Oberlandului, nu înfruntase dificultăţi serioase în cursele sale montane. În schimb, îi trebuise mult curaj şi încăpăţânare pentru a-şi realiza visul: să înfiinţeze o şcoală feminină de ascensiune pe perete stâncos. Şcoala mergea atât de bine, încât compatrioate ale ei veneau chiar din California pentru a se antrena aici.

Susan găsise în fine o linişte favorabilă. Era mult timp de când în Wyomingul său natal, discuta fără încetare cu Dan despre ce putea face sau nu o femeie. Dan venera trei idoli:

liniştea, respectabilitatea şi siguranţa. Nu admitea să-şi condimenteze viaţa cu cel mai mic risc. Aşadar, condamna gusturile soţiei sale pentru ascensiuni periculoase.

Alungă amintirea lui Dan. Căsătoria lor se terminase de mult timp. Ruptura o rănise profund, dar întorsese această pagină. Nu servea la nimic să şɨ-o amintească. Doar viitorul conta.

Înălţă capul. Se apropia încet dar sigur de cornişă. Un frison de plăcere o străbătu când se concentră asupra mişcărilor dificil de executat pentru a prinde piatra şi a se ridica în mâini la momentul potrivit. Să învingă dificultăţile era o fericire pentru ea. Niciodată o poveste sentimentală nu-ɨ procurase o asemenea senzaţie de împlinire. Alpinismul devenise cu adevărat raţiunea sa de a exista.

Observă marginea platformei şi ridică o mână pentru a se agăţa de ea.

* * *

De aproape, bărbatul era mai impresionant decât îl zărise de la douăzeci de metri deasupra ei. În plus, era de o frumuseţe sfidătoare şi degaja un magnetism aproape animalic.

Îndată ce fu alături de el, Susan resimţi o impresie ciudată.

Se imagină goală, în braţele sale, strânsă la pieptul său puternic…

Se înroşi. Ce gând curios! Nici măcar nu cunoştea numele salvatorului său. Desigur, de la ruptura cu Dan n-o sărutase niciun bărbat. Dar acesta nu era un motiv pentru a-şi lăsa mintea ×s-o ia razna în fantasme impudice cu primul venit.

Tuşi uşor, sperând că el nu-ɨ remarcase încurcătura.

— Mă numesc Susan Reed, spuse ea cu o voce pe care ar fi vrut-o mai sigură.

— Jack Cameron.

El îi strânse energic mâna.

Susan simţi atunci o asemenea mândrie încât nu-şi putu reţine un zâmbet. Bărbatul pe care-l avea în faţă nu

era un oarecare. Numele său era la fel de cunoscut în mijlocul alpiniştilor ca cel al lui Einstein printre matematicieni.

Condusese expediţii în Himalaia şi în Anzii Cordilieri, cucerise culmi celebre, de neînvins, scrisese cărţi…

Sau poate nu era acelaşi Cameron?

Îşi alungă îndoiala. Cu siguranţă, muntele era regatul acestui atlet de circa patruzeci de ani care se mişca pe cornişa îngustă cu uşurinţa unei capre negre. Frumuseţea şi agilitatea sa o fascinară pe Susan.

Pentru a scăpa de această contemplare periculoasă, îşi dădu jos din spate rucsacul care-i tăiase umerii. Apoi scotoci înăuntru pentru a găsi o nouă căciuliţă. Era mai inteligent decât să privească insistent acest personaj pe cât de celebru, pe atât de seducător.

În timp ce-şi îndesa o căciuliţă de lână verde peste urechi.

Susan spuse:

— Vă mulţumesc pentru ajutor. Dar dacă vreţi să vă continuaţi ascensiunea, nu vă preocupaţi de mine. Sunt în stare să cobor prin mijloace proprii.

Cum el nu răspundea, ea îl privi din nou. Şi din nou primi şocul unor ochi negri şi strălucitori. Avea un chip puţin banal, cu trăsături puternice, tăbăcite de soare. Părul des, de culoarea grâului copt, tuns cum dădea Dumnezeu, se revărsa peste o frunte lată. Maxilarul pătrat, gura voluntară, nasul cu o linie bine desenată arătau o forţă fără slăbiciune. Ochii erau atât de negri încât irisul se confunda cu pupila.

— Să coborâţi singură? o ironiză Jack Cameron. Este o ispravă pe care nu vă sfătuiesc ×s-o faceţi.

Atinsă în orgoliul său, Susan trebuia să răspundă că avea la activ un palmares de ascensiuni cu care puţini alpinişti se puteau lăuda.

Riposta îi rămase în gât. Se afla în faţa unuia dintre cei mai eminenţi căţărători ai secolului. Alături de performanţele pe care le realizase el, propriile performanţe i se părură foarte modeste.

Dar cum nu admitea să-i fie pusă la îndoială competenţa, protestă:

— Am urcat şi am coborât acest perete de peste douăzeci de ori.

— Singură?

— Da. Este un excelent exerciţiu de antrenament.

— Vă consarcaţi unor exerciţii de antrenament?

— Ţin să mă menţin în formă. În Statele Unite aveam obiceiul să fac drumuri lungi pe munte. Aici, în Elveţia, şcoala mea îmi ocupă tot timpul.

El o privea cu atenţie, frecându-şi bărbia. Expresia era atât de neîncrezătoare încât Susan preciză cu un pic de agresivitate.

— Acum doi ani am urcat pe Cervin.

Un zâmbet rapid lumină trăsăturile lui Cameron. Ea observă că avea dinţi strălucitori. Dar foarte repede, ochii lui negri îşi regăsiră sclipirea dură.

— Pe Cervin? Adevărat?

Îşi imaginase oare că-l minţise numai pentru a-l impresiona?

Era greu să-şi dea seama.

— Şi bineînţeles, continuă el, sunteţi o obişnuită a drumurilor de una singură.

Tonul devenise sarcastic şi dojenitor.

Ea clipi din ochi. Avea un fel de a o măsura din cap până-n picioare, care o irita în cel mai înalt grad. Dintr-odată, dori să fie departe de acest bărbat cu siguranţă fascinant, dar prea arogant. O nelinişte şi o deruta în aşa măsură încât îşi pierduse spontaneitatea de a replica. Se gândi la cabana sa din sat şi avu o dorinţă nebună să se

întoarcă acolo.

— Vă mulţumesc pentru ajutor, domnule Cameron. Regret că v-am întrerupt plimbarea. În definitiv, Brentz nu este un oraş mare. Poate ne vom întâlni în împrejurări mai puţin periculoase…

În timp ce vorbea, îşi aranjă din nou pe umeri curelele rucsacului.

— Ce vreţi să faceţi?

— V-am spus: cobor.

— N-aveţi într-adevăr nicio noţiune despre pericol, remarcă el cu o voce tăioasă. Am scris numeroase articole despre imprudenţele amatorilor. Se pare că nu le-aţi citit. Aţi acţionat în mod iresponsabil, fără să vă gândiţi că cineva îşi putea risca viaţa încercând să vă vină în ajutor.

Aerul lui de superioritate o înfurie. Îi vorbea ca unei copile.

Şi ea detesta aerul ăsta protector. Cei doi ani ai săi cu Dan o făcuseră alergică la sfaturi şi mai ales la cele care se refereau la securitate. Nu-şi asumase niciodată riscuri inutile, nici pentru ea, nici pentru alţii.

Respiră adânc pentru a încerca să-şi recapete calmul.

Efortul făcut o făcu să simtă o durere în plămâni. Se strâmbă şi răspunse, arţăgoasă:

— Eu n-am experienţa dumneavoastră. Cu toate acestea, mă simt destul de sigură pe mine pentru a face în sens invers drumul parcurs. Pitoanele mele sunt solide şi sunt expertă în arta de a controla coborârea înfăşurând coarda în jurul unui picior sau al unui cot. Nu sunt un căţărător de duminică.

— Eu şi mai puţin, îi replică el tăios. Aşa că vă scutesc de descrierea unei tehnici pe care o cunosc mai bine decât dumneavoastră.

Oare pe toţi oamenii îi trata cu un astfel de cavalerism? îl străpunse cu privirea sa limpede.

— Departe de mine să pun la îndoială cumpetenţa dumneavoastră, domnule Cameron. Dar voi face observaţia că aţi venit până aici, ca şi mine, singur, cu toate riscurile pe care le comportă o astfel de aventură.

Cu ochii furioşi şi maxilarul strâns, el făcu un pas spre ea.

Susan nu îndrăzni să se mişte. Terasa de pe flancul versantului era destul de lată pentru a te mişca pe ea, dar prea îngustă pentru a-i permite unuia dintre cei doi adversari să bată în retragere. Vidul îi înconjura. Un vid cu grupuri de pietre şi vârfuri ameninţătoare.

Când văzu trupul înalt lângă al său, Susan îşi simţi inima bătând nebuneşte. Plăcere? Mânie? Emoţie? Nu-şi analiză sentimentele.

Turba de furie şi nu-şi putea desprinde privirea de ochii negri care o fixau aproape răutăcioşi.

— Eu n-am venit pentru plăcerea mea, spuse el cu vocea sa autoritară. De fapt, v-am urmărit. Când v-am văzut plecând singură, am înţeles că alergaţi în întâmpinarea problemelor.

Atunci am hotărât să le rezolv eu pentru dumneavaostră.

Aşadar, vă rog să vă înnodaţi nailonul de siguranţă de centură şi să mă însoţiţi în coborâre.

Îi puse cu autoritate un colac de coardă în mână.

— Veţi urma sfaturile mele, adăugă el la fel de sec. N-am intenţia să acţionez ca un idiot de două ori în aceeaşi zi.

„Să acţionez ca un idiot”…

Susan reflecta la butada lui Jack Cameron. Pe moment, preferase să nu se răzvrătească. Dar pe măsură ce efectuau coborârea, înţelese că încercase ×s-o umilească în toate felurile.

Neţinând seama de calea pe care o urmase ea în

ascensiune, el o urmă pe aceea pe care o marcase singur cu propriii săi pitoni.

Pentru început, Susan încercă să se convingă că Jack era condus doar de bun-simţ. Drumul pe care şi-l trasase el era mai puţin acrobatic. Dar foarte repede, îi ghici intenţiile.

Căuta să-i impună autoritatea sa. Cobora în spatele ei cu toate responsabilităţile ce le impunea acel loc. Dacă se poticnea, cu o mişcare din pumn scurtă şi autoritară asupra corzii care-i lega, el oprea căzătura, amintindu-i în acelaşi timp că n-avea de luat nicio iniţiativă.

După o oră de coborâre prudentă şi cumpătată, Susan suferise destul jugul ghidului său. O trata cu adevărat ca pe o începătoare. Dacă mai rămânea cu el, ar fi explodat de mânie şi ar fi fost ceva stupid şi periculos.

Tocmai depăşiseră o falie şi se odihneau pe două dale mici în scară. Peretele spre vale oferea o pantă abruptă dar netedă.

Susan o cunoştea bine. Îşi antrenase aici elevele pe numeroasele piste în zigzag. Un profesionist era în stare să coboare primii cincizeci de metri de denivelare într-o etapă, ajutându-se doar de coarda de rapel.

Aruncă o privire spre însoţitorul său. Puţin mai sus, cu ochii spre cer, el contempla vârfurile tivite cu zăpadă şi limba strălucitoare de gheţuri. Peisajul era grandios. Dar Susan era sigură că Jack nu-l vedea. Se prefăcea indiferent pentru a-i arăta tovarăşei sale de coardă măsura dispreţului său.

Ea se sufoca de furie. Privind în faţă, văzu un piton solid fixat în stâncă. Înşiră pe acolo o coardă trasă din rucsac, îi prinse una dintre extremităţi de centura sa şi pe cealaltă o lăsă să cadă sub ea şuierând ca un lasou.

După ce se desprinse de Jack, îndepărtă din două smucituri tot ceea ce îi legase. Ghidul său va înţelege că îşi

reluase libertatea.

Apoi, fără să mai aştepte, apucă propria sa coardă. Cu picioarele în echer se lăsă să alunece cu prudenţă în gol.

La capătul corzii, ea sări pe o terasă largă de granit de unde coborârea spre sat nu era decât o plimbare printre grohotişurile aduse de gheţar.

Nişte pietricele căzură lângă ea. Înălţă capul şi privi atent silueta care sărea şi care sosea ca o ghiulea. Nu văzuse niciodată pe cineva aruncându-se atât de repede în rapel.

Dacă tălpile lui Cameron n-ar fi smuls pietre de fiecare dată când atingeau peretele, Susan ar fi putut crede într-o căzătură.

Şi el o acuzase de imprudenţă.

Câteva secunde mai târziu, stacojiu de furie, o prinse de braţ cu atâta violenţă încât simţi presiunea degetelor străbătând cele patru straturi groase de ţesături care o protejau.

— N-aveţi niciun sentiment de responsabilitate, urlă el. Nu ştiţi că membrii unei corzi sunt solidari unii cu ceilalţi? În al doilea rând, cea mai mare greşeală este să-ţi laşi coechipierul singur pe un perete.

Ea se eliberă cu un aer indignat.

— Sincer, domnule Cameron, m-am plictisit de acuzaţiile dumneavoastră stupide. Când voi vrea sfaturi în legătură cu modul de căţărare sau de coborâre, vi le voi cere!

— Atunci, cereţi-le imediat, altfel, continuând să procedaţi atât de stupid, vă veţi rupe gâtul.

— Lăsaţi-mă în pace să mi-l rup, strigă ea la fel de tare ca el.

Înghiţi în sec şi, cu ochii strălucitori, continuă pe acelaşi ton mânios:

— După câte ştiu, coechipierul meu este în siguranţă!

Aşadar, acum, mi-ar plăcea să găsesc o piatră destul de mare pentru a-i sparge capul. Acesta ar fi un mijloc bun de a scăpa de el o dată pentru totdeauna.

Şi cu aceste cuvinte definitive, se răsuci şi porni spre sat sărind, din piatră în piatră ca o gazelă.

Capitolul 2

Când ajunse la grupul de construcţii care includeau cabana şi şcoala sa de ascensiune pe pereţi stâncoşi, mânia îi dispăruse. Două ore de mers îi readuseseră bunul-simţ.

Înţelegea acum că Jack Cameron procedase ca un adevărat specialist al muntelui. Ea era vinovată. Dar discuţiile despre pericol îi aminteau întotdeauna înfruntările sale cu Dan.

Neînţelegerea lor plecase de la această evocare a trecutului.

Susan crezuse că aude vocea lui Dan în spatele celei a lui Jack.

Timp de doi ani, fostul ei soţ nu avusese pe buze decât cuvintele siguranţă şi prudenţă.

Ah! nu, nu-şi va aminti din nou de Dan! Nu-l mai văzuse de trei ani şi se simţea foarte bine. El se recăsătorise. Susan şi-l imagină tremurând de teamă de fiecare dată când, pe drumurile din Wyoming, noua sa soţie depăşea o maşină… Şi totuşi, o lăsase la volan!

Susan intră prin bucătărie şi-şi aruncă mănuşile într-o ladă aflată lângă chiuvetă, apoi se dezbrăcă de hanorac şi de treningul din jerseu impermeabil. În blugi şi bluză de flanelă albastră, porni pe culoarul ce ducea la încăperea pe care o transformase în birou.

Îşi promise din nou să nu se mai gândească la Dan. Şi să-l uite pe arogantul Cameron. Al doilea era opusul primului, dar la scări diferite, cei doi bărbaţi erau şi unul şi

celălalt la fel de deplasaţi.

Ultimele raze ale zilei pătrundeau prin două ferestre înguste. Susan aprinse lămpile.

Janie Dean, secretara angajată în urmă cu trei luni, nu dăduse încă de capăt dezordinii acumulate de Susan.

Încăperea amintea de un birou de notar răvăşit de un ciclon.

Pe podea şi pe mobile se aşternea o cantitate mare de hârtii.

Janie le aranjase pe cele mai importante în dosare care se aflau stivuite pe birou.

Când visase să se stabilească în Elveţia, pentru a înfiinţa un insitut feminin de ascensiune, Susan nu se gândise la avalanşa de documente pe care le va primi de la administraţie. Cum acestea erau editate în trei limbi: franceză, germană şi italiană, ea renunţase să le descifreze pe toate. Completase formularele urgente, apoi înlăturându-le pe celelalte, îşi promisese să le studieze mai târziu.

O foaie de carton era pusă la vedere în mijlocul mesei.

Janie Dean îi scrisese cu un creion gros de marcat, un mesaj citeţ:

„Nu uita că eşti invitată mâine seară la ora şapte şi treizeci, la Claire Holloway. Trebuie să te duci”.

Ultimele patru cuvinte erau subiniate cu roşu.

Susan strâmbă din nas. Claire Holoway era una dintre miliardarele în dolari care-şi plimbau plictiseala de colo-colo prin staţiunile cele mai cunoscute din Europa. Deţinea la

Brentz o somptuoasă vilă de munte unde primea toată „jetsociety”.

din regiune. N-o uitase pe Susan decât pentru a da puţină picanterie seratei sale. Să asculţi o alpinistă

experimentată vorbind despre drumurile sale în munţi va aduce o schimbare în obişnuitele sporovăieli despre aventurile sentimentale ale oamenilor mari din lume.

Susan se lăsase prinsă în capcană de mai multe ori. După fiecare serată la Claire, îşi jurase să nu mai calce în acest mediu îngrozitor de snob.

Dar Janie avea dreptate. Susan trebuia să accepte corvoada o dată în plus. Fără clientela excesiv de bogată care îi trimitea fetele, ar fi ×închis porţile institutului său de multă vreme. Cursurile de antrenament durau trei săptămâni şi costau o avere.

Susan ştia că părinţii elevelor sale erau prezenţi la serată.

Avea o zi pentru a-şi alege rochia. Se va gândi la asta mai târziu. O aşteptau şi alte mesaje.

Un trimis al Societăţii Alpilor venise să ceară programul de ascensiuni al şcolii până la sfârşitul sezonului de vară.

Susan ridică din umeri. Rotiţele sistemului administrativ al acestei ţări funcţionau ca cele ale unui orologiu. Nu se va obişnui niciodată. Ea îşi organiza ascensiunile în funcţie de timp sau de fantezie. N-avea un program şi nici nu dorea să facă unul.

Scrise câteva rânduri special pentru Janie. Secretara sa va trebui să trimită un program oarecare onorabilei societăţi.

Astfel, administraţia va fi mulţumită.

Un mesaj venea de la biroul primarului. Îl dădu de-o parte fără să-l citească. Dacă primăria ar fi hotărât ceva important în legătură cu ea, ar fi ştiut de la Janie.

O foaie îi atrase atenţia. Comitetul Salvamontiştilor ţinea o reuniune marţea următoare. Susan era rugată să participe.

Se încruntă. Marţea era ziua cea mai încărcată din

săptămână. Patru ore de curs dimineaţa, trei după-amiaza.

Reuniunea începea la ora şase seara. Dacă Susan se ducea acolo, ar fi adormit de oboseală la masa de conferinţă.

Ezită un moment, apoi puse invitaţia de-o parte. La urma urmei, dacă găsea timp să meargă la seratele Clairei, trebuia, în mod corect, să participe la reuniune.

Deşi Susan se înfuria când se vorbea în faţa ei despre pericol şi imprudenţă, nu era chiar atât de proastă să refuze să discute cu profesori avizaţi. La fel ca membrii Comitetului de

Salvamontişti, şi ea era îngrijorată de numărul crescând de accidente în munţi. Mare parte proveneau din inconştienţa turiştilor. Ea era gata să abordeze acest subiect cu reprezentanţîi administraţiei.

Aruncă o privire peste lista de apeluri telefonice. Un nume o făcu să tresară: Jack Cameron. Telefonase de două ori.

Susan plecă în căutarea secretarei sale. O găsi într-un hambar vecin cabanei, în curs de a stabili inventarul echipamentelor.

Susan merse pe lângă o grămadă de pitoane, cârlige, corzi şi piolete. Se aşeză pe un scaun răsturnat şi o întrebă pe Janie.

Aceasta ridică şuviţele de păr blond aflate în dezordine şi explică tacticoasă:

— Tocmai plecasei când domnul Cameron a sunat prima dată. I-am răspuns că nu eşti aici dar că, neavând cursuri sâmbătă după-amiază, îl poţi primi la cabană mâine după prânz. Cu siguranţă, nu m-a crezut, deoarece douăzeci de minute mai târziu, suna la intrare.

— Şi?

— Şi ×s-a întâmplat un lucru curios, spuse Janice, reticentă.

Privirea verde a Susanei deveni tăioasă.

— L-ai primit înăuntru pe domnul Cameron şi el a încercat să te seducă.

Janie făcu ochii mari, în timp ce un zâmbet amuzat îi lumina chipul presărat cu pistrui.

— Să mă seducă? Oh! nu! Era mai degrabă nerăbdător să te cunoască. Dar când i-am spus unde eşti, a plecat ca din puşcă.

A străbătut camera de zi, apoi grădina, ca şi când avea un diavol pe urmele sale. Era surprinzător.

Susan rămase gânditoare. Cameron avea într-adevăr reacţii ciudate. Ce voia oare? De ce o urmărise? Pentru a-i vorbi?

Pentru că era cu adevărat îngrijorat în privinţa ei?

— Am văzut în carnet că a sunat şi a doua oară, remarcă ea.

Era oare pentru a anula întâlnirea de mâine?

— Nu. A sunat din nou acum aproximativ o oră ca să-ţi transmit un mesaj. L-am găsit la fel de ciudat ca şi comportamentul său. Dar mai bine ascultă-l.

Janie scoase o hârtie din buzunarul de la blugi şi descifră cu voce tare semnele stenogramei:

— „Fără niciun contraordin din partea mea, o voi vedea pe domnişoara Reed mâine după-amiază. Anunţaţi-o, de asemenea, că acest mesaj nu este în niciun caz unul de scuză”. Ce înseamnă oare asta? întrebă Janie.

Susan se ridică, întinzându-şi muşchii obosiţi. Nu dorea să vorbească despre Jack Cameron. Dar Janie aştepta o explicaţie. Janie era mult mai mult decât o secretară. Prietenia lor data de pe vremea când cele două tinere se cunoscuseră la

Universitatea din Wyoming.

Susan oftă, apoi povesti incidentul, ajutorul pe care

Cameron i-l dăduse ca şi modul în care se

despărţiseră.

Animozitatea care izbucnise între cei doi alpinişti n-o surprinse pe Janie. Aceasta era mai interesată de alunecarea care o aruncase pe Susan de sus, în gol.

— Este o nebunie să pleci singură, bombăni ea. Când te ştiu agăţată de o pantă şi când telefonul sună, mă gândesc mereu că este spitalul care mă anunţă că ţi-ai rupt oasele.

Dumnezeule Mare! Acest Cameron a avut dreptate să te dojenească.

— Nu înjura, spuse Susan distrată.

Ea se întreba de ce admonestările colaboratoarei sale o lăsaseră indiferentă, atunci când cele ale salvatorului său o înfuriaseră.

— Nu eram în pericol, protestă ea. Pitonul şi coarda ţineau şi ştiam cum să mă redresez. Aş fi fost mai bine inspirată să-mi rezolv problema prin forţe proprii cum am făcut-o atât de des în trecut.

— Dacă această aventură îţi va servi de lecţie, îi voi mulţumi lui Dumnezeu.

Susan ridică din umeri.

— Pentru că eşti atât de îngrijorată când plec singură, însoţeşte-mă.

Janie simulă o expresie scandalizată.

— Am detestat întotdeauna drumurile în munţi, ripostă ea.

Chiar dacă mi-ai oferi dublul salariului meu, nu mă vei face să mă caţăr pe pantele tale blestemate. Şi acum, lasă-mă să-mi termin munca pe care am început-o. Rezerva este într-o dezordine încât îţi trebuie ore ca să găseşti ce cauţi aşa că îţi va fi mai la îndemână dacă vom avea o listă cu materialele din depozit.

— Vrei să te ajut?

— Nu, spuse Janie împingând-o blând dar ferm spre

uşă. Să nu ne amestecăm sarcinile. Eu nu mă amestec în felul în care îţi organizezi cursurile, aşadar, te rog, lasă-mă să mă ocup de serviciul de administraţie. Ai două clase de începători. Ele sosesc mâine dimineaţă. Du-te şi pregăteşte-ţi programul.

Concentrează-te asupra lui şi uită-l pe îngrozitorul om al zăpezilor.

Ea avea treizeci de ani, cu patru ani mai mult decât Susan şi o considera pe prietena sa ca pe o soră mai mică.

În viaţa sa, Susan nu acceptase sfaturi decât de la tatăl său şi de la Janie. Ea recunoştea că, în ciuda unui caracter uneori dificil, şi unul şi celălalt vorbiseră cu înţelepciune şi îşi păstraseră cel mai adesea picioarele pe pământ.

Dar de data aceasta, recomandările Janiei nu avură efectul scontat.

Susan încercă în zadar să se cufunde în munca sa, altercaţia cu Jack Cameron îi rămăsese în minte ca o amintire neplăcută, imposibil de şters.

Noaptea nu dormi bine.

A doua zi îşi antrenă începătoarele într-un cros prin iarba scurtă a păşunilor alpine. Se strădui să le înveţe cum să respire la altitudine pentru a-şi doza cât mai bine efortul.

După-amiază lucră la forma sa în sala de gimnastică şi încheie cu o şedinţă de haltere care o epuiză.

Nimic nu mai veni să tulbure tihna cabanei.

Preocupată de independenţa sa, Janie îşi luase pensiune la hotelul „Rosengarten”, unul dintre cele mai bune din sat. În principiu, o reţinuse pentru sâmbete şi duminici.

Susan nu reuşi să-l alunge pe Jack Cameron din gândurile ei nici măcar un minut. Absent, o inoportuna la fel ca atunci când fusese aproape de ea pe cornişa îngustă

deasupra vidului.

La ora şase seara era mai extenuată decât după o zi de ascensiune. Oboseala sa fizică nu era nimic pe lângă tensiunea nervoasă. Îşi dăduse seama că îşi petrecuse după-amiaza pândind soneria telefonului sau sunetul clopoţelului din pridvorul de la intrare. Jack Cameron nu era numai un personaj arogant. N-avea nici măcar cuvânt, nu catadiscise să vină la întâlnirea pe care el însuşi o fixase.

Susan îşi reproşa slăbiciunea. De ce oare acorda atâta importanţă acestui bădăran? Titlurile şi notorietatea lui nu o impresionaseră. Atunci, prin ce fenomen amintirea sa o obseda oare?

Niciun bărbat n-o tulburase atât de mult. În cele mai bune, ca şi în cele mai rele momente ale căsătoriei sale cu Dan, ştiuse întotdeauna să scape de influenţa soţului său, oferind corpului şi sufletului ei exerciţiile preferate. Practicarea unui sport de înalt nivel obosea muşchii şi epuiza spiritul.

Astăzi, remediul nu dăduse rezultat.

Părăsi sala de gimnastică şi urcă în camera sa, situată la primul etaj al cabanei principale.

Janie venise probabil în timpul zilei, deoarece o notă dactilografiată era lipită pe uşă.

„Nu uita de recepţia lui Claire Holloway, în această seară la ora şapte”.

Câteva cuvinte scrise de mână fuseseră adăugate în josul notei. Dar Susan n-avea chef să descifreze scrisul aproape neciteţ al prietenei sale.

Desprinse hârtia, o mototoli cu un gest obosit şi o aruncă pe podea. Corvoada îi ieşise din minte. Dar Janie era o asociată perfectă.

La urma urmei, această serată ar fi putut servi de diversiune pentru obsesia sa?

Alese una dintre rochiile sale cele mai elegante, o aşeză pe pat, apoi trecu în baie.

Acolo, se felicită că alesese să trăiască în Elveţia, în locul

Franţei sau Italiei. Cel puţin această ţară avea duşuri în stil american! Jetul era puternic, căldura uşor reglabilă. În exasperarea sa actuală, probabil că un duş de mână ar fi făcut-o să urle de nerăbdare.

Peste nicio oră, Susan îşi terminase machiajul. Se învârti în jurul ei în faţa oglinzii care acoperea unul din pereţii de lemn ai cabanei. Pusese această oglindă pentru a-şi da iluzia că împinge marginile unei camere prea mică după gustul ei.

Părul roşu şi des cobora în unduiri mlădioase peste umerii ei goi. Catifeaua neagră a rochiei punea în evidenţă punctul de plecare al pieptului, alunecând la subsuoară înainte de a se adânci până la şolduri într-un decolteu atât de înnebunitor încât Susan se întrebase mereu dacă această minune a croitoriei de lux franţuzeşti nu era pe punctul de a cădea. Corsajul cuprindea pieptul, se fixa peste o jupă largă, din aceeaşi ţesătură, care cădea până la glezne.

Janie numea această rochie: „provocarea la duci”.

— Sunt sigură că fiecare bărbat care te vede în această toaletă îndrăzneaţă, spunea ea, îţi oferă la ureche ceea ce afirmi sus şi tare că nu mai vrei.

Susan prefera să ignore comentariile prietenei sale. Îi plăcea graţia acestei rochii, moliciunea mătăsoasă a catifelei.

Îmbrăcând-o, îşi dorise să arate frumoasă, misterioasă şi provocatoare.

În cadrul recepţiilor care avuseseră loc se străduise să-i ţină la distanţă pe admiratorii prea îndrăzneţi. Fusese uşor.

Ajunsese să-i măsoare din cap până în picioare cu ochii săi verzi, reci ca un gheţar. Imediat ei se îndepărtaseră.

Ceva în conştiinţa sa, o voce din interior, îi şoptea că bărbatul întâlnit în ajun nu ×s-ar fi lăsat atât de uşor intimidat ca admiratorii ei obişnuiţi. O făcu să tacă. Acum avea în minte alte preocupări decât să se gândească la frumosul Cameron.

O aşteptau părinţii elevelor sale. Avea, de asemenea, sarcina să-i farmece. Le plăcea ca profesoara fetelor lor să arate calităţi atât feminine cât şi sportive.

Susan îşi spuse că ei plăteau destul de scump pentru a pretinde de la ea câteva ore suplimentare.

O rafală de vânt, la fel de neaşteptată pe cât de curioasă, suflă în jurul cabanei. Susan, care se pregătea să-şi contureze buzele cu ruj îşi întrerupse gestul. Percepu o bubuitură înăbuşită, ca şi când pe stradă trecea un camion. Dar la ora şapte seara, prin cartier nu trecea niciun camion.

Aproape simultan se auzi clopoţelul din pridvor şi vacarmul unei ploi de pietricele pe acoperiş.

Dumnezeule! De o avalanşă avea nevoie!

La Brentz fenomentul era frecvent, fără gravitate, dar ajungea ca să izoleze cabanele construite pe flancul colinei de restul satului prin alunecări de pământ sau de zăpadă, în funcţie de anotimp.

Un zgomot de sticlă spartă îi confirmă îngrijorarea. Era într-adevăr o avalanşă.

Fără să ţină cont de clopoţelul care răsună din nou în pridvor, verifică ferestrele de la primul etaj. Geamurile tuturor camerelor erau intacte.

Totuşi, nu visase. Undeva, o fereastră cedase sub şocul pietrelor. Incidentul era cu atât mai neplăcut cu cât temperatura scăzuse. Dacă pleca fără să descopere

stricăciunile, la întoarcere risca să găsească o casă îngheţată sau inundată de ploaie.

O mână nerăbdătoare continua să agite clopoţelul de la intrare. Susan ridică din umeri. Dimineaţă, unele dintre elevele sale îşi uitaseră mănuşile şi hanoracele. Venise probabil o servitoare să recupereze echipamentul acestor fete fără griji şi prea răsfăţate.

Se decise să nu răspundă, apoi se răzgândi. Un ajutor ar fi fost binevenit. Dacă servitoarea era amabilă, i-ar fi putut da

Susanei o mână de ajutor pentru a repara fereastra spartă.

Coborî scara din lemn ridicându-şi fusta prea lungă.

Camera de zi ocupa aproape tot parterul cabanei. Susan o străbătu fără a se grăbi, deranjată de înălţimea tocurilor.

Deschise uşa grea de stejar, ornată cu metal.

— În sfârşit! exclamă Jack Cameron. Dacă nu vedeam lumină în interior, aş fi făcut calea întoarsă.

Era într-un smoching albastru închis, elegant, superb.

Un puternic Mercedes negru era parcat în spatele lui, pe aleea mărginită de rododendroni.

Capitolul 3

Din ajun, Susan se gândise prea mult la Jack Cameron pentru a fi cu adevărat surprinsă de sosirea lui.

Dar Jack rămase ca trăsnit. Nemişcat în blânda lumină a apusului, o contempla cu intensitate. Ochii negri îi mângâiară umerii goi, apoi întârziară asupra celor două proeminenţe ale sânilor. Susan avea impresia că el vede prin catifeaua rochiei.

Simţi o furnicătură pe şira spinării.

— Sunteţi foarte frumoasă, murmură el.

Vocea îi era atât de senzuală, privirea atât de

insistentă, încât îşi duse o mână neliniştită la piept. Dar nu, rochia era totuşi acolo, susţinută sub braţe prin nu se ştie ce minune.

El îi surprinse gestul. Imediat, cu o mângâiere diafană, îi sublinie decolteul îndrăzneţ.

Contactul dintre degetele lui şi pielea sa aprinse o flacără în corpul Susanei. În mod instinctiv, se dădu înapoi. El o urmă şi închise uşa în spatele lui.

Rămase mută, atentă la incendierea bruscă a sângelui său.

Dar undeva în mintea sa sună o alarmă. Era conştientă de asta şi, totuşi, nu reuşea să-şi desprindă privirea de cea a lui Jack.

El întinse braţele ca pentru a o îmbrăţişa.

În acel moment, un clinchet de sticlă spartă răsună din nou în interiorul cabanei.

Ea se întoarse, mai mult pentru a-şi ascunde încurcătura decât pentru a încerca să ghicească originea zgomotului.

Făcu doi paşi în încăpere şi respiră adânc.

Se miră că-şi pierduse atât de repede controlul. Desigur.

Jack Cameron era atrăgător. Îşi dăduse seama de asta în clipa când îl descoperise pe cornişă. Dar era destul de lucidă pentru a şti că fără respect reciproc, cea mai puternică atracţie fizică nu ducea decât la regrete.

În loc să se complacă într-o admiraţie prostească, trebuia să-şi aducă aminte că Jack Cameron nu-ɨ dăduse importanţă.

Timp de o oră, în ajun, încercase ×s-o umilească şi ×s-o învingă cu superioritatea sa.

Susan nu mai era o fată nevinovată. Din nefericire pentru ea, iubise. Cunoştea toate capcanele seducţiei şi nu mai voia să se lase prinsă.

— Aţi auzit? îl întrebă ea cu o voce răguşită. Trebuie să mă duc să văd ce se întâmplă.

Însoţindu-şi cuvintele cu gestul, ea se îndepărtă grăbită spre interiorul încăperii.

El o urmă ca o umbră. Era tot în spatele ei când verifică ferestrele de la bucătărie şi de la birou.

În spatele cabanei, într-un adăpost, fusese amenajată o sală de gimnastică spaţioasă. O uşă permitea să se ajungă acolo direct din birou.

Când se pregătea ×s-o deschidă, el o prinse de încheietura mâinii.

— O clipă?

— Dar… n-aţi… înţeles? se bâlbâi ea. Trebuie să-mi dau seama…

— Cu această rochie şi aceşti pantofi de seară? i-o tăie el sarcastic.

Susan bătu din picior de nerăbdare.

— Chiar cocoţată pe papainoage, voi fi ×în stare să repar o fereastră spartă.

Îi aruncă una din cele mai reci priviri ale sale şi, foarte fericită că îşi regăsise până la urmă vocea, adăugă:

— Dacă v-aţi da la o parte din drumul meu, aş putea în sfârşit să deschid această uşă.

El îi dădu drumul şi ridică mâinile în semn de capitulare.

— Duceţi-vă. N-am venit aici ca să mă lupt cu dumneavoastră.

Secretara nu v-a transmis mesajul meu?

— Un mesaj? M-a anunţat că doriţi să vă întâlniţi cu mine după-amiază. Dar tot ceea ce se poate spune, este că punctualitatea nu este principala dumneavoastră calitate.

El îşi încruntă sprâncenele şi privirea i se oţeli. Dar foarte repede, un zâmbet şterse expresia sa contrariată.

— Am de dezbătut cu dumneavoastră o afacere foarte serioasă, spuse el. Domnişoara Dean mă avertizase că mergeţi în această seară la Claire Holloway. Fiind eu însumi invitat la această recepţie, m-am gândit că cea mai bună soluţie era să vă iau cu mine. Am înştiinţat-o pe colaboratoarea dumneavoastră.

Să fi uitat oare să vă anunţe?

— Janie nu uită niciodată nimic, protestă ea.

Imediat, se gândi la scrisul neciteţ din josul notei agăţate pe uşa camerei sale. Dacă şi-ar fi dat osteneala să-l descifreze, poate ar fi fost mai puţin surprinsă de sosirea cu întârziere a lui Jack Cameron.

— Aşadar, să nu vă mai contraziceţi singură, o sfătui el cu amabilitate. Mă aşteptaţi. Am sosit la timp. De ce sunteţi oare atât de nervoasă?

Era prea complicat pentru a-i explica. Deschise uşa culoarului ce ducea în sala de gimnastică. Un curent de aer făcu un vârtej în jurul lor. Lumina lămpilor descoperi dezastrul:

o parte a sticlăriei era cioburi pe jos.

— Dumnezeule! gemu ea.

— Ce ×s-a întâmplat?

— N-aţi auzit avalanşa? Probabil că au sărit pietre până aici şi au spart geamurile. Dacă nu repar imediat stricăciunile, prima aversă riscă să transforme sala de gimnastică în piscină.

Se întoarse spre el şi adăugă cu hotărâre:

— Pentru că sunteţi aici, ajutaţi-mă.

Un sfert de oră mai târziu, ea începu să urce treptele unei scări duble care o aduseseră din grădină şi o aşezaseră vertical pe partea larg deschisă a acoperişului.

El vru ×s-o oprească.

— Nu vă urcaţi acolo sus cu aceşti pantofi şi într-o rochie de seară, protestă el.

Ea îi aruncă o privire glacială.

— De când am constatat incidentul, nu încetaţi să mă criticaţ i. Nu eram în stare să găsesc o scară pliantă, nici să merg pe pământul afânat cu tocuri înalte. Apoi, după dumneavoastră, nu voi şti niciodată să înlocuiesc un geam, sau dacă voi încerca ×s-o fac, îmi voi tăia cu siguranţă o jumătate din mână. Acum, după părerea dumneavoastră, nu pot urca pe o scară, îmbrăcată cum sunt. În loc să criticaţi totul, mai bine aţi încerca să-mi daţi pe rând geamurile noi pe care le-aţi găsit în depozit.

Şi foarte mândră de tirada sa, se îndepărtă de el şi urcă prima treaptă.

Jack avea dreptate. Pantofii uşori îi făceau urcarea dificilă.

În plus, partea de jos a fustei o deranja. Dar mai curând ar fi murit decât ×s-o mărturisească. Dacă ar fi fost singură, ar fi schimbat această toaletă de seară cu nişte blugi şi espadrile.

Dar să-l sfideze pe Jack îi dădea o satisfacţie a amorului propriu, chiar dacă era în detrimentul confortului său.

Ajunsă sus pe ultima treaptă, simţi scara oscilând într-un mod instabil. Ca mulţi dintre alpinişti, Susan nu era niciodată în largul ei pe un acoperiş sau pe o scară înaltă. Îi lipseau pitoanele şi coarda care-i asigura securitatea pe munte.

— Jack! urlă ea. Se mişcă scara.

Îşi muşcă buzele, conştientă că-i dăduse ocazia să-şi bată joc de ea. El avu înţelepciunea să tacă şi prinse bara verticală a scării cu o mână fermă.

Simţindu-se mai în largul ei, se putu apleca pentru a lua geamul pe care i-l întindea. În acelaşi timp, pentru a risipi jena care se stabilise între ei, simţi nevoia să explice:

— Vitraliul a fost montat după un procedeu american,

care uşurează înlocuirea fiecărui element deteriorat. Priviţi…

Ridică noul geam şi-l făcu să alunece în cele două balamale de metal.

O greaţă îi întoarse stomacul pe dos, în timp ce un tremur nervos o scutură. Avu impresia că încăperea se învârtea cu ea.

Într-o străfulgerare, îşi imagină căzătura şi crezu că moare de ruşine. Dar în spatele ei, Jack urcase primele două trepte şi o prinse strâns, cu un braţ solid.

Pereţii se opriră din valsul lor. Susan îşi putu începe munca.

Crezând că percepe un uşor zâmbet ironic pe chipul frumos ridicat spre ea, tânăra se strădui să capete avantaj vorbind despre un subiect care îi stătea pe suflet.

— Cunoaşteţi metoda Bemheimer? Eu o găsesc atât de stupidă încât am eliminat-o din ceea ce predau. Pentru a-mi forma elevele, alternez şedinţele de dans şi gimnastică intensivă.

Apoi iau toată lumea cu mine pe teren. Obţin astfel cele mai bune rezultate.

Jack păru scandalizat.

— Ce înfumurare! Respingeţi o metodă care a fost încercată de cei mai mari alpinişti din istorie şi scrisă de cel mai bun dintre toţi

Susan puse un alt geam între glisiere. Era la fel de uşor ca şi când întindeai unt călduţ pe o felie de pâine prăjită. Nu mai regreta suma enormă pe care o investise pentru amenajarea clădirii.

— Vorbiţi ca guvernul elveţian, îi replică ea ironic.

Reprezentanţii săi au exprimat rezerve asupra planului arhitectului meu. După prima avalanşă, toată lumea a fost de acord că am avut dreptate. Reparaţiile erau mult mai uşor de efectuat decât pe rame tradiţionale.

Iată şi alt lucru… Delegaţii federali ţineau şi ei de asemenea, să predau după disciplinele obişnuite. Dar cum toate elevele mele au obţinut diploma, trebuia să se creadă că metoda mea este la fel de bună ca cea a lui Bemheimer.

El nu răspunse. Ea insistă pe un ton provocator:

— Îl consider pe marele dumneavoastră Bemheimer drept un îngrozitor misogin. Exerciţiile pe care le propune contribuie la dezvoltarea exagerată a muşchilor în detrimentul supleţei lor. Dacă aş fi practicat metoda sa, m-aş făli acum cu o siluetă de luptătoare de iarmaroc.

Făcu să alunece şi ultimul geam. Apoi, îşi înfăşură fusta lungă în jurul picioarelor pentru a coborî mai uşor.

Când sări jos, era mulţumită. Treaba fusese făcută cum vrusese ea şi avea impresia că-l lăsase până la urmă fără replică pe acest personaj arogant.

El strânse scara şi o duse afară pentru a o pune în locul unde o găsise.

Când reveni în sala de gimnastică, Susan termina de măturat cioburile de sticlă.

Avea mâinile murdare şi rochia şifonată.

— Urc să mă spăl şi să mă schimb, spuse ea. Dacă vreţi să vă spălaţi pe mâini, veţi găsi chiuvete şi chiar o cabină de duş în fundul sălii. Să ne grăbim, deoarece suntem aşteptaţi.

El îşi bătu uşor cu degetul ceasul brăţară în timp ce i-l punea sub ochi.

— Ora nouă, spuse el. Să renunţăm la recepţie. Nu suntem la New York. Aici oamenii se culcă mai devreme şi seratele lor se termină aproximativ la ora zece. Cel mai cuminte este să ne instalăm în salonul dumneavoastră şi să începem să lucrăm la proiectul pe care-l am în minte.

— Un proiect? îl întrebă ea, brusc interesată.

Apoi, înţelegând că intra în jocul lui, se împotrivi:

— Eu trebuie să merg la serata Clarei. Asta face

parte din obligaţiile mele profesionale. Nu-mi pot permite nicio incorectitudine faţă de părinţii elevelor mele.

— Nici măcar nu vă vor observa absenţa. Claire Holloway dă o recepţie la fiecare sfârşit de săptămână. Veţi merge la următoarea. N-are importanţă.

— Pentru dumneavoastră poate, dar pentru mine…

— Problema este clasată, i-o tăie el. Să nu mai discutăm despre asta. Eu mă grăbesc să vă expun planul meu şi dumneavoastră sunteţi nerăbdătoare să-l cunoaşteţi. Aşadar, urcaţi-vă repede să vă schimbaţi. Apoi vom sta de vorbă.

— Vom sta de vorbă despre ce?

Dacă îşi imagina că o va face să joace după cum îi cântă el, se înşela. Totuşi, nu rezista decât de formă.

Cum el nu răspundea, repetă întrebarea, dar fără impertinenţă şi adăugă pe un ton obosit:

— Noi nu avem nimic în comun şi concepţiile noastre despre viaţă sunt diferite. Oh! desigur, practicăm acelaşi sport.

Ei bine, chiar şi asupra acestui subiect, nu suntem de acord.

— Vă înşelaţi.

Ochii săi negri scânteiau de amuzament.

— Suntem de acord asupra unui punct: metoda

Bemheimer, continuă el zâmbind de surpriza Susanei. Aveţi dreptate. Cartea a fost scrisă în 1920. În acea epocă, societatea pretindea ca femeile să rămână acasă şi să nu se angajeze în aventuri rezervate bărbaţilor. Exerciţiile preconizate sunt destinate morfologiei masculine.

O învălui într-o privire lungă, apreciatoare, înainte de a încheia.

— Silueta dumneavaostră are formele care-i trebuie, şi asta se vede bine. Este dovada că tehnica dumneavoastră este cea mai bună. În privinţa asta mai

ales, să nu schimbaţi nimic.

Ea îl privi cu atenţie câteva secunde. Imposibil să scape din capcana forţei stranii care emana din el. Pentru a se smulge din vrajă, îşi strânse mâinile una lângă cealaltă.

— Nu înţeleg, murmură ea. De când ne-am întâlnit, nu încetaţi să-mi repetaţi că fac totul greşit. Şi iată că, dintr-odată, îmi recunoaşteţi nişte calităţi.

Se încruntă şi-l examină bănuitoare.

— Găsesc atitudinea dumneavaostră cel puţin ciudată.

El izbucni într-un hohot de râs batjocoritor.

— Duceţi-vă să vă priviţi într-o oglindă, domnişoară Reed.

Când vă veţi vedea părul în dezordine, nasul mic pătat şi rochia frumoasă plină de praf, vă veţi întreba dacă nu sunteţi şi mai ciudată decât mine.

* * *

Douăzeci de minute mai târziu, în blugi şi bluză de flanelă albă, părul strâns în coadă de cal, Susan i se alătură lui Jack în camera de zi.

Un miros plăcut de cafea plutea în aer.

Că descoperise cutia cu cafea solubilă era deja o performanţă, deoarece în dezordinea din bucătăria sa, Susan nu reuşea întotdeauna de la prima privire. Dar culmea rafinamentului, reuşise să potrivească fiecare ceaşcă şi farfurioara sa.

Îşi dezbrăcase haina de la smoching şi-şi desfăcuse nodul de la papion. Cămaşa era pe jumătate descheiată şi stătea turceşte pe covor. Nişte hărţi de stat major erau desfăcute în jurul lui.

— Iată faţa estică a vârfului Maidenhorn, spuse el arătându-i unul dintre planuri. Este neatins. Niciun alpinist n-a îndrăznit să-l abordeze. De şase săptămâni îl studiez,

căutând o cale posibilă pentru a atinge culmea prin această parte. L-am survolat din elicopter, i-am fotografiat pereţii, crevasele, proeminenţele şi gheţarii.

Ochii îi scânteiau de o lumină pasionată. Susan îşi dori să facă parte din bucuria sa. Imediat se dojeni în minte. Jack nu-i ceruse nimic altceva decât să abordeze o discuţie despre munte. Trebuia să se străduiască să uite chipul său, vocea care te subjugă şi seducţia stranie pe care o emana toată fiinţa lui.

El înghiţi pe nerăsuflate conţinutul ceştii de cafea şi continuă:

— Drumul nu va fi mortal decât dacă este prost pregătit.

Merită osteneala de-a încerca. Vom lua cel mai bun echipament…

— Şi cea mai bună echipă, spuse ea fără să-şi poată ascunde o vibraţie de speranţă.

El îi aruncă unul din zâmbetele lui strălucitoare.

— Pentru această echipă, aceasta va fi gloria.

Susan consimţi, bând o mică înghiţitură din cafeaua sa.

Aşezată pe cea mai lată dintre cele trei canapele din piele, se străduia să-şi concentreze atenţia asupra hărţilor.

Maidenhorn era una dintre cele mai înalte culmi pe care o atingeai plecând de la Brentz. Dar ascensiunea sa era atât de dificilă încât până în prezent nu se făcuse decât prin faţa sudică, mai puţin accidentată.

De la instalarea şcolii sale, Susan nu găsise timp să participe la expediţii importante. Cele mai lungi drumuri le făcuse în Statele Unite, în Munţii Stâncoşi, acolo unde culmile depăşeau şase mii de metri. Ştia că Elveţia, cu munţii ei mai puţini înalţi, prezenta dificultăţi mai mari decât Rocky

Mountains din ţara ei natală.

Va şti oare să le învingă? Era limpede, Jack venise să-i propună să se asocieze proiectului său. Era mângâietor şi atât de neaşteptat încât nu-ɨ venea să creadă.

Şi dacă se înşela? El o acuzase deja o dată că este înfumurată.

Temându-se de o nouă ofensă, căută să câştige timp.

— Proiectul dumneavoastră este îndrăzneţ, remarcă ea.

Dar va costa o avere şi necesită un sponsor. Însă v-aţi gândit că cea mai mare parte a campaniilor publicitare sunt hotărâte de firme cu un an înainte? Vom ajunge la sfârşitul sezonului şi…

— Ştiu toate acestea, i-o tăie el.

O şuviţă din părul galben ca aurul îi căzuse peste ochi. Se ridică şi apoi continuă:

— N-am nevoie de un sponsor. Cărţile mele se vând bine.

Pot să plătesc eu însumi toate cheltuielile expediţiei, ceea ce m-ar scuti de constrângeri neplăcute. Aveţi idee de obligaţiile la care este supusă o echipă când o firmă de îmbrăcăminte sau de protecţie o finanţează?

Ea îl privi cu simpatie.

— Nu. Dar presupun că, în acest caz, conducătorul este obsedat de groaza unui accident. Un rănit, este un lucru rău pentru publicitate.

El îşi redresă capul, orgolios.

— N-am avut niciodată răniţi în echipele mele, preciză el.

Susan îl detestă pentru aroganţa sa. Niciun grup de alpiniş ti legaţi cu o coardă nu erau la adăpost de un accident. Un pod de zăpadă se putea prăbuşi, o avalanşă sau un trăsnet îi aştepta şi pe cei mai experimentaţi alpinişti. Îi adusese întotdeauna înapoi pe tovarăşii săi vii şi nevătămaţi? Ei bine, avusese noroc. Nimic mai mult.

Îi veni în minte o amintire. Niciodată răniţi în echipa sa?

Atunci cum explica accidentul Laurei Martin?

Laura şi Marie Martin, două celebre alpiniste, participaseră deseori la expediţiile conduse de Jack Cameron. Într-o anumită perioadă, presa se făcuse ecoul sintimentelor tandre care îi uniseră pe Laura şi Jack. La recepţii, în timpul interviurilor, nu erau niciodată văzuţi unul fără celălalt. Se lansase chiar zvonul logodnei lor…

Laura căzuse de pe un perete de stâncă în masivul Mont

Blanc. În urma căzăturii, murise.

În acea zi, îl avusese oare pe Jack cap de coardă?

Susan îşi chinui mintea degeaba, nu-şi mai aducea aminte amănuntele accidentului… Ah! da. În acel an, Jack escaladase faţa sudică a Everestului. Se întorsese în mare grabă în

Franţa…

În acea perioadă, preocupată de grijile sale matrimoniale.

Susan nu citea ziarele decât superficial. Înregistrase totuşi amintirea a doua portrete difuzate de media americană:

chipul îndurerat al lui Jack Cameron şi trăsăturile delicate, aproape prea gingaşe, ale Laurei Martin. „O blondă diafană, care ascundea o energie de oţel…” titrase presa care amintea în acelaşi timp că cele două surori, Laura şi Marie, îl avuseseră ca profesor de alpinism pe celebrul Jack Cameron.

Era fericită că găsise un argument pentru a nu crede orbeşte tot ceea ce-i spunea el. Încă puţin şi ceda farmecului său.

Îşi turnă o altă ceaşcă de cafea. Degustând-o, se proteja împotriva emoţiei.

Alungând nişte amintiri care-l puteau răni, spuse pe un ton indiferent:

— Pentru că aveţi fonduri, grăbiţi-vă să întreprindeţi ascensiunea înainte ca un alt alpinist să aibă aceeaşi idee ca dumneavoastră. Au rămas puţini versanţi necuceriţi în

Europa. Cel care va reuşi să cucerească Maidenhorn pe la est va avea numele pe prima pagină a ziarelor.

— Numele noastre ale amândurora vor figura acolo, îi declară el mijind ochii cu un aer ademenitor.

Fără să-i lase timp să protesteze, sări în picioare şi îşi puse mâinile pe umerii ei.

— O cunoaşteţi pe Agnes Morabito? o întrebă.

— Da, fireşte. A fost profesoara mea în Munţii Stâncoşi şi am urcat cu ea pe cea mai mare parte a vârfurilor din Chamonix.

— Ea a scris despre dumneavoastră mai multe rapoarte pe care le-a depus la Comitetul Internaţional al Marilor înălţimi.

Le-am citit; m-am entuziasmat. Oh! Desigur, nu vă pot obliga să veniţi cu mine împotriva voinţei dumneavoastră. Dar gândiţi-vă la renumele la care va ajunge şcoala dumneavoastră dacă expediţia reuşeşte şi dacă aţi participat la ea.

Era atât de aproape încât îi respira parfumul de bărbat îngrijit. Ochii săi negri priveau fix în ai ei, în timp ce vocea senzuală o emoţiona, ameţindu-i sufletul. O fascina. Şi când te gândeşti că era convinsă că-şi poate ţine în frâu emoţiile!

— O premieră cu… cu dumneavoastră, se bâlbâi ea.

O licărire de bun-simţ o aduse cu picioarele pe pământ. Îşi aminti reproşurile împotriva lui.

— Dar visez, nu? adăugă ea pe un ton mai distant. Într-o zi mă trataţi drept o amatoare. În altă zi îmi cereţi să particip cu dumneavoastră la o mare expediţie.

El se îndepărtă.

— Ieri, era ieri. În plus, nu v-am tratat niciodată drept o amatoare. Am spus numai că aţi făcut un lucru stupid.

— Un conducător de expediţie nu se împiedică de oameni stupizi.

El se mânie.

— Pentru Dumnezeu, Susan, nu deforma în mod sistematic cuvintele mele. Am consultat peste o sută de dosare pentru a selecţiona cea mai bună echipă. Vreau ca această expediţie să fie un succes. După cum spun rapoartele, dumneata eşti exact persoana care îmi lipseşte. Nu numai că palmaresul ascensiunilor dumitale este impresionant, dar ştiu că ai un minunat spirit de echipă.

Tentaţia de a accepta era mare, dar în sinea ei, ceva o sfătuia să nu aibă încredere. Astfel că obiectă:

— Realitatea este puţin diferită de ceea ce spun rapoartele.

Ai constatat-o ieri: îmi place independenţa.

— Eu am văzut mai ales calităţile dumitale de alpinistă.

Coborârea a fost perfectă. Tehnica ireproşabilă. Vei face această ascensiune cu noi, Susan. Eşti femeie şi am de asemenea nevoie de femei în echipă.

Ea tresări. Dar el nu-ɨ dădu timp să se revolte.

— Nu face o greşeală, spuse el cu răceală. Vorbesc ca un om de afaceri. După sondajele editurilor mele, asociaţiile feminine se dau în vânt după cărţile mele. Dacă numele Susanei

Reed figurează pe lista membrilor expediţiei, lucrarea pe care o voi scrie după aceea va fi un best-seller. Intenţionez ×s-o şi ilustrez…

Întinse mâna şi mângâie uşor părul tinerei.

— Eşti foarte fotogenică. Părul dumitale roşu va

străluci în poze ca o pată de soare. Şi chiar dacă îţi vei ascunde părul sub o căciuliţă sau sub gluga unui hanorac, chipul dumitale de madonă va lumina imaginea.

Ea se mişcă, stânjenită. Oh! desigur, conversaţia rămânea pe un plan strict comercial. Dar nu-ɨ plăcea să se aplece prea mult spre ea. Îşi aminti valul de dorinţă care o cuprinsese când îi deschisese uşa şi când îşi pusese degetul pe gâtul ei.

Se ghemui în mod instinctiv. Cu genunchii ridicaţi până la piept, îşi sprijini bărbia pe braţele încrucişate şi respinse pentru ultima dată tentaţia.

— Nu, Jack, nu te voi însoţi. Colaborarea noastră ar fi un eşec. Adineauri, înainte de a repara geamurile, ne-am certat în legătură cu toate. M-ai enervat în aşa măsură, încât te-aş fi bătut cu plăcere. Nu mă văd suportând zile întregi recomandările dumitale.

El avu un gest iritat.

— Linişteşte-te. Nu voi pierde timpul îndemnându-te la prudenţă. Ceea ce ×s-a petrecut mai înainte n-are nimic de-a face cu drumul în munte. Cocoţându-te fără nicio precauţie pe o scară, puteai să-ţi rupi în mod stupid un picior. Ieri, eram de asemenea neliniştit când am aflat că ai plecat singură să escaladezi un perete. Nimeni cu mintea întreagă nu-şi asumă un asemenea risc.

— În afara dumitale, probabil, îl ironiză ea.

El ridică din umeri şi o măsură din cap până în picioare cu un aer exasperat.

— Credeam că ţi-am explicat motivele mele.

— Mi le-ai explicat, acceptă ea şi le-am înţeles. Dar problema este în altă parte. Nu-mi place nici maniera în care m-ai dăscălit, nici modul în care te-ai comportat cu mine. N-ai nicio încredere în aptitudinile mele. De fapt, ai încercat să-mi impui superioritatea dumitale masculină.

— Crezi asta cu adevărat?

El se aplecă. Un fulger îi trecu prin privire. Imediat, Susan se retrase în defensivă.

— Ceea ce cred sau nu, n-are nicio importanţă, decretă ea ridicându-se. Încercam doar să te fac să înţelegi că avem caractere prea diferite pentru a intenţiona să lucrăm împreună.

Se îndepărtă. El i se alătură, dar fără ×s-o atingă.

— Oare suntem într-adevăr atât de diferiţi? Asta gândeşti oare acolo, în interiorul dumitale?

Vocea abia i se auzea, dar era atât de mângâietoare, atât de senzuală încât se simţi din nou tulburată.

— Mă gândesc doar că este timpul să pleci, spuse ea.

El îi încercui talia şi o trase spre sine.

— Lasă-mă să te conving de greşeala dumitale, spuse el atingând uşor cu buzele faţa pe care o sprijinise de pieptul său musculos. Să încercăm să ne suportăm reciproc, să învăţăm să ne cunoaştem…

Inundată de un val de căldură era gata să cedeze, când el adăugă râzând uşor:

— Fie că vrei sau nu, suntem obligaţi la asta.

Ea ridică brusc brusc capul. Chipul frumos afişa o expresie batjocoritoare, care o descumpăni.

— Nu înţeleg, spuse ea.

— Avalanşa a doborât un copac peste aleea dumitale. Am descoperit catastrofa ducându-mă să iau servieta cu documente din maşină. Sunt blocat în cabana dumitale. Eşti obligată să-mi acorzi ospitalitate, cel puţin până la sosire primelor ajutoare. Şi cum acestea nu vor sosi înaintea zorilor…

Ea deschise gura să protesteze. Dar el i-o închise cu un sărut atât de experimentat, atât de intens încât îşi simţi toate hotărârile dispărând. Un frison ce-i străbătu şira spinării îi aprinse în trecere fiecare fibră a corpului. Se strânse lângă

Jack cu certitudinea încântătoare că dorinţa îi cuprinsese în aceeaşi clipă.

— Toată noaptea este a noastră, murmură el.

Ea se opuse cu o ultimă tresărire de revoltă.

— Nu poţi rămâne la mine toată noaptea.

În acelaşi timp, tresări. Buzele lui Jack trasau un drum arzător de-a lungul gâtului său. Ar fi putut să-i scape cu uşurinţă. Dar nu avea putere pentru asta. O copleşea.

— Copacul a căzut exact în spatele maşinii mele, spuse el.

Drumul este închis. Sunt prizonierul tău.

Îi descheie bluza şi strecură o mână lacomă sub ţesătura de flanelă. Susan se lipi de el îngăimând cu o voce neconvingătoare.

— Nu poţi… Este imposibil…

Cu trupul cuprins de pasiune, întoarse capul pentru a-i căuta buzele. El îşi plimbă privirea arzătoare peste faţa ce i se oferea.

— Ştiam asta, spuse el. Am ştiut din clipa în care te-am văzut.

Ea avu impresia că primeşte un duş rece. Amintirea primei lor întâlniri îi era neplăcură. Iar în plus, Jack părea să insinueze că ceea ce li se întâmpla acum fusese calculat, prevăzut, programat de el. Venind la ea, avea în minte altă idee decât proiectul expediţiei.

Dumnezeule! se gândi ea. Ce fel de bărbat era oare, deoarece ştiuse să mintă cu atâta uşurinţă?

El continua ×s-o mângâie în timp ce-i muşca lobul urechii.

Susan se simţea pradă unor porniri contradictorii. Carnea sa înfierbântată de dorinţă era gata să se supună, în timp ce în adâncul sufletului îl detesta pe Jack şi-i era necaz că se arătase atât de vulnerabilă.

Un val puternic de mânie o smulse din ameţela în

care se scufundase.

Ce se întâmplase cu ea? îşi pierduse oare orice demnitate încât să se dăruiască atât de uşor unui bărbat pe care abia îl cunoştea?

Uitase oare deja că sub indiscutabulele calităţi de seducător, el păstra faţă de femei acel gen de dispreţ care în mod obişnuit o înfuria pe Susan?

Ce argumente îi adusese oare, adineauri, pentru a o face să-i accepte propunerea? Că era o femeie, frumoasă, fotogenică, al cărei portret ar fi făcut să i se vândă cărţile.

Calităţi de manechin, de suport publicitar…

Tot corpul i se încordă.

Jack se miră ×s-o simtă dintr-odată rezervată.

— Ce ai? întrebă el slăbind strânsoarea braţelor.

Susan se simţi jignită că-şi recapătă atât de uşor libertatea.

Cum putea să se îndepărteze de ea, când cu o clipă mai înainte se arătase plin de atenţii tandre? Avea oare obiceiul să-şi aprindă sau să-şi stingă pasiunea cum deschizi şi închizi un robinet?

Se dădu înapoi, îşi încheie automat bluza şi se strădui să-şi domine tumultul simţurilor.

Când fu aproape sigură de vocea sa, spuse pe un ton tăios:

— Îţi voi da un sac de dormit. Vei dormi în sala de gimnastică.

Serveşte deseori ca refugiu alpiniştilor în trecere.

Făcu stânga-mprejur şi se îndreptă spre birou.

Vocea tăioasă a lui Jack o opri.

— O clipă, te rog. Trebuie oare să înţeleg că mă consideri ca pe un simplu turist în căutarea unui adăpost?

— Exact.

Ea nu se întoarse. În clipa următoare, fu alături şi o

îmbrăţişare posesivă o obligă să-l privească.

— Minţi, Susan. Ştiu ce simţi. Nu serveşte la nimic să-ţi negi dorinţa.

Ea desfăcu brusc menghina care-i cuprinsese umerii.

Privirea de smarald strălucea de mânie.

— Sacii de dormit sunt cu echipamentele, spuse ea. Cheia de la depozit este agăţată în bucătărie. Noapte bună, Jack.

Şi fără să mai aştepte, alergă spre scară şi urcă în mare grabă treptele care duceau spre camera sa.

Capitolul 4

A doua zi de dimineaţă, Susan fu trezită de soneria telefonului.

Ea tresări, făcu o săritură în pat şi mătură cu un gest inconştient suprafaţa noptierei. Lampa şi ceasul deşteptător căzură pe podea. Telefonul, din fericire fixat în perete, scăpă valului de mânie.

Se frecă la ochi. Ziua care începea era o duminică. O ştia pentru că nu-şi înfăşurase eşarfa în jurul unuia dintre stâlpii patului său cu coloane. Când avea un curs dimineaţa devreme, avea întotdeauna grijă ca în ajun să înfăşoare o eşarfă roşie la picioarele patului. Astfel, abia trezită, înţelegea că nu era posibil să lenevească în pat.

Simţi dorinţa să-şi vâre capul sub cearşafuri. Dar soneria îi perfora timpanele. Se aşeză şi se aplecă pentru a lua telefonul.

Gestul rămase neterminat.

Cu ochii mari de stupoare, privea obiectele de pe jos.

Ceasul deşteptător, al cărui geam se spărsese, se oprise la ora şapte. Lampa căzuse alături de o sticlă de şampanie goală.

„Ridicol”, se gândi Susan. În toată viaţa sa, nu înghiţise mai mult de cinci pahare cu vin.

Atunci, de ce o durea capul atât de rău încât îi venea

să urle? De ce avea impresia că în loc de pupile are două bile de plumb? Ce se întâmplase oare cu această sonerie a telefonului de scotea nişte sunete la fel de stridente ca urletele unei sirene?

Exasperată, Susan ridică receptorul.

— Şcoala Feminină de Alpinism, anunţă ea mecanic.

Instituţia este închisă duminica.

Numaidecât îşi aminti că odaia ei era branşată la o linie personală, diferită de cea a şcolii.

— Susan? întrebă o voce şuierătoare. Sunt eu, Janie.

— Ţi-ai pierdut minţile? explodă Susan.

Regretă imediat izbucnirea sa. Fiecare cuvânt pe care-l rostea i se înfunda ca un burghiu în cap. Continuă pe un ton mai domol:

— Ce te-a apucat să mă suni duminica în zori?

— În zori? repetă Janie nedumerită. Dar soarele este de mult sus. Iartă-mă, Susan, dar date fiind împrejurările, nu ştiam că încă mai dormi.

— Ce împrejurări? Vorbeşte mai clar. Nu înţeleg nimic.

— Ei bine!… Credeam că eşti la curent cu apelul musafirului tău.

— Un apel?

— Da. Domnul Cameron a sunat mai devreme de la tine în legătură cu valiza sa, explică Janie cu răbdare.

Susan oftă. Cuvintele Janiei nu treceau dincolo de ceaţa din mintea sa. Se prostise, sau secretara era cea care divaga?

Totuşi, faptul că asociase termenul de musafir numelui de

Cameron crease în mintea sa o agitaţie neplăcută.

— Pentru Dumnezeu, o rugă ea, începe cu începutul. De ce te-a sunat domnul Cameron în legătură cu valiza sa?

— Locuim la acelaşi hotel.

— Ah! spuse Susan care nu vedea încă unde voia să ajungă

Janie.

— Mă urmăreşti cu atenţie, Susan?

— Da… măcar încerc să înţeleg. Ce ne priveşte pe noi valiza domnului Cameron?

— Mi-a cerut să văd dacă instrucţiunile pe care le-a dat în această noapte portarului au fost urmate exact de cameristă.

Am înţeles că era în ţinută de seară şi că nu poate să iasă.

Toate lucrurile lui sunt acum într-o valiză mare din piele…

Oh! linişteşte-te, serviciul pe care mi l-a cerut nu m-a deranjat.

Când a sunat, eram gata… Da, aveam intenţia să plec spre tine şi să termin cu inventarul materialului. Mă asculţi?

— Da, spuse Susan.

Făcea un dublu efort: să înţeleagă explicaţiile Janiei şi să încerce să-şi amintească ce se petrecuse în ajun. Avea gura şi gâtul uscate. Îi era greaţă, iar capul părea gata să explodeze.

Dar pentru moment, frânturi de aminiri apăreau ca nişte imagini în lumina unui proiector. Jack urcând treptele în spatele ei… Sărutul pe care i-l dăduse în pragul acestei camere… Zâmbetul său şi maniera în care o strânsese la pieptul lui strivindu-i spatele…

— Este curios, spuse Janie cu o voce puţin jignită. N-aveam impresia că vorbele mele te interesează. Îţi repet că este vorba de o valiză foarte grea. Va trebui să chem un taxi pentru a merge până la cabamă. Din fericire, străzile sunt degajate, deoarece echipele de la administraţia

drumurilor au lucrat toată noaptea pentru a repara stricăciunile provocate de avalanşa de aseară.

Pe neaşteptate, Susan realiză situaţia.

— Ce? Aduci aici bagajele domnului Cameron? Visezi, Janie.

Lasă valiza aceea acolo unde este.

— Un valet a lăsat-o în camera mea.

— Atunci, du-o înapoi în cea a domnului Cameron.

— Imposibil. Abia dacă pot ×s-o ridic. Şi acum, tot personalul hotelului este ocupat cu servirea micului dejun şi...

— Arunc-o pe fereastră, dar te implor, n-o naduce aici.

— Bine, bine, voi face cum vrei. Dar ce-i cu tine? Eşti bolnavă?

— Am băut, anunţă Susan cu nepăsare.

— De dimineaţă, atât de devreme?

Janie părea şocată.

— Ba nu, se corectă Susan. Sunt în faza de „după ce am băut”, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Pe scurt, pluteşti, spuse Janie râzând.

— Este pe aproape, doar că greutatea capului riscă să mă facă să cad prea repede din nou pe pământ.

— Te voi vedea mai târziu. Un sfat bun: înghite un ou bătut...

Legătura fu întreruptă înainte ca Janie să-i dea reţeta. Era mai bine. Numai ideea unui ou bătut sau nu, o dezgusta pe

Susan.

Însă nu-şi putea permite luxul să se îmbolnăvească. Jack era undeva îm cabană, folosindu-se de a doua linie telefonică, dând ordine în dreapta şi în stânga. Şi judecând după mirosul de slănină afumată prăjită care urca până la

primul etaj, întorcându-i stomacul pe dos, tocmai se ocupa de micul său dejun.

Asta îi era de-ajuns. Trebuia să pună imediat capăt fanteziilor sale. Îi crease destule neplăceri sunând la hotel şi stând la discuţii cu Janie. Până la prânz, tot Brentzul va şti unde îşi petrecuse el noaptea.

Susan se ridică, dar trebui să se aşeze imediat din nou pe marginea patului. Pereţii din lemn se învârteau în jurul ei.

Strânse în palme tâmplele care o dureau şi încercă să revadă faptele aşa cum se desfăşuraseră.

Fusese o avalanşă, geamuri sparte, înlocuirea lor. Până aici, totul era clar în mintea sa. Apoi, stătuseră de vorbă în camera de zi, iar el o anunţase pe neaşteptate că un copac blocase trecerea, împiedicându-l să plece. Ea îi spusese unde erau sacii de dormit şi-i oferise să se instaleze în sala de gimnastică.

Chiar şi în faţa poliţiei, ar fi jurat că toate acestea reprezentau adevărul.

Jumătate de adevăr, rectifică ea din grijă pentru onestitate.

Mai era de asemenea ceea ce subconştientul ei respingea:

sărutările, mângâierile degetelor puternice şi lungi...

Se ridică şi se agăţă de unul din stâlpii patului. De ce nu se putea şterge cu guma ceea ce urmaşe?

Jack o ajunsese în uşa camerei sale. Oh! îşi amintea şi acum ochii lui strălucitori, parfumul plăcut... Încercase o senzaţie atât de puternică încât nu-i opusese nicio rezistenţă. Îi cuprinsese buzele într-un sărut pasionat şi exigent, îi mângâiase gâtul şi pieptul. Gesturile lui erau mai mult posesive decât tandre. Totuşi, purtată de tumultul incontrolabil al simţurilor, nu ştiuse că gemea de plăcere.

Când o simţise gata să răspundă complet dorinţei

sale, o ridicase şi o strânsese lângă el. Trecuse pragul camerei sale ca o tânără soţie în braţele soţului său. Îşi reaminti ideea prostesc de romantică, apoi decepţia care îi urmase.

El o întinsese pe patul mare cu coloane. Apoi, în picioare, lângă ea, se aplecase pentru ultima dată peste faţa ei.

— Noapte bună! Susan. Somn uşor. Ai spus că ai cheia de la depozit agăţată în bucătărie, nu-i aşa?

Înainte de a-şi da seama de ce i se întâmplă, auzise uşa de la camera sa închizându-se în urma lui.

Rămăsese nemişcată, umilită, sufocată de indignare. Cât timp plânsese oare? Dar la urma urmei, plânsese? îşi amintea că aruncase o frază cu voce tare, cum se aruncă o provocare:

— Bădăranul! Ce fericire că mintea se află deasupra materiei.

Mai târziu, coborâse în bucătărie. Cu câteva luni mai înainte, elevele îi oferiseră o sticlă de şampanie. O pusese în frigider şi uitase de ea. Îşi amintea că o luase înainte de a urca în grabă înapoi în camera sa, unde se încuiase.

Apoi? Ei bine, materia se va răzbuna triumfător asupra minţii, fiindcă, chiar dacă Susan îşi frământa mintea, era întuneric absolut. În capul care o durea nu se ivea nicio imagine.

Îşi stăpâni greaţa şi reuşi să se ţină pe picioare. Îmbrăcă un neglijeu verde ca migdala, asortat la pijama şi îşi strânse cordonul în jurul taliei.

Îndată ce durerea de cap îi va lăsa un oarecare răgaz, îl va întreba pe Jack în legătură cu acea valiză. Dacă îşi anunţa intenţia să se instaleze la ea, cu sau fără durere de cap, îl va ucide.

Coborî scara ţinându-se de balustradă. Durerea era atroce.

Fiecare pas răsuna ca un tam-tam. Stomacul i se revoltase şi avea impresia că se afla în balans pe un velier.

Ieşi în grădină. Mercedesul era tot acolo. Niciun copac nu bara aleea.

Sala de gimnastică era pustie. Prin geamuri, zări un sac de dormit înfăşurat cu grijă pe o bancă.

Reveni în cabană şi străbătu bucătăria. Nimeni. Se gândi că era într-una din cabinele de duş rezervate elevelor. Ezită. Să se ducă să-l izgonească, sau să înceapă prin a lua o aspirină?

Pe neaşteptate, auzi fredonându-se şi recunoscu una din ariile din „Albă ca Zăpada": „Să fluieri muncind".

Cum se putea oare lansa în asemenea vocalize puternice încă de dimineaţă? De ar tăcea! Dumnezeule! Dacă nu tăcea, înnebunea.

Se îndreptă spre birou. Aparent, cântăreţul aici se refugiase.

În tăcere, puse mâna pe o vază din bronz cu ideea bine fixată să se servească de ea pentru a-i sparge capul.

Rămase uluită în prag, necrezându-şi ochilor.

Visa. Nu putuse face asta singur. N-avea drepotul ×s-o facă.

Pentru a ajunge la un asemenea rezultat, muncise cu siguranţă toată noaptea.

Vesela ei dezordine dispăruse. Cărţile care acopereau în mod obişnuit podeaua, îşi regăsiseră locul în bibliotecă. Hârtiile erau aranjate în dosare sau stivuite cu grijă pe mobile. Masa de lucru era curată. Stilourile şi creioanele umpluseră două cutii mici cilindrice care serveau în mod obişnuit drept scrumiere.

Jack era aşezat în fotoliul cu braţe sculptate pe care îl cumpărase de la un artizan dintr-un sat vecin.

Se opri din fredonat şi o privi cu un aer sever.

— Iată-te, în sfârşit! Nu este prea devreme. De ce ţii

vaza aceea? Nu-mi spune că ai cules flori din grădină. Nu te voi crede.

Stupefacţia o privă pe Susan de reacţie. Puse obiectul jos şi bâigui:

— Ce… faci… în biroul meu?

— Întreabă-mă mai curând de ce sunt aici. În această noapte, am avut nevoie de un creion roşu pentru a marca nişte repere pe o hartă. Am intrat în această încăpere şi am găsit…

Se întrerupse, pescui un pachet din coşul pentru hârtii şi-l aruncă dezgustat pe masă.

— …am găsit biscuiţi uscaţi într-o mapă pentru hârtii. N-am îndrăznit să mă uit de când datează.

— Dacă vreau să-mi pun biscuiţii în mape, este treaba mea, ripostă Susan mânioasă. Sunt aici în casa mea, în timp ce tu…

— Mulţumeşte-mi, i-o tăie el. Te-am scos dintr-o frumoasă încurcătură. Priveşte asta.

Scoase mai multe scrisori dintr-un dosar şi le agită în formă de evantai pe sub ochii Susanei. Legănarea lor o ameţi pe tânăra femeie.

— Opreşte-te, îl rugă ea. Despre ce este vorba?

— Notificări de taxe care n-au fost plătite.

Ea respiră adânc şi-l străpunse cu privirea.

— Şi ce-i cu asta? M-am hotărât să nu plătesc acestei ţări taxe pentru sumele încasate. Elveţia este bogată. Poate aştepta puţin, nu?

— Cine ţi-a vorbit despre Elveţia? tună şi fulgeră Jack.

El agită din nou hârtiile. Susan simţi că un clocot urcă din stomac până pe buzele sale. Întinse mâna pentru a-l împiedica să continue.

El nu dădu importanţă gestului ei şi-i vârî hârtiile în mână.

— Citeşte, proastă mică. Este vorba despre impozitele pe care le datorezi Tezaurului american. În calitate de cetăţean al Statelor

Unite, eşti obligată să-ţi declari veniturile, cu excepţia faptului că ai câştiga mai puţin de o sută de dolari pe an. Nu cred să fie cazul.

Susan era stacojie de indignare.

— Puţin îmi pasă ce crezi. Veniturile mele nu te privesc mai mult decât conţinutul sertarelor mele. Cu ce drept te amesteci în lucrurile mele? Dacă-mi place să nu declar nimic…

— Oh! eşti liberă, bineînţeles, i-o tăie el cu răceală. Dar în acest caz, te taxează din oficiu. Ceea ce ×s-a şi întâmplat. Dacă nu plăteşti cât mai repede posibil, ştii ce rişti?

— Nimic mai rău decât ceea ce mi se întâmplă acum.

— Închisoarea, încăpăţânato! Iată ce te aşteaptă dacă nu te conformezi legilor din ţara ta.

— Du-te dracului!

Ea închise ochii şi se ţinu de marginea mesei. Numai dacă ar înceta încăperea să se mai învârtească!

Când ridică pleoapele, Jack era în picioare lângă ea.

Licărirea de amuzament din ochii lui negri îi răscoli mânia.

Niciodată nu detestase pe cineva cum îl detesta acum pe acest bărbat. În numele cărui privilegiu îşi aroga dreptul de a o dojeni pentru că nu se comporta după propriile lui criterii?

— N-ai să-mi dai niciun ordin, spuse ea cu o voce atât de egală cât îi permitea capul care o durea şi stomacul revoltat.

Pe pante sau în biroul meu, sunt destul de mare pentru a lua eu însămi hotărâri. Îmi cunosc talentele şi limitele lor. Mă împac destul de bine cu slăbiciunile mele şi

n-am nevoie nici de ajutorul, nici de criticile tale.

Lăsă în mod voit să cadă pe jos notele pe care el i le pusese în mână.

— Îmi plăcea dezordinea mea, continuă ea rece. Şi acum…

Oh! Doamne! Sunt… sunt puţin bolnavă.

— Puţin? Eşti modestă, spuse el prinzând-o de cot. Am impresia că nu te ţii pe picioare.

Ea încercă să facă pe grozava.

— Ei aş! Nu mă demolează pe mine o sticlă de şampanie.

— O sticlă de… Dumnezeule! Vino cu mine. Am să te îngrijesc.

O luă cu el în bucătărie. Ea protestă fără convingere.

— Dacă speri să mă farmeci cu atenţiile tale, eşti pe un drum greşit.

Amintirea conversaţiei pe care o avusese cu Janie îi înteţi reproşurile împotriva lui.

— Şi această poveste cu valiza, reluă ea cu o reînnoire a forţei, crezi poate că o voi accepta?

Jack îi propuse un armistiţiu. Ea se va aşeza liniştită pe un scaun, în timp ce îi va prepara un leac pentru a se trezi din beţie.

— …În schimb, îmi acorzi favoarea de a mă asculta fără să mă întrerupui.

— Singura favoare pe care ţi-o acord, bombăni ea, este să nu te omor… cel puţin pentru moment.

* * *

Se uită cruciş la paharul pe care el i-l întindea. Refuza să înghită acest amestec. Culoarea bej murdar era respingătoare.

Compoziţia sa era un mister. Pentru a-l prepara, se închisese în oficiu.

Mânia Susanei nu se calmase, dar greţurile deveniră tot mai puternice. Aşa că, pentru moment, stomacul său o preocupa mai mult decât resentimentele faţă de Jack.

— Bea, îi ordonă el.

Ea respinse paharul.

— Nu pot. Sunt sigură că ai bătut un ou înăuntru.

— Dacă n-ar fi decât atât, glumi el. Vrei reţeta?

— Nu, nu, spuse ea prompt.

Luă paharul şi înghiţi conţinutul pe nerăsuflate. Avea un uşor gust de alcool, deloc neplăcut.

Închise ochii, aşteptând miracolul promis. Niciun efect.

Ridică pleoapele. Jack pusese ceainicul la încălzit pe plita electrică. Se purta cu uşurinţa unui obişnuit al locurilor.

Preferă să-şi întoarcă privirea de la silueta aceea care o tulbura şi o irita în acelaşi timp.

Bucătăria era singura încăpere din cabană ai cărei pereţi din scândură de brad erau lăcuiţi. Susan o ceruse din preocupare pentru igienă. În această dimineaţă îşi regreta iniţiativa.

Soarele care se reflecta în lacul alb o orbea, sporindu-i migrena.

— Îţi este la fel de rău? întrebă Jack punând pe masă o cafetieră aburindă şi două ceşti.

Ea admise că greţurile se calmaseră. Mirosul de cafea îi era aproape plăcut.

— Să iei două aspirine, o sfătui el. După aceea, nu vei fi mai în formă, dar te vei simţi categoric mai bine.

În timp ce umplea ceştile, se scuză pentru pătrunderea lui abuzivă în birou.

— …Am depăşit limitele, sunt de acord, admise el pe un ton conciliant. Dar sunt un maniac al ordinii. Descoperind harababura care domnea acolo, am simţit că

se trezesc vechile mele instincte.

— Pentru a le lăsa să doarmă, te sfătuiesc să rămâi în afara tuturor încăperilor ale căror uşi sunt închise.

El zâmbi amuzat.

— Biroul era larg deschis, Susan. Îmi acorzi circumstanţe atenuante?

Ea luă cu o înghiţitură de cafea comprimatele pe care i le întindea. Amabilitatea lui Jack o dezarmase. Dar nu va abandona atât de uşor lupta.

— Eşti schimbător ca un cameleon, remarcă ea, cu un rest de animozitate în voce. O clipă amabil şi în momentul următor devii exasperant. Şi apoi, înainte de a pleca, te vei scuza pentru aceste acrobaţii.

— Ce acrobaţii?

Ea împinse cu brutalitate ceaşca. Câteva picături de cafea săriră pe farfurioară. El le şterse cu atenţie. Acest gest spori animozitatea Susanei.

— Suntem prea diferiţi pentru a putea lucra împreună.

El păru mâhnit.

— Crezi asta cu adevărat?

În acelaşi timp, prinse încheietura fină a mâinii tinerei femei. Susan nu-şi putu reţine o tresărire. Degetele lui o strânseră mai puternic.

— Noaptea trecută păreai de altă părere.

Ea se încordă.

Să nu discutăm despre ceea ce ×s-a întâmplat noaptea trecută, spuse ea tăios. Nu ştiu ce acces de nebunie m-a făcut să-mi pierd capul. Nu eram eu însămi.

— Oh! ba da, protestă el învăluind-o în privirea lui fermecătoare. Mi-ai arătat firea ta adevărată: cea pe care te străduieşti ×s-o ascunzi… Numai dacă nu cunoşti ce resurse sunt în tine.

Ea îşi retrase brusc mâna.

— Ţi-am spus ce gândesc şi, imediat, ai decis că nu ştiu despre ce vorbesc. Când vei înceta oare să mă critici?

Jack se rezemă de spătarul scaunului. Continua ×s-o observe, dar ochii săi căpătară o strălucire mai intensă.

— Să plasăm relaţiile noastre pe un plan strict profesional, hotărî el. Este singurul mijloc să nu ne mai certăm pentru fleacuri. Eşti de acord?

Ar fi trebuit să se scandalizeze. Oare el considera „un fleac”.

faptul că o părăsise noaptea trecută, singură în cameră, aprinsă de dorinţă?

Un licăr de bun-simţ îi opri invectivele pe buze. Nu-i putea reproşa că-şi stăpânise mai bine decât ea simţurile.

Era oare un bădăran sau un gentilom? În tot cazul, purtarea lui rămăsese destul de ambiguă pentru că îşi atribuise un rol frumos.

Avea dreptate. Dialogul nu era posibil decât pe plan profesional.

— De ce nu răspunzi? se miră el.

— Îmi ascultam capul şi stomacul, minţi ea.

— Şi ce spun ele?

— Nimic. Cred că putem, în sfârşit, să abordăm subiectele interesante.

— După părerea mea, principalul este pregătirea ascensiunii.

Eşti de acord?

— În parte.

El ridică din sprâncene întrebător. Susan explică foarte repede:

— N-am făcut de mult trasee importante. Mă întreb dacă sunt încă suficient de antrenată pentru o mare premieră.

— Am prevăzut acest handicap, spuse el. Ştii că un

drum de acest fel cere o pregătire minuţioasă. Instalându-mă aici…

Ea îl întrerupse, scandalizată:

— De aceea i-ai cerut secretarei mele valiza ta?

— Exact, aprobă el. Şi ar fi fost şi mai bine dacă toată echipa locuia la şcoală.

Susan se indignă. Un fior o străbătu pe şira spinării. Era de neconceput ca echipa să se antreneze în sala de gimnastică şi să pregătească expediţia la ea.

Oh! desigur, gândindu-se mai bine la asta, ştia că obiceiul cerea acest gen de aranjament. Un conducător de grup hotărât să întreprindă un lucru de o asemenea anvergură, trebuia să se asigure mai înainte de competenţa şi tenacitatea fiecărui membru al echipei sale. Pregătirea are loc întotdeauna într-un loc stabilit, unde fiecare învaţă să trăiască în bună înţelegere cu ceilalţi.

Dar propunerea lui Jack implica prezenţa sa la cabană douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, poate timp de mai multe săptămâni.

La gândul acestei coabitări, Susan simţi o căldură ascunsă răspândindu-i-se prin vine. Percepu foarte clar pericolul spre care se îndrepta acceptând. Nu va mai petrece o a doua noapte ca cea pe care tocmai o trăise

— Nu, spuse ea. Este imposibil.

— Refuzi să participi la o mare premieră? se miră el.

Ea ridică din umeri.

— Niciun alpinist cu judecată n-ar refuza o propunere atât de ispititoare. Nu asta este problema.

— Atunci care?

— Ţi-am spus-o, răspunse ea pe ocolite. Suntem prea diferiţi.

— Dar în principiu, ai fi de acord cu o colaborare?

Ea îşi înăbuşi un căscat.

— Nu ştiu… Scuză-mă, dar îmi este îngrozitor de

somn.

El zâmbi.

— Este efectul leacului. Am adăugat un somnifer în lichidul pe care l-ai băut. Câteva ore de somn şi te vei trezi ca un trandafir. Aşadar, dacă eşti de acord, vom relua discuţia noastră mai târziu.

Ea îi aruncă o privire răzbunătoare.

Văzând-o gata să se revolte din nou, el alese prudenţa.

— Îţi propun un teren neutru.

— Ce înţelegi printr-un teren neutru? întrebă ea cu neîncredere.

— Ei bine!… De exemplu, un restaurant. Vrei să cinăm împreună? Voi veni să te iau diseară la ora şapte şi jumătate.

— Dar… începu Susan.

Jack se ridicase. Automat, îl imită. Îi era într-adevăr somn.

El o luă de braţ. Cu o mână în acelaşi timp blândă şi fermă o conduse prin camera de zi până la piciorul scării.

— Du-te să te odihneşti. Când te vei trezi vei vedea lucrurile mai clar, spuse el amabil.

Ea urcă treptele fără să se întoarcă.

Capitolul 5

— Jack Cameron şi-a petrecut noaptea cu tine? Dar este minunat! exclamă Janie.

Susan îşi adânci nasul în dulapul deschis. Încerca să găsească o a doua şosetă albastră ca cea pe care o ţinea în mână.

Se trezise la ora trei după-amiază fără nicio urmă de migrenă sau de greaţă. Janie venise ×s-o întâlnească două ore mai târziu, după ce terminase inventarul materialelor.

Dimineaţă, secretara se dusese direct la depozit, de

unde avea o cheie. De aceea, nu ştia nimic despre discuţiile care îi pusese pe Susan şi Jack faţă în faţă. Curiozitatea sa era de nepotolit.

Susan îi răspunse la cea mai mare parte a întrebărilor.

— ...A petrecut noaptea aici, dar nu cu mine, rectifică ea.

Credeam că ai înţeles nuanţa... Pentru Dumnezeu, Janie, în loc să mă priveşti cu ochi mari, ca şi când aş fi diferită de cea de ieri, ajută-mă să găsesc ceea ce caut. Ştiu că sunt dezordonată, dar nu până într-atât încât să pun o şosetă într-un loc şi perechea ei în altul. Îndată ce sunt spălate, le împăturesc împreună pe perechi.

Janie îi aruncă o privire de afectuoasă ironie tinerei în capot verde deschis care agita prin faţa sa o şosetă.

— Poate că mica ei soră este ascunsă în dulapul din bucătărie, între cutiile de sardele şi borcanul cu castraveţi, îi sugeră ea.

Susan oftă şi o privi cu un aer copleşit.

— Şi eu credeam că-mi eşti prietenă!

— Îţi sunt, Susan, şi îţi voi da un sfat excelent. În locul tău, pentru a ieşi în seara asta cu Jack, aş alege o rochie elegantă şi ciorapi fini.

— O rochie? Ce idee! La Brentz, la sfârşit de sezon, dacă nu se duce la un cocteil sau la o serată a Cairei Holloway, nimeni nu poartă rochie. Nopţile sunt reci. Pantalonul este ţinuta cea mai practică.

Examină harababura colorată ce era stivuită pe rafturile dulapului de haine.

— Dacă nu se poate altfel, o fustă şi o bluză de mătase, murmură ea.

Se întoarse spre secretara sa, aşezată pe marginea patului.

— Dar dacă Jack Cameron descoperă că m-am

aranjat pentru el, va crede… Ştii ce va crede?

— Da. Acelaşi lucru ca tine.

Hotărât lucru, Janie se încăpăţâna să nu ţină seama de nimic. Perspicacitatea sa o deranjă pe Susan care îi azvârli o privire furibundă.

— În caz că n-ai remarcat încă, spuse tânăra pe un ton distrat, n-am obiceiul să-i primesc în pat pe bărbaţii pe care abia îi cunosc.

— O ştiu, Susan. Ghicesc de asemenea că deşi seducătorul

Cameron nu te lasă insensibilă, nu-l vei ierta niciodată că te-a certat în legătură cu imprudenţa ta. De ce încerci oare mereu să te baţi cu cineva?

— Ce vrei să spui?

— Adevărul. De la divorţul tău, îi consideri pe toţi bărbaţii ca pe nişte potenţiali inamici. Dar Jack nu este un oarecare.

Nu vei reuşi să te răzbuni pe el pentru afronturile pe care fostul tău soţ te-a făcut să le suferi. De data aceasta, cel pe care-l ataci este mai puternic decât tine. Am aplecat urechea la indiscreţiile care circulă de la o cabană la alta. Toate sunt favorabile lui Cameron. Nu este numai un explorator dublat de un scriitor talentat şi celebru. A apărat cauza femeilor în diferite domenii şi în special în cel al alpinismului. În această direcţie, nu vei găsi niciun punct slab pe care să-l ataci. Marie Martin, celebra alpinistă freanceză, nu încetează să-i laude meritele.

— Unde ai cunoscut-o pe Marie Martin? se miră Susan, brusc bănuitoare.

— Locuieşte la acelaşi hotel cu mine.

— Vorbeşti chiar de Marie Martin, sora Laurei, o tânără care a murit acum mai mulţi ani în masivul Mont Blanc?

Janie îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Da. Şi dacă am crede ce spunea media, Jack a fost foarte afectat de moartea Laurei. Îmi amintesc de articolele pe care ziarele le-au scris în acea vreme. Găsesc că Marie seamănă în mod ciudat cu sora sa…

Ea se întrerupse. Susan se încruntă şi frumoasa ei privire verde îşi pierdu strălucirea. Janie nu voia să semene gelozia în sufletul prietenei sale, ci numai ×s-o facă să-şi dea seama că nu ajuta la nimic să te joci cu frumosul Jack Cameron.

Pentru a atenua efectul dezvăluirii sale, adăugă:

— La „Rosengarten” i-am mai întâlnit şi pe Mark Henreid.

Otto Freer şi Wolf Meinhart. Sunt la Brentz pentru expediţia prevăzută de Cameron.

— Echipa este remarcabilă, admise Susan visătoare. A face parte din ea ar fi, indiscutabil, un privilegiu. Dar…

Avea impresia că vorbea numai de dragul de a vorbi.

Sufletul îi era tulburat. Oare Jack o alesese pe Marie pentru asemănarea sa cu Laura? Ce sentimente lega cele două fiinţe?

— Dar, ce? se nelinişti Janie. Mă mir de reticenţa ta. Jack

Cameron este un partener de talia ta. Va fi o greşeală să vezi în el doar un adversar.

Susan ridică din umri.

— Poate că are idei liberale despre femei, dar după părerea mea, nu sunt decât teorii pe care le afişează pentru publicitate.

Cu mine este arogant şi nu se simte bine decât când mă critică. Ştii unde şi-a petrecut noaptea? În birou.

Janie izbucni în râs.

— Aşadar, el era? Descoperind ordinea care domnea în încăpere, am crezut într-un miracol.

— N-avea niciun drept să-mi scotocească prin hârtii,

se mânie Susan, fericită să găsească intact resentimentul faţă de

Jack. Iniţiativele acestui individ sunt la fel de revoltătoare ca şi admonestările lui.

Janie afişă un aer iscoditor.

— Încerci oare să negi sistematic evidenţa sau eşti complet oarbă? o ironiză ea. Iată un bărbat celebru, frumos, viril şi inteligent, care îţi oferă să trăieşti o romantică poveste de dragoste şi…

— Divaghezi, i-o tăie Susan. Nu mi-a oferit nimic de acest gen.

— Te faci că nu vezi şi nu auzi. De când l-ai întâlnit, am citit adevărul pe chipul tău. Chiar dacă nu-ţi dai seama, a început ceva minunat. Dovada: cu două ore înainte de sosirea sa, te agiţi în legătură cu toaleta pe care o vei purta pentru a cina cu el.

— Îţi trimiţi săgeţile pe lângă ţintă, spuse Susan cu răceală.

Janie îi înlătură obiecţia cu dosul mâinii.

— Nu trimit nicio săgeată. De fiecare dată când un bărbat se apropie de tine, fugi cu cincizeci de mile pe oră pentru a te îndepărta de el. Apoi pui pe seama lui toate greşelile. Te crezi foarte curajoasă, Susan. Ei bine, dă-mi voie să-ţi spun că eşti cea mai mare fricoasă pe care am întâlnit-o vreodată…

Se ridică. În timp ce-şi netezea cu palma cutele fustei, continuă:

— …Numai că, tot jucându-te astfel, rişti să te trezeşti într-o bună dimineaţă cu riduri şi niciun admirator care să-ţi afirme că eşti încă foarte frumoasă. Să-ţi închei viaţa singură este trist, este cea mai nefericită soartă.

O clipă mai târziu, părăsi încăperea, lăsând-o pe Susan descumpă nită de tirada sa. Niciodată Janie nu fusese atât de confuză.

Susan simţi faţă de ea un amestec de exasperare şi recunoştinţă. Janie o enerva, dar o obliga să vadă clar în ea însăşi.

Dar dacă era relativ uşor de pus problema, rezolvarea era mai complicată decât bănuia secretara sa. Susan nu avea încredere în bărbaţii care afişau o personalitate prea puternică.

O făcuse deja o dată şi puţin lipsise să fie distrusă. Nu va repeta aceeaşi prostie.

Jack pretindea că rămânând pe plan profesional, vor reuşi să se înţeleagă. Desigur, practicarea aceluiaşi sport, periculos şi greu, avea nişte legături. Dar cu siguranţă, Jack Cameron căuta la ea călcâiul lui Ahile.

În munte ca şi în viaţa obişnuită, făcea mai rapid o critică decât un compliment. Să dea o turnură mai intimă relaţiei lor ar conduce la dezastru. Încă de la început, nu aveau forţe egale. Nu era oare atrasă mai mult de el decât era el de ea?

Respinse amintirea mângâierilor şi sărutărilor care o lăsaseră palpitând de emoţie. Jack, la rândul său, considerase aceste interludii ca pe un joc fără urmări. Va veghea să nu-i mai ofere spectacolul slăbiciunii sale.

Simţindu-se mai bine după această decizie, scoase două flanele tricotate din mormanul de haine şi le aşeză pe pat. Se va îmbrăca într-una din ele şi cu nişte pantaloni. Prima, din caşmir albastru deschis, era bine croită, moale şi catifelată. A

două, de un bej spălăcit, era aproape la fel de potrivită ca un sac de iută. O va alege pe a doua. Astfel, Jack va înţelege că n-avea nicio intenţie să-l seducă.

Nu propusese el oare ca discuţia lor să nu se îndepărteze de la subiecte profesionale?

O oră mai târziu, în blugi şi sutien, nu se hotărâse încă asupra unuia dintre cele două pulovere.

Clopoţelul de la intrare răsună când îşi termina de ondulat părul după ce-l spălase. Înhăţă un pulover la întâmplare şi-l îmbrăcă în timp ce cobora scara. Observă că-l alesese pe cel mai elegant. O întâmplare? Poate. La urma urmei, avea dreptul să fie cochetă.

Se simţi uşurată să vadă că Jack era în hanorac şi pantaloni din catifea. O ţinută de munte care confirma intenţiile sale de a sta de vorbă numai despre meseria lor.

Se dădu la o parte pentru a-l lăsa să intre. În acelaşi timp, îşi aminti de tulburarea sa, în ajun, când simţise pe piele atingerea degetelor lui mângâietoare.

Se încordă uşor şi nu îndrăzni să-i întindă mâna.

Jack nu părea dispus să spargă primul gheaţa. Aştepta în picioare, în mijlocul camerei de zi, bine aşezat pe picioarele lungi şi musculoase. Un zâmbet uşor amuzat făcu să apară mici riduri lângă ochii negri.

Se priviră insistent un moment, apoi Susan roşi şi se înfurie.

— Eşti oare mut imediat ce n-ai reproşuri? Te-ai decis probabil să avem numai o conversaţie telepatică?

El izbucni într-un hohot de râs.

— Atins! admise el. Ar fi trebuit să spun: „Bună, Susan. Cum te simţi…?” De fapt, ţi-ai revenit după trasul la măsea?

— Complet.

Era la doi paşi de el. Nu se atinseseră şi totuşi se simţea încălzită de strălucirea vie pe care o radiau ochii lui negri.

Nu găsi nimic altceva de adăugat. Jack rămase tăcut.

Ironia pe care Susan i-o aruncase nu era aşadar o glumă.

Între ei, dialogul nu era posibil decât când se certau.

Incapabilă să mai suporte mult timp tensiunea pe care Jack o crease prin mutismul său şi prin modul în care

o analiza, îi întoarse spatele şi se îndreptă spre hainele agăţate într-un cuier în perete.

— Îmi iau un bluzon, mormăi ea. Dacă te decizi totuşi să ieşim, cred…

— O clipă, te rog.

Vorbise pe un ton atât de tăios, încât ea se opri, uluită. Se uită la el. Părea nemulţumit. Ce făcuse oare, încât să declanşeze proasta lui dispoziţie?

Oare se gândise şi hotărâse să n-o mai ia în echipă?

Ipoteza o afectă mai mult decât ar fi bănuit.

El înaintă şi-i puse mâinile pe umeri.

— Numai o întrebare, Susan, spuse el cu o voce solemnă.

Ea uită să respire. După ce o privi insistent, cu severitate, el zâmbi şi ochii săi negri străluciră de veselie.

— Nu suntem oare puţin ridicoli? o întrebă el cu voioşie.

Ei îi reveni respiraţia şi izbucni într-un râs care risipi definitiv toată jena dintre ei.

— Mai am totuşi să te întreb ceva, adăugă el.

Voia oare răspunsul ei în legătură cu participarea la expediţ ia de pe partea estică a Maidenhornului? Nu, nu părea dispus să abordeze subiecte serioase.

— Ai avea idee de locul în care am putea cina?

O licărire ştrengărească dădu strălucire ochilor ei verzi.

— Pentru că eşti destul de bogat pentru a finanţa o mare premieră, îi replică ea, nimic nu ne împiedică să mergem la

„Wienhaus”.

Era localul cel mai scump din Brentz.

Jack nu se clinti.

— Bucătăria este remarcabilă acolo, admise el. Dar

crezi că şeful de sală ne va accepta îmbrăcaţi astfel?

— Va fi flatat să primească doi dintre cei mai cunoscuţi alpiniş ti din lume, hotărî ea, glumind. Un patron de restaurant care ar avea simţul publicităţii ne-ar oferi chiar masa.

El râse.

— Doresc să te angajez ca „public-relation”, glumi el, ajutând-o să-şi îmbrace bluzonul din piele de căprioară albastru deschis.

* * *

Serviciul avea eficacitatea pe care o găseşti într-un local de prim rang. Argintăria, florile şi cristalurile concurau la rafinamentul meselor acoperite cu feţe de masă albe. Păstrăvii cu migdale erau delicioşi.

Susan venea la „Wienhaus” pentru prima oară. Trecuse adesea prin faţa cabanei mari din lemn lustruit, toată numai muşcate. De fiecare dată se mira că o ţară păstrează aceste lucruri vechi în stil baroc în loc să le ţină într-un muzeu. Se întrebase de ce nu se construiseră în locul lor imobile vaste şi moderne din sticlă şi oţel?

Jack, căruia îi plăcea atmosfera tipică de han elveţian, îi atrase atenţia asupra sculpturilor care ornau lambriurile şi decoraţiile din lemn.

În sala restaurantului nu erau două panouri asemănătoare.

Artiştii reproduseseră scene de la culesul viilor şi de la seceriş.

Îşi exersaseră imaginaţia până sub tavan, unde nişte îngeraşi bucălaţi zâmbeau la fiecare extremitate a bârnelor.

Două mari dulapuri rustice pentru vase, şi ele în întregime sculptate, expuneau pe rafturi farfurii decorative frumoase.

Susan se uita în jurul ei cu o expresie uimită.

Observând-o.

Jack remarcă:

— Îţi place şi ţie.

Răspunsul tinerei îl lăsă fără glas.

— Îmi place igiena şi ordinea strictă care domneşte aici, declară ea. Am zărit bucătăriile. Sunt imaculate. Te-ai crede într-un bloc operator al unei clinici americane.

Jack, care degusta un pahar de „Fendant", galben şi cu gust de fructe, fu pe punctul să se înece de râs.

— Nu înţeleg de ce o femeie atât de împrăştiată ca tine, a ales să trăiască în ţara cea mai ordonată din lume.

Ea atacă o spumă de ciocolată dominată de o piramidă de frişcă. Îşi înfundă linguriţa în ea, apoi savură prima îmbucătură cu o mină pofticioasă. În acelaşi timp, se întreba dacă Jack nu căuta din nou ×s-o critice. Îi aruncă pe furiş o privire şi se linişti. El zâmbea cu un aer relaxat, sincer amuzat.

— Voiam să mă stabilesc în inima Alpilor, îi explică ea. După divorţ…

El o întrerupse mirat.

— Ai fost căsătorită?

Încuviinţă cu un semn din cap.

— M-am căsătorit cu Dan încă din Universitate, preciză ea.

Îl cunoşteam de când ne jucam împreună la grădiniţă. Din nefericire pentru mine, detesta muntele.

Ochii lui Jack se întunecaseră.

— Hotărât lucru, la tine este o manie să-ţi asumi nişte riscuri, o ironiză el silindu-se să zâmbească uşor.

Camaraderia voioasă care se stabilise între ei de la începutul mesei, dispăruse. Cina fusese minunată. De ce oare vorbise despre Dan? Nu reuşea niciodată să nu-şi mai amintească de căsătoria sa.

Lăsă linguriţa. Ciocolata era delicioasă, desertul aproape intact, dar nu-i mai era foame.

Încercă să schimbe subiectul.

— M-ai întrebat mai devreme de ce am venit să mă stabilesc în Elveţia. La zece ani, în timpul unei călătorii în Europa cu tatăl meu, am descoperit această ţară. M-am îndrăgostit de ea aşa de tare încât îmi doream să pot trăi aici într-o zi. O mică moştenire mi-a permis să-mi realizez visul. Eram liberă şi am avut ideea de a crea în inima Alpilor o şcoală de căţărătoare, unde compatrioatele mele vor veni să se antreneze.

— Presupun că realizarea proiectului a ridicat nişte probleme.

— O mulţime de probleme, aprobă ea, zâmbindu-i pentru înţelegerea de care dădea dovadă. La început, m-am izbit de toate greutăţile administrative. Am navigat pur şi simplu la întâmplare, temându-mă să nu mă zdrobesc de vreun obstacol mai mare decât altele şi pe care nu l-aş fi observat. Dar eram prea pornită ca să mai dau înapoi. Investisem cei cincizeci de mii de dolari pe care-i aveam şi nu-mi mai rămăseseră nici pentru un bilet de avion spre New York. În plus, am avut parte de o primire atât de călduroasă din partea compatrioţilor tăi, încât nu voiam să mă răzgândesc în faţa lor. Trebuia să continuu cu orice preţ ceea ce începusem. Şi am reuşit.

— N-ai regretat niciodată exilul tău? întrebă Jack. Nu te-ai gândit să te întorci într-o zi în Statele Unite, să te căsătoreşti, să ai copii?

Ea clipi din ochi. Acest gen de anchetă o făcea să se simtă prost. Însă Jack Cameron părea hotărât să afle mai multe despre ea.

Nu-i lipsea îndrăzneala. Cu excepţia aventurii sale dramatice cu Laura Martin, nu cunoştea practic nimic despre viaţa lui personală.

— Nu voi părăsi niciodată muntele, spuse ea evaziv.

— Nu asta te-am întrebat.

— Răspunsul este valabil pentru toate întrebările de acest gen, afirmă ea ridicând din umeri. O alpinistă nu seamănă deloc cu imaginea pe care şi-o fac bărbaţii despre soţia perfectă.

În viziunea lor, aceasta trebuie să rămână acasă, să le pregătească atentă mici platouri cu bunătăţi şi să le primească prietenii mereu bine dispusă.

Jack miji ochii.

— Oare tocmai îmi descrii pretenţiile fostului tău soţ? Te-a somat să alegi între ascensiuni şi căsătorie, aşa cum o concepea el?

— Nu chiar, spuse ea din ce în ce mai jenată... În sfârşit, într-un anumit sens, da. Dar diferendele noastre veneau de alt undeva.

— Explică-te mai clar.

— Dan şi cu mine am avut momente plăcute împreună.

Însă... Ascultă Jack, prefer să nu vorbesc despre asta, spuse ea iritată.

El se rezemă de scaun şi o cercetă cu un aer iscoditor.

— Cine a distrus căsătoria voastră? insistă el.

Ea rămase o clipă tăcută. Înţelegând apoi că această atitudine risca ×s-o rănească pe gazda sa, spuse cu reticenţă:

— Credeam că trebuia să vorbim doar despre expediţie.

— Acesta este punctul tău de vedere. Când ţi-am propus să ne întâlnim pe un teren neutru, speram că-ţi vei lăsa armele la vestiar. Îmi dau seama că este cu neputinţă şi că ai în continuare rezerve faţă de mine.

— Nu am rezerve. Detest să mă uit peste umăr. Şi

asta mă obligi să fac.

— Îţi propun altceva. Ce ai spune dacă ne-am prelungi întrevederea într-un local de noapte?

Se aplecă şi, peste masă, cuprinse mâna Susanei în palma sa mare. Un zâmbet îi descoperi dantura strălucitoare.

Ea rămase o clipă sub vraja lui, ca hipnotizată. Apoi, reuşi să se smulgă de sub influenţa lui.

— Eşti la Brentz, Jack, nu la New York sau la Paris. Aici, în afara unei discoteci, nu vei găsi nimic deschis după ora zece seara.

— Să încercăm totuşi, spuse el.

* * *

Când părăsiră „Wienhaus”, o pală de vânt rece ca gheaţa îi biciui peste faţă. Jack se luptă cu hanoracul său. Susan îşi ridică fermoarul bluzonului.

Rotocoale de zăpadă acopereau culmea Maidenhornului.

În altă parte, piscuri de granit şi coame proaspăt acoperite cu zăpadă se conturau pe cerul presărat de stele.

Contemplară cu aceeaşi admiraţie mută amfiteatrul de stânci şi de gheţari care îi domina.

Jack o luă de braţ pe Susan.

— Ţii într-adevăr să te arunci în zgomotul, luminile şi nebunia unei discoteci? o întrebă el.

— Nu, oh! nu, spuse ea strângându-se înfrigurată lângă el.

Propunerea venea din partea ta. Personal, nu sunt o obişnuită a localurilor de noapte.

— Nici eu nu mă simt în largul meu acolo. Dar ce altceva se poate face, seara, într-un târg ca asesta?

— Îţi voi arăta. Merită efortul unei priviri.

Cum pornise pe o cărare în pantă abruptă, el o opri.

— Să nu-mi spui că intenţionezi să escaladezi vreun perete sau că vrei să te dedai la vreo acrobaţie de acest fel. Noaptea este luminoasă, dar nu până într-atât încât să-ţi asumi nişte riscuri…

Ea se întoarse şi-l întrerupse, nemulţumită.

— Când vei înceta oare să mă consideri o smintită? Nu vom comite nicio imprudenţă. Pe munte şerpuieşte un drum pentru turme, dar este abrupt şi atât de îngust încât nu pot trece două persoane în acelaşi timp.

— O.K., spuse el. Te urmez.

Ea mergea pe o urmă care se desprindea ca un fir luminos în mijlocul păşunilor.

Curând, pajiştea se îngustă, iar la dreapta şi la stânga se deschideau prăpăstii. Susan mai înaintă o clipă pe coama ameţitoare. În spatele ei, Jack bombănea. De data aceasta, nu ţinu cont de criticile sale.

Ea înaintă cu acelaşi pas hotărât până la o terasăr atârnând peste vale.

Maidenhorn era deasupra lor, dar nevăzut, ascuns de primul lanţ de munţi laterali cu roci în straturi paralele. El nu-ɨ copleşi.

În schimb, avură impresia că domină tot lanţul alpin care ducea până în Italia. În depărtare, vârful ascuţit al lui Cervin se ridica deasupra gheţarilor ce străluceau în lumina lunii.

Susan se aşeză pe un fel de bancheta din piatră, unde Jack i se alătură. Peisajul era atât de maiestuos încât îl admirară fără să spună nimic.

El îşi trecuse un braţ în jurul umerilor Susanei. Ea se simţea liniştită, aproape fericită.

— Am descoperit acest loc când m-am plimbat prima dată nu departe de Brentz, spuse ea încet. M-am îndrăgostit imediat.

În acea zi, am hotărât să mă stabilesc aici şi nu alt

undeva.

— Rareori am contemplat un peisaj atât de grandios, recunoscu Jack sincer.

— Chiar şi în Himalaia?

— Da. Everestul reprezintă un domeniu interesant pentru cercetare. L-am privit cu ochii exploratorului. Aici, nu văd decât frumuseţea peisajului.

— Când am descoperit acest lanţ ameţitor, m-am gândit la toate greutăţile şi la toate pericolele pe care le voi învinge, spuse Susan fără a sta pe gânduri.

El rămase tăcut. Atunci, îşi aminti că femeia pe care Jack o iubise murise chiar în acei munţi.

Îşi muşcă buzele. Era prea târziu să-şi repare gafa. Să vorbească acum despre Laura Martin ar fi fost o a doua greşeală şi n-o va face. Îl va lăsa pe el să abordeze primul acest subiect dureros.

El se mulţumi să cuprindă într-un larg gest al braţului liber imensa panoramă pe care luna o scălda într-o lumină argintie.

— Un loc pentru cei cărora le place să se lupte, murmură el.

Adăugă apoi cu o voce mai scăzută.

— Sau pentru cei care caută în pericol o diversiune de la eşecul vieţii lor sentimentale.

Susan se întrebă dacă se gândea la Laura. Era pe punctul să-i pună întrebarea, dar se răzgândi la timp.

Jack întrebă:

— Ce vârstă aveai când te-ai căsătorit cu Dan?

— Douăzeci şi unu de ani.

Îşi strecură mâna sub părul ei roşu des şi-i mângâie cu blândeţe ceafa.

— Erai prea tânără să te căsătoreşti.

— Poate. Dar rămân convinsă că ruptura ×s-ar fi

produs chiar dacă eram mai în vârstă în momentul căsătoriei. Dan şi cu mine eram foarte diferiţi pentru a ne înţelege. Ştiind că iubesc ascensiunea, a încercat să mă facă să-mi pierd încrederea în mine. În rarele ocazii în care îmi puteam practica sportul favorit, îmi repeta mereu că eram imprudentă şi că într-o zi voi fi victima unui accident grav. Când îşi încheia recomandările, mă simţeam fricoasă şi stângace. Pentru asta, aş fi vrut să-l bat. Dar această neplăcere n-a fost singurul motiv al divorţului nostru…

Ea ezită. Cum să explice ceea ce rămânea pentru ea o nebunie de neînţeles?

— Continuă, insistă Jack. Care este adevăratul motiv al despărţirii voastre?

— Ei bine, Dan voia o soţie perfectă. Am încercat să fiu aşa, timp de doi ani, apoi am eşuat. El conducea o afacere de import-export şi eu eram imaginea firmei sale. Crezând că de asta depindea cariera lui, am acceptat toate corvezile pe care mi le impunea. Imaginează-ţi o viaţă petrecută în evenimente mondene. Trei sau patru recepţii pe săptămână, probe la croitorie, piese de teatru sau filme care trebuia văzute pentru a ţine pasul cu vremea… Parcă eram într-o închisoare. Nu, nu poţi înţelege.

— Oh, ba da. Anul trecut, o boală m-a ţinut în casă împotriva voinţei mele. După cincisprezece zile, voiam să mănânc tapetul.

Susan zâmbi fără să vrea.

— Eu eram mai turbată decât tine. Într-o seară, am luat farfuriile de porţelan dintr-un serviciu bun. Le-am aruncat una câte una pe marmura din sufragerie. Apoi am avut o discuţie îngrozitoare şi Dan a părăsit casa. După o săptămână, am aflat că se instalase la secretara sa. Pentru el, ca şi pentru majoritatea dintre bărbaţi, o soţie nu contează mai mult decât o maşină. Dacă una sau cealaltă nu-şi îndeplineşte funcţia, este înlocuită cu una nouă.

Simţi cum degetele lui Jack se încleştează pe ceafa

sa.

— Exagerezi, spuse el.

— Puţin. Dan era poate un caz extrem. Dar cred că exprima destul de bine mentalitatea masculină. În general, bărbaţii nu admit să vadă femeile lansându-se într-un circuit automobilistic sau pe un perete muntos. Acest gen de slujbă le este rezervat. Dacă există vreo excepţie de la această regulă, eu n-am întâlnit-o încă.

Rămaseră tăcuţi o clipă. Ca de fiecare dată când îşi amintea de anii petrecuţi cu Dan, Susan se simţea epuizată. Chiar şi vederea munţilor să-i dragi o lăsa acum indiferentă.

Jack desfăcu încet fermoarul bluzonului din piele de căprioară. Mâna să se furişă prin răscroiala de la gât a puloverului pentru a îmbrăţişa un umăr care fremătă sub mângâiere.

Susan nu se îndepărtă. Căldura degetelor lui Jack îi dădea o senzaţie de alinare, ca şi când solicitudinea lui îi putea cicatriza rana pe care i-o făcuse celălalt.

— Dan este un prost, decretă Jack. Acum înţeleg de ce practici un sport periculos, cu atâta patimă. Este pentru tine un fel de revanşă. Dar nu înţelegi că o pasiune în sens unic are o latură distructivă?

— Nu. Ce vrei să spui?

El o îmbrăţişă mai strâns.

— Să redevii o femeie adevărată, Susan, şi vei găsi o altă fericire, mai deplină. Dragosea şi alpinismul nu sunt ocupaţii incompatibile.

Feţele lor erau atât de aproape încât Susan îi simţea respiraţ ia călduţă. Ea îşi evalua propria pasiune prin brutalitatea emoţiei ce o cuprinsese. Imediat, dintr-un reflex de apărare, întoarse capul.

— Mi-a trebuit aproape trei ani ca să mă regăsesc, murmură ea cu o voce tremurătoare. N-am intenţia să

încerc o nouă experienţă.

— Adevărat?

O atrase spre el până ce buzele li se întâlniră. La început blând şi uşor, sărutul său deveni atât de revendicativ încât

Susan nu mai rezistă şi dădu drumul demonilor pe care se străduise să-i ţină în frâu.

El îşi strecură o mână pe sub puloverul din lână fină.

Degetele sale aprindeau un foc viu în fiecare loc pe care-l atingeau.

Se cuibări lângă el şi gemu când mâinile lui mari se jucară cu vârfurile sânilor să-i Dorinţa îi deveni atât de năvalnică încât o simţea pulsând în artere şi coborând viclean spre şale.

Speriată de slăbiciunea sa, încercă să reziste prin nişte proteste în care nici ea nu credea.

— Nu vreau… Lasă-mă, Jack… Unde ne vor duce toate astea?

— O ştii foarte bine.

— Este o prostie.

Dept răspuns, el puse stăpânire din nou pe gura pe care i se oferea. O muşcă, apoi o sărută cu o lăcomie sălbatică.

Un vânt rece pătrunse pe sub hainele Susanei.

Inconştient, se strânse mai mult lângă Jack, căutând căldura trupului său. Tremura de pasiune, gata să-i ofere tot ce ar fi pretins de la ea.

Dar se pare că frigul domolise înflăcărarea lui Jack.

Îndepărtându-se de ea, lăsă uşor în jos puloverul moale peste pieptul pe care-l dezgolise. Apoi, trecu un braţ în jurul însoţitoarei sale şi o trase cu prudenţă lângă el.

Când obrazul său îl atinse pe al Susanei, spuse:

— Ai dreptate. Să nu ne lăsăm duşi de simţuri. În

acest domeniu, să avansăm cu paşi lenţi şi prudenţi de alpinişti.

Încă de la prima noastră întâlnire, am ghicit că vom fi unul al celuilalt.

Încă sub şocul unei fierbinţeli care o agitase profund.

Susan aşteptă să-şi regăsească vocea pentru a răspunde.

Râse uşor, neîncrezătoare.

— Îţi imaginai oare un asemenea deznodământ conducându-mă pe cornişă?

— În acel moment l-am presimţit, o corectă el. Certitudinea am avut-o mai târizu, când ne-am certat. Obiecţiile tale mă iritaseră, dar în acelaşi timp te admiram că aveai curajul să le faci. Apreciam totul la tine: frumuseţea ta, îndrăzneala şi poate chiar caracterul tău detestabil. Eşti o femeie minunată.

Complimentul o mişcă.

— Nimeni nu m-a considerat niciodată minunată, murmură ea.

Jack o sărută pe tâmplă.

— Şi acum, spune-mi că accepţi propunerea de a intra în echipa mea… Nu, nu, fără obiecţii, adăugă el cu promptitudine, simţind-o că se încordează. Ne vom simţi la fel de bine legaţi în coardă pe munte ca şi într-o tandră intimitate.

Ea reuşi să se îndepărteze de el.

— Nu este sigur, răspunse ea pe un ton înciudat. Îmi impui voinţa ta, Jack. Eram pe punctul de a accepta, dar nu sunt gata ×s-o suport în cursul unei ascensiuni dificile. Înainte de a mă angaja, vreau să fiu sigură că nu mă vei trata nici ca pe o amatoare, nici în mod privilegiat. Atracţia fizică pe care o simţim reciproc, nu trebuie să influenţeze comportamentul nostru profesional.

— Nu fi ridicolă, spuse el cu o voce tăioasă. Expediţia

pe care o proiectez n-are nimic de-a face cu plăcerea. Ţi-am cerut să participi la ea pentru că îţi cunoşteam calităţile.

— Metodele noastre sunt uneori diferite. Refuz să fiu în orice clipă obiectul criticilor sau atenţionărilor tale.

El se ridică, îşi vârî mâinile în buzunare şi înaintă până la marginea platformei. Susan strânse din dinţi pentru a nu-l avertiza că se apropia de prăpastie. Ar fi fost un joc interesant să inverseze rolurile şi apoi să-şi bată joc de excesul lui de solicitudine.

Spre marea ei uşurare, îl văzu oprindu-se la timp. Păru să contemple luminiţele care străluceau în satele din vale, apoi reveni încet spre ea.

— Îţi propun o experienţă, spuse el. Va fi decisivă. Mâine dimineaţă ai cursuri?

— Nu.

— Atunci, ne întâlnim la ora nouă, la baza peretelui pe care am coborât împreună, vinerea trecută. Ştiu un alt zid de ascensiune în apropierea acestuia. Puţini alpinişti sunt capabili să-i depăşească dificultăţile. Vom face exerciţiul împreună.

Dacă ne vom înţelege perfect, pactul va fi ×încheiat. Cu permisiunea ta, echipa va profita de instalaţiile din sala ta de gimnastică pentru a se antrena când nu vei avea eleve. Ce crezi despre iniţiativa mea?

Nu putea refuza o propunere atât de logică. Susanei i-ar fi plăcut să fie mai puţin rece din punct de vedere profesional.

Dar, la urma urmei, i se plătea cu aceeaşi monedă. Nu pretinsese ea oare să nu amestece sentimentele şi munca?

— Accept, spuse ea.

Parcurseră în sens invers cărarea prea îngustă pentru doi îndrăgostiţi.

La uşa cabanei, Jack o luă pe Susan în braţe şi o sărută cu o patimă savant controlată.

Gata să se aprindă din nou, ea îi răăspunse cu o pasiune afectuoasă. Dorinţa îi înfierbânta simţurile.

Dar foarte repede, ea simţi pe faţă suflarea rece a vântului.

— Pe mâine, dragostea mea, spuse Jack pe un ton aproape maşinal.

O ultimă mângâiere pe obrazul Susanei şi se instală la volanul maşinii.

Ea privi cu tristeţe farurile roşii ale Mercedesului dispărând în noapte.

Capitolul 6

În dimineaţa următoare, Janie Dean sosi devreme. Prea devreme după dorinţa Susanei, care ar fi vrut să fie departe când asistenta sa îşi va relua îndatoririle. Terminase să se îmbrace când auzi deschizându-se uşa de la pridvor.

Secretariatul, mai ales luni, nu necesita prezenţa Janiei la ora opt dimineaţa.

Susan ghici că aventura sa cu Jack stimulase în cel mai înalt grad curiozitatea acesteia. În această dimineaţă, însă, accepta să vorbească despre orice subiect, în afară de acesta.

Toată noaptea se gândise la atitudinea lui Jack. Chiar şi când se arătase în mod tandru prevenitor, rămăsese stăpân pe el. N-avea comportamentul unui bărbat profund îndrăgostit.

Susan se întreba dacă n-avea o rivală. Dar care? Muntele?

Cu siguranţă, nu. Pasiunea lor pentru acelaşi sport ar fi trebuit, dimpotrivă, să-i apropie. Era oare Jack obsedat de amintirea Laurei? Janie pretindea că Marie semăna în mod ciudat cu sora sa. Atunci, se îndrăgostise oare de

Marie Martin?

Poate îşi dorea fiecare femeie frumoasă pe care o întâlnea?

Ideea că Jack căutase mai ales ×s-o umilească în toate felurile, o exasperea pe Susan. Începând din ajun, încerca un sentiment de derută despre care nu voia să vorbească nimănui, nici chiar celei mai bune prietene.

Dar cum să evite întrebările Janiei? Aceasta avea o adevărată artă să le pună şi chiar să descopere adevărul într-o tăcere sau într-un gest de proastă dispoziţie.

Acum, Susan regreta prietenia solidă care le lega de atât de mult timp. Dacă ar fi angajat o secretară oarecare, i-ar fi spus:

— Sunt grăbită. Iartă-mă. Mă întâlnesc la ora nouă cu Jack

Cameron pentru o ascensiune de antrenament la poalele

Maidenhornului.

Dacă anunţa acest adevăr simplu, ar fi avut în faţa ei o Janie care ar sări în sus de bucurie şi care ar încerca să afle mai multe. Susan şi-o imagină sâcâind-o şi chiar însoţind-o până la locul de întâlnire.

De neconceput.

Exista un singur mijloc de a scăpa de interogatoriu: să n-o întâlnească pe Janie. Lucru greu de realizat. După ce închisese uşa, secretara se instalase probabil în camera de zi, cu ochii aţintiţi asupra culoarului de la primul etaj, aşteptând cu o febrilă nerăbdare urmarea foiletonului.

Iar camera Susanei n-avea decât o singură ieşire, care dădea exact în faţa scării.

Tânăra se uită chiorâş la fereastră. Şi dacă sărea în grădină?

O masă compactă de salvie i-ar fi amortizat căzătura.

Performanţa era uşoară, dar total inutilă. Camera

dădea spre faţadă. Camera de zi era luminată de o fereastră mare glisantă. De acolo, privirea cuprindea tot spaţiul verde şi înflorit care se desfăşura în faţa cabanei până la bariera de demarcaţie.

Janie ar vedea-o pe prietena sa căzând ca o piatră şi, scoasă din minţi, ×s-ar grăbi spre ea.

O altă idee îi veni Susanei.

Baia vecină cu camera sa fusese amenajată într-o încăpere situată pe partea laterală a casei şi prevăzută cu o uşă-fereastră.

Cabana fiind pe coasta unei coline, partea ei superioară în formă triunghiulară domina o denivelare naturală de zece metri.

Când se instalase pe noul său domeniu, Susan ezitase: să păstreze sau nu balconul din lemn al băii? Oferea o vedere splendidă spre munţi. Dar când făcea duş, n-avea deloc timp să contemple peisajul.

În cele din urmă, păstrase balconul şi chiar întărise balustrada cu o armătură din fier. Se întâmpla ca sprijinită în coate acolo, în zori sau în amurg, să admire strălucirea culorilor pe Maidenhorn.

Luă repede o decizie. În ajun, îşi urcase rucsacul în cameră pentru a coase catarama unui buzunar. Reparaţia nu fusese făcută, dar asta n-avea importanţă. Esenţialul era că avea materialul aici.

În schimb, echipamentul de vară rămăsese în bucătărie şi în camera de zi. Nu se punea problema să-şi recupereze mănuşile şi hanoracul. Scotoci în dulapul de haine de unde scoase o scurtă din impermeabil cu glugă şi nişte mănuşi cu un singur deget, de iarnă. Apoi trecu în baie şi deschise încet fereastra. Trase o coardă din rucsac. După ce o agăţă solid de balustradă, prinse balustrada în mâini şi păşi peste ea.

Înainte de a se arunca în gol, se rugă cerului ×s-o

cruţe de orice accident. Dacă îşi scrântea o gleznă la impactul cu solul, ar fi trebuit să renunţe definitiv. Jack ar fi avut dreptate ×s-o considere drept ceea ce nu încetase să fie: o acrobată nebunesc de curajoasă.

Având curelele rucsacului solid fixate pe umeri, se lăsă să alunece întinzând picioarele pentru a se îndepărta de peretele de brad de culoare închisă, apoi de temelia din piatră.

Ateriză cu elasticitate într-o curticică interioară în apropiere de clădirile anexă. De acolo, era un simplu joc să ajungă la pădurea din spatele cabanei.

Îşi escaladă propriul gard râzând de ea însăşi. Câtă energie risipită numai pentru a nu-ı mărturisi Janiei dragostea sa pentru un bărbat care o ridiculiza!

Cu coarda agăţată în lungul pinionului, Susan îşi promise să facă un ocol prin sat ca ×s-o sune de la o cabină telefonică pe secretara sa. Îi va cere să ridice coarda şi să închidă fereastra.

Telefonul era practic. Va închide fără să-i dea alte explicaţii.

În clipa următoare, nu se mai gândi la asta. În loc ×s-o ia de-a lungul marginii pădurii în direcţia satului, urmă o cărare pietruită care se afunda în umbra uşoară a zadelor. Nu era drumul cel mai scurt spre locul de întâlnire. Dar era încă devreme. O plimbare în aerul proaspăt al dimineţii o va ajuta să vadă mai limpede în ea însăşi.

Trebuia să privească realitatea în faţă. Nu mai era aceeaşi de când Jack intrase în viaţa ei. Aventura lor va fi controlată sau va continua până la potolirea simţurilor. Dar şi într-un caz şi în celălalt, Susan îşi va pierde liniştea pe care şı-o dobândise abia după trei ani. Se crezuse puternică, invulnerabilă în spatele platoşei de independenţă şi de siguranţă. Însă în clipa când îl zărise pe Jack, în picioare pe cornişă, deasupra ei.

Susan avusese impresia că se naşte încă o dată într-o lume agitată în care momentele de disperare duceau spre perioade de fericire.

Când ajunse la ultima pantă ce ducea spre peretele de antrenament, văzu că Jack era deja acolo. Cu capul descoperit, era aplecat peste rucsac. Vântul îi ciufulise părul blond.

Susan îşi simţi inima bătând mai puternic. Se opri, simţindu-şi mâinile şi picioarele tremurând de emoţie. Dacă nu se stăpânea, experimentul lor va fi un eşec. În momentul acesta, fascinată de silueta puternică ce se îndreptă încet agitând mâna în direcţia ei, ar fi fost incapabilă să urce şi o pantă pentru începători. Îşi plimbă privirea mult mai sus, spre culmile înzăpezite care se conturau pe cer.

Maidenhorn! Trebuia să uite bărbatul pentru a nu se mai gândi decât la alpinist şi la expediţia pe care o proiectase. În această dimineaţă, vor încerca să-şi unească eforturile pentru a se înţelege cât mai bine. Experienţa nu va reuşi decât dacă şi unul şi celălalt va şti să-şi uite pentru un timp mândria şi pasiunea. Aceasta era părerea lui Jack. Ea va încerca să se conformeze uitând de asemenea cerinţele unei iubiri în urma căreia, după toate aparenţele, era singura care suferea.

— Bravo! îi strigă el. Ai venit cu trei minute mai devreme.

Când îşi strânseră mâinile, el o cercetă cu sprâncenele încruntate.

— Un hanorac din nailon ar fi fost suficient. De ce această scurtă cu glugă matlasată? Nu mergem până la gheţar.

Ea preferă să tacă. Când el remarcă în mod amabil că o cataramă de la rucsacul ei se ţinea doar de un fir, se abţinu din nou de la comentarii, dar în taină îşi dorea să înainteze cercetarea minuţioasă. Voia să-i testeze

aptitudinile de alpinistă, nu? Atunci, restul n-avea importanţă.

El îi arătă în propriul rucsac o mică grămadă de obiecte metalice ce străluceau în soare.

— Vom împărţi pitoanele şi etrierele în părţi egale.

Ea îl privi cu un aer buimac.

— Pitoanele? Dar toţi pereţii care ne înconjoară sunt împănaţi cu aşa ceva.

Se aflau pe cea mai înaltă păşune alpină, în locul în care, de la est la vest, drumurile străbăteau o grămadă de pietre aduse de gheţari pentru a se îndrepta spre munte. Pereţii stâncoş i enormi care îi dominau, serveau pentru antrenament.

Clubul Alpin îi notase de la 1 la 6. Cotaţia varia în fucţie de profilul pantelor şi de dificultăţile pe care le ofereau.

Jack ridică din umeri.

— Doar nu sperai că te voi duce pe o pistă de şcoală.

Intenţionez să urc cu tine pe Steinalp.

Glumea, oare? Nu, era serios, atât de serios încât era gata să-i râdă în nas.

— Suntem pe Steinalp, Jack, spuse ea fără să-şi poată reţine un uşor zâmbet ironic. Iarba pe care păşim creşte pe culmea sa. Steinalp nu este un munte. Este o mică localitate.

El o luă de braţ şi o duse cu paşi mari până la marginea platoului. O obligă să se aplece.

— Priveşte şi îndrăzneşte să spui că acesta nu este un munte.

La picioarele lor, un perete vertical ajungea până într-un mic luminiş aflat în mijlocul brazilor şi zadelor. Mai devreme cu un sfert de oră, Susan traversase acest luminiş fără să acorde nicio privire bastionului de granit care se înălţa acolo.

Îl văzuse mereu şi-l găsise neinteresant. Niciun ghid, niciun profesor de alpinism n-ar fi avut ideea de a-l folosi sau chiar de a ajunge pe platoul Steinalpului altfel decât pe cărarea pentru catâri care conducea acolo.

I-o spuse şi îşi atrase o ripostă la care ×s-ar fi putut aştepta.

— Nimeni n-a mai avut vreodată ideea de a urca până la culmea

Maidenhornului prin faţa de est. Prezintă la sud o cale atât de uşoară încât poate fi urmată de cei care se plimbă duminica. Aceasta este toată diferenţa dintre un turist şi un explorator. Primul rămâne un exasperant imitator. Al doilea, îşi asumă nişte riscuri calculate, căutând aventura în afara cărărilor bătătorite.

— Nu se poate compara ascensiunea pe Maidenhorn cu cea a unei denivelări a solului care nu depăşeşte înălţimea unei case cu patru etaje.

— N-am comparat nimic, rectifică el pe un ton condescendent.

Am vrut doar să-ţi spun că acolo jos, ca şi pe partea nedescoperită, nu este trasat niciun itinerar. Vom avea de depăşit unele greutăţi pe care le vom întâlni în cursul expediţiei. Este doar un test, desigur, dar te sfătuiesc să-l abordezi cu cea mai mare prudenţă. Se poate muri la fel de bine încercând să escaladezi faţada unei case cu două etaje.

Ah! nu, n-o va mai pisa cu sfaturile sale! Dacă măcar i le-ar fi dat cu un zâmbet, le-ar fi acceptat mai cu uşurinţă.

Dar abordase o mină exasperant de gravă, care o irită pe tânăra femeie.

Simţi dorinţa de a-i povesti cum îşi părăsise cabana. Dar renunţă, pentru a nu-ɨ explica motivele gestului său.

— Foarte bine, spuse ea. Şi cum vom ajunge în

luminiş?

— Pe drum. Te-am evaluat la coborâre. Aştept acum să te văd în acţiune la ascensiune.

El numea această cărare în pantă o ascensiune? îi va arăta ce este capabilă să facă.

* * *

Era mai abrupt decât bănuise. Peretele, în aparenţă neted, oferea puţine prize naturale. În plus, de jos, părea mai înalt decât văzut de pe platou.

— Cum îl vei ataca? întrebă Jack.

Hotărât lucru, o considera o începătoare.

— Este un fleac, spuse ea sfidându-l cu ochii ei verzi.

Singură, aş ridica braţele şi aş implânta un etrier şi un piton.

M-aş sprijini pe primul, aş aluneca prin al doilea o coardă de siguranţă pe care mi-aş agăţa-o de talie. Apoi, aş reîncepe operaţia de câte ori ar fi necesar până la culme. Dacă suntem doi, cel mai experimentat va însemna întinerariul.

El o măsură din cap până în picioare cu severitate.

— Nu se bate primul „cui” fără să se cunoască natura rocii, o ironiză el.

Zâmbi scurt în timp ce prin ochii negri îi trecu o lumină.

— Înainte de a te lupta cu un adversar, adăugă el pe un ton ambiguu, este mai bine să fii sigur de punctele lui sensibile.

Sub privirea care o cerceta, Susan simţi o emoţie stupidă.

Întoarse capul. Nu era momentul să-şi lase sângele ×s-o ia razna.

— Aşadar, după tine, ce ar trebui să fac? întrebă ea cu ochii aţintiţi la vârfurile boscheţilor.

— Să te urci pe umerii mei şi să baţi primul piton la înălţimea ochilor tăi. Apoi vei conduce ascensiunea asigurându-mă cu coarda.

Ea îl privi, încremenită. Acum, numai gândul de a-l atinge o umplea de o tulburare ameţitoare. Pentru a-şi masca emoţia, ripostă cu o voce mânioasă.

— Şi mă acuzi pe mine de imprudenţă! Te-ai gândit că aş putea cădea de pe umerii tăi?

— Dacă hotărăşti să nu cazi, spuse el cu răceală, n-ai să cazi.

Se lăsă în jos, cu faţa la munte.

— Să pornim! o încurajă el.

Ea respiră adânc. Aşadar, o lăsa pe ea să-şi asume cel mai mare risc. Era smintit, dar îl prefera nebun decât protector. În plus, ştiindu-se responsabilă de siguranţa lor, îşi va stăpâni mai uşor atracţia pentru el.

Se sui pe umerii lui şi se prinse cu amândouă mâinile de părul des şi blond, în timp ce el o ridica încet. Cel mai greu fu să lase capul lui Jack şi să se îndrepte la rândul ei. Era la jumătate de metru de perete, dar nu se putea sprijini fără să rupă echilibrul lor fragil.

— Uf! spuse când el fu în picioare.

Jack o bătu uşor peste glezne pentru a o încuraja.

— Perfect, spuse el. Acum, caută o crăpătură şi înfige o primă tijă cât mai adânc posibil.

Ea lucra încet, cu gesturi prudente. Dar tăria loviturilor sale de ciocan îi arătară că îşi depăşise teama şi chiar emoţiile.

Manevrele executate cu coarda erau perfect sincronizate.

Avu impresia unei înţelegeri totale cu coechipierul său.

Acesta avea în sfârşit încredere în capacităţile sale profesionale.

Era aproape mai îmbătător decât să schimbe cu el cele mai dulci sărutări.

La jumătatea pantei, aruncă o scurtă privire asupra lui.

Ceea ce descoperi o îngheţă.

El înălţă capul, la două pitoane mai jos. Privirea pe care o aţintise asupra ei nu era nici binevoitoare, nici calmă. Cu maxilarele încleştate şi sprâncenele încruntate, transpira neîncredere prin fiecare por al chipului său. Mâinile lui strângeau coarda de siguranţă ca şi când viaţa Susanei depindea numai de firul care îi lega unul de altul. Înfăţişarea sa te făcea să te gândeşti că o catastrofă era inevitabilă.

O fracţiune de secundă, Susan rămase copleşită de dezamăgire, apoi un val de furie o făcu să se înroşească.

Aşadar, totul fusese minciună în atitudinea lui! făcuse pe modestul, lăsând-o să creadă că o considera egala sa. Dar, în realitate, nu-şi pierduse aroganţa masculină. Nu se încredea decât în el însuşi, în îndemânarea sa, în ceea ce ştia despre munte. Dacă o femeie îi luă locul, n-avea încredere în ea.

Susan înfipse un piton şi-l bătu cu o furie ucigătoare. În două rânduri îi ceruse părerea în legătură cu linia de urmat.

Cunoştea răspunsul, dar avusese măcar politeţea să întrebe.

Se terminase. De acum înainte, va acţiona cum credea de cuviinţă şi-l va duce sus, pe pajişte, mai repede decât sperase el.

Fără să se preocupe de ordinele pe care i le striga, Susan încetă să mai bată pitoane. Peretele nu era atât de neted pe cât lăsase să se creadă. Denivelările şi micile sale crăpături permiteau să te agăţi cu mâinile şi să pui vârful piciorului.

În câteva minute, Susan atinse culmea. Se eliberă de povara sa, îşi desfăcu scurta pe care o puse pe jos şi se aşeză cât mai confortabil. Stând turceşte, îşi aşteptă coechipierul.

El apăru din prăpastie, cu ochii duri şi ocări pe buze. Ea îl împiedică să vorbească.

— Ţi-ai revenit din emoţii? îl ironiză ea.

El era furios.

— Ţi-am cerut să conduci o ascensiune, îi strigă el, îndreptându-se, nu să te joci de-a acrobaţii. Aşteptai felicitări?

— Aşteptam doar încredere din partea ta, spuse ea tristă.

Mai devreme, ţi-am surprins privirea. Am avut impresia că deţineai rolul victimei într-un film de groază.

Expresia lui Jack se schimbă imediat. O privi insistent, cu un aer istovit. În ochii lui negri, durerea luase locul mâiniei.

Ea vru să-i spună că nu căutase să fie nemiloasă. Dar el se întoarse brusc şi îşi desprinse curelele rucsacului.

— Asta n-avea nimic de-a face cu ceea ce gândeam despre tine, murmură el cu o voce răguşită.

Ea ştia. Regreta acum că fusese răzbunătoare în mod atât de prostesc. Cu siguranţă, Jack rămăsese marcat de accidentul

Laurei. Probabil că, o clipă, se gândise la ce era mai rău.

În aceste condiţii, într-adevăr nu-i putea reproşa excesul de atenţie.

Rămase tăcută, aşteptând ca el să abordeze penibilul subiect.

Dar Jack nu părea hotărât să se justifice acum pentru trecut.

Când o privi din nou, trăsăturile sale îşi regăsiseră

calmul.

— Te consider excelentă, spuse el însoţindu-şi complimentul cu un zâmbet uşor. Ai în instinct gestul desăvârşit. Pentru a fi perfectă, va fi suficient să-ţi temperezi avântul şi să-ţi ţii imaginaţia în frâu.

Ea nu găsi nimic de răspuns. Elogiile o deranjau mai mult decât reproşurile, deoarece o dezarmau. Se simţea din nou vulnerabilă, gata să-l adore pe acest bărbat pe care-l detesta cu un sfert de oră mai devreme. El se aşeză lângă ea, îşi deschise rucsacul şi scoase din el un pachet cu mâncare.

— Bucătarul hotelului mi-a pregătit o masă rece, îi explică el. Este momentul ×s-o onorăm. Sper că ai altceva decât obişnuitele şi fadele raţii de înălţime, adăugă el privind cu coada ochiului buzunarele adânci ale rucsacului tinerei femei.

Ea privi cu invidie pâinea, şunca de munte, pateul cu pâine prăjită şi felia groasă de şvaiţer pe care el le puse pe un şervet imaculat.

Era înfometată. În urmă cu patru ore, preocupată ×s-o evite pe Janie, plecase pe nemâncate uitând şi de inevitabilele tablete de ciocolată pe care le lua întotdeauna chiar pentru o ascensiune de o jumătate de zi. Îşi amintise în clipa când agăţa coarda de unul din pinioanele cabanei. Această amintire o descumpăni. Totuşi, prea mândră pentru a-şi recunoaşte slăbiciunile, încercă să nu-şi piardă demnitatea.

— Nu ştiam că sunt invitată la un picnic, spuse ea din vârful buzelor.

El izbucni în râs.

— Mărturiseşte mai curând că eşti la fel de distrată pe cât de dezordonată. Ar fi mai bine să mă abţin să-ţi încredinţez intendenţ a expediţiei. Până atunci, te rog serveşte-te.

Ea îl privi mâncând cu lăcomie cu dinţii lui frumoşi o felie de pâine cu pateu.

— Te-ai gândit că faptul de a împărţi pâinea şi vinul este un semn de pace? o întrebă el visător.

Ea refuză să accepte.

— Problemele noastre nu sunt rezolvate doar cu atât, spuse ea.

— Care probleme?

O învălui într-o privire fermecătoare.

Ea se tulbură, înghiţi o bucăţică de şuncă şi bău o înghiţitură din plosca pe care i-o întindea.

El continuă cu un zâmbet în colţul buzelor.

— Îţi complici existenţa complet inutil. Pentru mine, problema expediţiei este rezolvată. Îţi ofer un loc în echipa mea. Îl accepţi?

— Da, dar… cu nişte condiţii.

— Nişte condiţii? se miră el.

Ea alese o bucăţică de pâine, o vârî într-o felie de jambon împăturită în patru. Înainte de-a muşca, preciză pe un ton degajat:

— În spatele grădinii mele se află o cabană mică pe care am amenajat-o pentru secretara mea. Janie a preferat să stea la hotel. Casa este liberă. Numără două încăperi mari şi o bucătărie echipată. Accept să-ţi găzduiesc echipa acolo şi va putea să dispună de instalaţiile din sala mea de gimnastică, atunci când nu voi avea cursuri.

— Mulţumesc, Susan.

Îi mângâie obrazul, apoi degetele sale urmată încet curba fină sub bărbie.

Susan îşi simţi nervii tresărind. Respinse mâna prea plăcută.

— Am spus „echipa ta”. Nu se pune problema ×s-o însoţeşti.

Nu înţelege greşit.

El îi aruncă un zâmbet radios.

— Am înţeles. Pentru mine ai cu siguranţă o cameră mai confortabilă să-mi oferi în propria cabană, nu-i aşa?

Se aplecă, o sărută după ureche şi adăugă în şoaptă:

— O cameră cu un pat mare cu coloane. Înţelegi ce vreau să spun?

Ea scutură negativ din cap. O şuviţă roşie zbură peste chipul lui Jack.

— De ce faci lucrurile mai complicate decât sunt? Imediat vorbeşti despre probleme. Ele nu există decât în imaginaţia ta.

Mă doreşti şi te doresc. Unde este drama?

Ea se înfioră fără să vrea. Era suficientă amintirea sărutărilor lui Jack pentru a se înfierbânta.

— Ţi-e teamă, remarcă el, teamă să nu fii din nou rănită.

— Poate, admise ea.

Terminară de mâncat în tăcere.

Când rucsacurile fură închise, Jack îmbrăţişă umerii

Susanei şi îşi rezemă obrazul de al ei.

— Să profităm din plin de viaţă, murmură el.

O sărută cu o răbdare blândă, deosebită, încât ea se aprinse toată. Răspunse la sărutul lui, dar reuşi să se smulgă din buimăceală.

Îndepărtându-se repede de el, spuse cu o voce abia auzită:

— O iei prea repede, Jack. Nu mai ştiu ce este cu mine.

Apari pe neaşteptate şi, două zile mai târziu, mă obligi să iau hotărâri importante. Sunt de acord cu expediţia, sunt de acord să-ţi găzduiesc echipa. Nu este oare suficient pentru moment?

— Pentru moment, da. Dar îmi este teamă că vom înnebuni amândoi dacă rămânem mult timp despărţiţi.

— Chiar de acum mă înnebuneşti, admise ea. Dar încearcă să mă înţelegi. Nu-ţi cer decât un mic răgaz. Mă consideri cu siguranţă indiferentă, poate chiar domoală. Însă, în realitate, sunt o femeie prudentă şi, cum ai spus, puţin temătoare. Într-adevă r, am suferit mult şi nu sunt pregătită pentru o nouă aventură.

El zâmbi ambiguu şi-i atinse uşor tâmplele cu buzele.

— Nu te voi grăbi, promise el.

Coborâră în pas vioi spre vale. Începuse să plouă. În plus, era ora trei şi Susan avea curs.

Erau în apropierea cabanei când el o obligă să se oprească.

Susan îşi privi ceasul brăţară. Elevele sale nu vor sosi decât peste cel mult o jumătate de oră. Ar trebui oare să-i propună lui Jack să intre? Era lucrul cel mai firesc să-i ofere o ceaşcă de cafea, dar nu va vedea în asta o invitaţie la o intimitate mai mare?

Aparent, el avea o altă idee în minte.

— La sfârşitul după-amiezii plec la Zürich, o anunţă el. O

expediţie ca cea pe care o organizez necesită o mulţime de demersuri adminsitrative. Trebuie să contactez cluburi, societăţi de asigurări…

— Vei… vei lipsi mult timp?

Nu reuşea să-şi ascundă dezamăgirea. Îşi dădea totuşi seama de propriile contradicţii. Cu două minute mai înainte se întreba cum să-l împiedice să se instaleze în patul ei şi acum era dezolată la gândul plecării sale.

— Spune-le celor din echipă să se instaleze în cabana mea în timpul absenţei tale, îi propuse ea cu promptitudine.

— Eşti delicioasă şi echipa mea are cu adevărat

noroc. La revedere, Susan.

Îi sărută curtenitor vârful degetelor.

Tonul era amabil, gestul fermecător. Dar niciunul nici celălalt nu reprezentau nimic. Fuseseră dictate doar de politeţe.

El plecă fără să se întoarcă.

Tânăra femeie avea lacrimi în ochi. O urmă de mândrie o împiedică să alerge după Jack şi să-l aducă înapoi la ea.

Capitolul 7

În zilele următoare, Susan nu avu deloc timp să se gândească, nici măcar să doarmă.

Janie îi adusese cu ea pe membrii echipei: Mark Heinred.

Otto Freer, Wolf Meinhart şi Marie Martin. A cincea alpinistă.

Jeanne Saint-Cloud, la fel de celebră ca ceilalţi patru, se alăturase gupului la cererea lui Jack. Ea va fi ×în mod special însărcinată cu luarea de imagini, fotografii sau filme.

Marie avea părul galben ca aurul, o siluetă de manechin şi o faţă în formă de inimă, pe care şi-o machia cu grijă. La început.

Susan o vedea mai bine într-o trupă de dansatoare de revistă decât într-un grup de alpinişti legaţi cu o coardă pe munte. Îşi recunoscu repede greşeala. Marie era o sportivă la fel de rezistentă şi de tenace la efort ca cel mai solid dintre însoţitorii săi.

Susan ştia să primească în mod generos. Nu numai că îi ordonase Janiei să vegheze ca frigiderul şi dulapurile din cabana mică să fie pline de mâncare, dar îi invită şi la ea la masă.

În plus, deoarece cunoştea bine regiunea, îşi asumă sarcina de a-şi distra musafirii.

În Brentz, turul discotecilor se făcea repede. Dar Otto dispunea de o maşină puternică şi Susan îi conduse pe toţi prin cartierele vesele din Interlaken. Cei cinci complici arătau un entuziasm delirant pentru localurile de noapte şi pentru cabarete, unde rămâneau deseori până la închidere.

Susan se întreba cum puteau să danseze până la ora trei dimineaţa şi, cinci ore mai târziu, să se antreneze, în plină formă, în sala sa de gimnastică, înainte de sosirea elevelor.

Găsi o explicaţie. Toţi erau europeni. Acasă, în Statele

Unite, sportivii de performanţă consacrau mai mult timp pentru somn decât pentru plăceri.

În rarele momente de singurătate, se gândea la Jack.

Îl iubea oare cu instensitate sau simţea pentru el doar o atracţie trecătoare?

Era prea obosită pentru a vedea clar în ea însăşi. Cu toate acestea, când echipa vorbea despre conducătorul ei, Susan simţea în mod ciudat un junghi. Speranţa iubirii? Ecoul unei dorinţe neîmplinite?

În timpul scurtelor perioade de somn, îl visa. Dimineaţa, i-ar fi făcut plăcere să prelungească imaginile voluptuoase prezente încă în mintea sa, dar eşarfa roşie din jurul uneia din coloanele patului îi interzicea să se lase dusă de imaginaţie.

O observă pe Marie Martin cu o atenţie deosebită. Nimic din comportamentul tinerei femei sau din cuvintele ei nu dovedeau că sentimentele sale pentru Jack depăşeau simpla camaraderie.

Ca şi coechipierii săi, Marie admira calităţile indiscutabile ale conducătorului expediţiei. Bărbatul nu părea ×s-o impresioneze.

Ea nu vorbea niciodată despre Laura. Susan nu

îndrăzni ×s-o întrebe. În ajunul unei mari premiere, să evoci amintirea unui accident mortal, nu era probabil de bun augur.

Un amănunt o puse pe Susan pe gânduri. După anecdotele povestite de musafirii săi, Jack acorda o încredere totală celor care lucrau cu el. Atunci, de ce fusese atât de reticent în privinţa ei? Palmaresul ascensiunilor sale valora la fel cu cel al

Mariei sau al Jeannei. De ce pusese la îndoială competenţa ei?

Nu-şi putea şterge din minte amintirea chipului său crispat de îngrijorare pe care îl avea urcând în spatele ei pe culmea

Steinalpului. Nu prevestea nimic bun în relaţiile lor în cursul ascensiunii pe Maidenhorn.

* * *

O săptămână mai târziu, Susan era epuizată şi moral şi fizic.

Numai speranţa apropiatei întoarceri a lui Jack o mai susţinea.

Duminică, Janie sosi la cabană la ora nouă dimineaţa, cu chifle calde. Susan tocmai se trezise şi-şi ţinea cu greutate ochii deschişi.

Janie pregăti cafeaua.

— Am dorit să iau micul dejun cu tine înainte de a mă întâlni cu nişte prieteni la Wegen, o anunţă ea. De câteva zile, te găsesc obosită.

— Şi nu voi fi mai puţin. Musafirii mei sunt foarte activi.

Pentru că n-am rezistenţa lor fizică, mă ţin pe picioare doar pentru că aşa este la modă.

— Ce fac astăzi?

— Se caţără pe un perete de gradul 6. Eu am pretextat ceva urgent de lucru la birou pentru a nu-ɨ însoţi.

— Renumele lor ×s-a răsfrânt şi asupra afacerii tale, remarcă

Janie turnând lichidul clocotit în ceşti. Acum se vorbeşte despre şcoală în toate ziarele, fără ca asta să coste niciun ban pentru publicitate. Ai mult noroc.

— Tu eşti cea care are rolul cel mai frumos, protestă Susan.

Te duci şi beneficiezi de opt ore de somn. Pentru că mă invidiezi, schimbă locul cu mine, chiar dacă n-ar fi decât pentru o seară.

Janie clătină din cap, râzând.

— Nu, mulţumesc. Apreciez prea mult liniştea din hotelul meu, perfecţiunea serviciului şi cornurile proaspete de dimineaţă. În plus, datorită destăinuirilor personalului, sunt la curent cu tot ce se povesteşte în oraş. Vrei să afli ultimele noutăţi?

— Dacă este vorba din nou despre liberalismul marelui

Cameron faţă de femei, le poţi păstra pentru tine. Musafirii mei se fac ecoul lor cât este ziulica de mare.

Janie zâmbi cu maliţiozitate.

— Jack Cameron este într-adevăr principalul subiect de conversaţie.

Susan ridică din umeri.

— Mă întreb de unde afli infomaţiile tale. Eu locuiesc în

Brentz de trei ani şi singurele informaţii confidenţiale pe care am reuşit să le obţin vreodată sunt cele care privesc previziunile meteorologice.

— Cunoşti firma C & C?

— Bineînţeles. Cine n-o cunoaşte? Este cea mai mare firmă de îmbrăcăminte şi echipament sportiv. Întreprinderea este un trust internaţional… Oh!

Fu străbătută de o bănuială. Îşi lăsă ceaşca şi o privi

atent pe prietena sa.

— Să nu-mi spui…

— Ba da, tocmai voiam să-ţi spun, jubilă Janie. C & C

Înseamnă Cameron şi Cameron.

Un val de sânge îmbujoră obrajii Susanei.

— Nu mă mir că n-are nevoie de sponsor. Ce mincinos!

Explodă ea. Când mă gândesc că-mi spunea că poate plăti cheltuielile expediţiei doar cu veniturile obţinute din cărţile lui!

— Sunt sigură că spunea adevărul. Nu mă privi astfel.

Sursele mele nu m-au înşelat niciodată. Acum patru ani, cu aproximaţie, firma a vrut să sponsorizeze o cursă de viteză în masivul Mont Blanc. Erau prevăzute două echipe: una masculină şi una feminină…

— Aşteaptă! i-o tăie Susan ridicând mâna. Eu nu-mi amintesc de o întrecere de acest fel.

— Şi nu fără motiv. Ea n-a avut loc. Jack ×s-a dus să-şi întâlnească cei doi fraţi. Ei sunt cei care conduc societatea de la moartea tatălui lor. Le-a cerut să renunţe la acest gen de publicitate. După părerea lui, o cursă de viteză în munţi este un nonsens. Ei şi-au menţinut proiectul. Atunci, Jack a vorbit cu fiecare dintre membrii celor două echipe. I-a convins atât de bine de primejdii încât nimeni n-a acceptat să încerce aventura.

Povestea a făcut ceva vâlvă. Adevăraţii alpinişti l-au aprobat pe Jack şi au criticat metodele sponsorilor. De atunci, Jack nu numai că este supărat pe fraţii săi, dar le boicotează şi produsele.

— Nu fi ridicolă, spuse Susan iritată. Nimeni nu poate boicota echipamentele C & C. Se vând peste tot în lume.

Janie râse uşor argonant.

— Ştiu ce spun. Nimic din ceea ce foloseşte Jack nu provine de la firma familiei.

Susan se ridică şi începu să elibereze masa.

— În zvonurile care circulă prin oraş, ai auzit rostindu-se şi numele Laurei?

— N… nu.

Ezitarea nu-i scăpă Susanei, care se întoarse brusc.

— Îmi ascunzi ceva.

— Absolut nimic, afirmă Janie. Încercam doar să-mi amintesc. Din câte ştiu, nimeni n-a amintit de Laura vorbind despre Marie.

— Şi ce se spune despre Marie?

— Că este destul de frumoasă pentru a-i face pe bărbaţi să-şi piardă capul.

Susan era din ce în ce mai furioasă.

— Uneori mă întreb dacă nu inventezi ceea ce povesteşti numai din plăcerea de a mă contraria.

Cu toate acestea, în sinea ei recunoştea că informaţiile

Janiei confirmau ceea ce ştia despre Jack. Avea un caracter destul de integru pentru a se supăra pe familia sa dacă aprecia că aceasta nu acţionase după propria lui morală. Pe de altă parte, Marie era într-adevăr de o frumuseţe care nu putea lăsa indiferent niciun bărbat. Nici chiar pe Jack.

Susan simţi atunci un sentiment de gelozie, dublat de un regret dureros. De ce oare pierduse timpul luptându-se cu cel pe care-l iubea? El plecase, ducând cu sine imaginea unei femei mândre şi independente, când de fapt ea visa să se piardă în îmbrăţişarea lui.

Oh! De-ar veni mai repede! Se va arăta blândă, tandră, supusă…

Vocea Janiei o smulse din gândurile sale.

— Cât timp vei mai sta visătoare? Nu mai ai decât

douăzeci de minute.

Susan tresări.

— Douăzeci de minute până a face ce?

— Jack soseşte pe la ora zece. Am uitat să te anunţ. Mi-a telefonat la hotel de la Zürich…

— Dumnezeule! exclamă Susan strângându-şi cordonul halatului. Nu puteai să spui mai devreme?

Janie nu se va schimba niciodată. Îşi pierdea timpul istorisind poveşti interminabile şi uita informaţia cea mai importantă.

Susan străbătu în fugă camera de zi şi urcă scara în mare grabă.

„Jack soseşte… Jack soseşte…”, cânta inima ei.

* * *

La ora zece, nu era acolo, nici la unsprezece, nici la prânz.

Susan devenea din ce în ce mai încordată şi mai neliniştită.

Străbătea cu paşi mari camera de zi, mişcând obiectele, privindu-se în oglindă. Îşi pusese cea mai frumoasă bluză, verde ca ochii ei şi o fustă albă, unduitoare şi uşoară. Din nefericire, nu era nimeni acolo pentru a-i aprecia eleganţa.

La ora două, ciuguli câteva măsline şi nişte biscuiţi în loc de prânz. Decepţia îi tăiase pofta de mâncare.

La ora patru, deschise televizorul şi privi un reportaj în limba germană despre viaţa de funcţionar la poştă. Zece minute mai târziu, găsi povestea atât de deprimantă încât opri televizorul şi luă un roman.

La fiecare rând, pierdea firul povestirii.

La ora şapte, cei cinci membri ai echipei sosiră pentru cină.

Janie le urmă de aproape. Toţi aveau câte ceva de povestit. La

Wegen ninsese. Echipa fusese filmată de reporteri din partea franceză a Elveţiei…

Susan asculta, cu gândul în altă parte. Fripse nişte biftecuri, făcu un piure de cartofi, scoase nişte îngheţată de fructe din congelator…

O oră mai târziu, când Jeanne Saint-Cloud o anunţă că în mod excepţional, camarazii săi aveau intenţia să se culce devreme, Susan răsuflă uşurată.

Janie o ajută să strângă masa.

— De ce, dar de ce n-a sunat? se lamenta Susan adunând farfuriile. Dacă întârzia pentru un motiv anume, m-ar fi anunţat. Nu mă pot abţine să nu mă gândesc la un accident.

— Altă dată să te gândeşti mai curând să le ceri musafirilor tăi să nu te lase baltă cu vasele, bombăni Janie luând o cârpă.

Susan îi aruncă o privire ucigătoare.

— Poate este rănit, gemu ea. Imaginează-ţi că elicopterul ×s-a zdrobit de munte.

— Dacă avea un accident, am fi aflat. În tot timpul mesei ai lăsat radioul atât de tare încât nu se mai înţelegea ce se vorbea.

Nu ne-a scăpat niciun anunţ scurt. Calmează-te. Cu siguranţă, Jack a întârziat din cauza unei piedici de ultim moment.

Susan rămase o clipă tăcută, apoi reluă cu încăpăţânare:

— Dacă avea o piedică, m-ar fi anunţat.

Janie şterse ultima cratiţă. Puse cârpele pe suport la uscat, apoi trecu în camera de zi.

Îmbrăcându-şi mantoul, ea remarcă ironic:

— Pentru cineva care se laudă că este echilibrată, îmi pari teribil de întoarsă cu susul în jos.

— Ce vrei să insinuezi?

— Oh! nimic. Nu vreau să încep o discuţie. Noapte bună.

Susan.

— Este foarte târziu, remarcă Susan cu o bruscă amabilitate.

În cartier, străzile sunt prost luminate. N-ar trebui să pleci pe întuneric.

Janie pufni.

— Îţi atrag atenţia că aproape în fiecare seară mă întorc la hotel pe întuneric.

Îşi înfăşură în jurul gâtului un fular din mătase şi adăugă pe un ton încurajator:

— Jack va fi aici când va putea. Îţi dau un sfat bun, Susan.

Bea o ceaşcă mare de lapte cald. Te va ajuta să dormi.

O sărută afectuos şi râse din nou.

— Păcat că nu te poţi vedea cu ochii mei şi auzi cu urechile mele. Ai fi mirată de faţa şi de comportamentul tău.

Susan închise uşa după ea.

Janie n-o convinsese. Radioul nu anunţa toate accidentele…

Ce idee şi asta, să foloseşti elicopterul propriu, în loc să iei ca toată lumea trenul sau avionul cu linii regulate! Asta însemna într-adevăr să sfidezi soarta.

Această idee făcu să apară o ipoteză de-a dreptul jenantă.

Nu simţise oare şi Jack acest fel de teamă când o văzuse asumându-şi riscuri inutile?

Suci şi răsuci această bănuială în minte, o bănuială neplăcută, deoarece concluzionă că avusese dreptate să se înfurie uneori împotriva ei.

Din fericire, nu-ɨ mărturisise maniera acrobatică în care îşi părăsise cabana pentru a-l întâlni pe Steinalp! După o săptămână, această amintire continua ×s-o chinuiască.

Gândindu-se că Susan plecase înainte de sosirea sa, Janie nu urcase la primul etaj. Întorcându-se, Susan găsise sala de gimnastică inundată de ploaie.

Se hotărî să urmeze sfatul secretarei şi să bea nişte lapte cald.

Îşi aduse paharul în camera de zi şi înghiţi încet conţinutul.

Apoi îşi împleti părul lung şi se întinse pe una din canapele cu cartea începută în acea după-amiază…

În visul său, era agăţată de o coardă pe un perete pe care se formase polei. Deasupra ei, Jack striga, din cauza zgomotului făcut de vânt în jurul său.

— Urcă, îi ordonă el.

Ea refuza să-l asculte.

— Nu poţi rămâne acolo unde eşti, insista el… Susan!

Ea dădu drumul coardei şi căzu pe o pajişte moale, plină de flori. Ierburile îi mărgineau obrajii. O cuprinse o inexplicabilă impresie de linişte.

— Mă auzi, Susan?

Ea clipi din ochi, se întinse, apoi îşi întrerupse gestul.

El era acolo, aşezat pe divan. Avea capul pe genunchii lui.

Aplecat asupra ei, îi mângâia blând faţa.

I-ar fi plăcut să rămână astfel pentru totdeauna.

— Ai întârziat, spuse ea leneşă. Unde ai fost?

— La eliportul din Zürich. Ceaţa a împiedicat decolarea. Am venit îndată ce am putut.

— De ce n-ai telefonat să mă anunţi?

— Ar fi trebuit ×s-o fac, admise el. Dar n-am crezut

că te vei nelinişti.

Cu o mână sub ceafa sa, o obligă să se ridice. Ea protestă.

— Era atât de bine. De ce să ne mişcăm?

— Vreau să te duc în pat.

Susan simţi un fior de plăcere pe şira spinării.

— N-ai să îndrăzneţti, îl provocă ea, cu pleoapele pe jumătate închise.

El o ridică. Era delicios să planezi la mai mult de un metru de sol, să te cuibăreşti lângă un piept solid, ascultând bătăile reunite ale inimilor lor.

Îşi puse braţele în jurul gâtului lui. În acea clipă, privirile lor se întâlniră. Descoperi în ochii negri o licărire de surpriză, stinsă repede de un zâmbet foarte blând.

Înţelese că se mira de schimbarea atitudinii ei. Niciodată nu-l acceptase astfel. El nu ştia că o zi de îngrijorare îi zdrobise rezistenţa.

O întinse pe patul cu coloane, se aşeză alături de ea şi o bătu uşor peste obraji.

— Susan, eşti adormită sau somnambulă?

— Puţin din amândouă, spuse ea întinzându-se cu voluptate. Dar ce importanţă are?

— Una enormă, afirmă el.

Se ridică pentru a închide uşa. Susan privi mişcarea suplă a picioarelor lui lungi. O cuprinse un val de căldură. Stinse lămpile, lăsând aprinsă doar o aplică lângă pat. Îşi scoase foarte repede bluza şi lăsă fusta să alunece.

El reveni spre ea şi se opri contemplând cu o privire neîncrezătoare silueta relaxată pe cearşafuri. Doar un furou de mătase albă îi sublinia formele.

Pe chipul său se aprinse dorinţa. Se stăpâni şi se mulţumi ×s-o scuture de umeri.

— Trezeşte-te, Susan. Nu vreau să faci ceva ce mâine vei regreta.

Ea îi adresă cel mai adorabil zâmbet.

— Am aşteptat toată ziua această clipă, Jack.

El clătină din cap. O urmă de îndoială îi domolea nerăbdarea.

— Nu ţi-a spus nimeni, niciodată, că eşti de neînţeles?

Îl trase lângă ea. Ochii săi verzi erau strălucitori.

— Nu mă înţeleg nici eu însămi, mărturisi ea.

Privind-o în ochi, îi despleti cele două cozi de culoarea focului. Ei îi plăcu gestul. Era ca şi când o elibera de lanţurile care o ţinuseră prizonieră.

Îi oferi buzele întredeschise. Cunoştea deja gustul sărutărilor lui şi setea pe care savoarea lor o deştepta în ea.

Dar de data aceasta, când simţi gura pe care o iubea peste a sa, îşi pierdu respiraţia de fericire. Îl iubea pe Jack cu toate simţurile, dar şi mai profund, din adâncul sufletului.

Refuzuri, şovăieli, temeri, îndoieli, fură măturate ca de un val seismic.

El termină ×s-o dezbrace. Mâinile aspre aveau o moliciune de catifea. Susan le simţi alunecând peste pieptul său.

Cu ochii pe jumătate închişi, savura fiecare mângâiere. Un fluviu de plăcere îi curgea prin vine.

Dar de ce se ridicase oare atât de brusc?… Ah! nu, n-o va părăsi din nou.

Deschise ochii şi oftă uşurată. Îşi dezbrăca hainele cu rapiditate.

Se întinse, gol, lângă ea.

— Cât eşti de frumoasă, îi şopti el la ureche, atât de frumoasă, încât nu mă voi plictisi niciodată să te contemplu.

Drept răspuns, îl sărută la rândul ei pe ochi, pe nas şi

în colţul bzuelor, apoi se undu-i cu voluptate de-a lungul corpului său şi îşi aşeză obrazul pe părul auriu şi bogat care se ondula pe pieptul lui.

Jack o îndepărtă uşor.

— Lasă-mi iniţiativa mângâierilor, îi murmură el tandru.

— Preferi femeile care rămân pasive?

— Nu. Oh! nu, dar vreau să am timp să te descopăr.

Buzele sale se plimbară mai întâi pe pielea mătăsoasă a abdomenului plat, apoi coborâră mai jos obligând-o pe Susan să se deschidă ca o floare ce înfloreşte.

Atinsă spre locul ei tainic, tânăra femeie simţi un şoc, un fel de explozie interioară cum nu cunoscuse niciodată în viaţa sa.

Era în acelaşi timp îmbătător şi insuportabil. Avu impresia că este transformată într-un vulcan ale cărui flăcări şi vapori nu puteau scăpa. Numai dacă o descătuşa el!… Oh! numai ×s-o descătuşeze, altfel va începe să strige…

El o acoperi cu corpul său, dar rezemându-se pe braţe, pentru a o atinge uşor doar cu o lungă mângâiere.

— Ştiam, murmură el. Ştiam că eşti o femeie pasională.

Ea se arcui spre el. Nu mai putea să aştepte. Era toată numai dorinţă.

— Niciodată… niciodată n-am trăit atât de intens, mărturisi ea, cu o voce răguşită.

— Acesta nu este decât începutul, dragostea mea.

Se lăsă treptat asupra ei.

Atunci, Susan avu impresia că devine un ocean ale cărui valuri se rostogoleau ca nişte lungi tăvăluguri strălucitoare.

Nimic nu mai exista pe lume decât această simfonie

care se ridica din noaptea timpurilor şi pe care o descoperea cu uimire...

* * *

— Te iubesc, şopti Jack, când fu din nou în stare să vorbească.

Ea era întinsă, moleşită, alături de el. O briză uşoară pătrunse prin deschizătura ferestrei şi le răcori corpurile transpirate.

Ea îşi trecu tandru un deget peste faţa de lângă a sa.

— Te iubesc mai mult decât orice, Jack. Să fie oare dragoste la prima vedere?

— Dragostea adevărată izbucneşte la prima vedere, afirmă el.

Îl întrebă, tachinându-l:

— Şi te câte ori te-a fulgerat?

— Am iubit şi alte femei, desigur. Întotdeauna m-au decepţionat. Trebuie să mă crezi, Susan.

Se ridicase într-un cot şi o contempla cu o extraordinară seriozitate în ochii lui negri.

„Şi Laura te-a decepţionat?”

El ghici întrebarea înainte de a i-o pune.

— Să uităm tot ce nu ţine de noi doi, spuse el repede. Să lăsăm trecutul acolo unde este.

Şi regăsind brusc o expresie maliţioasă, schimbă tonul.

— Camera este îngheţată. Să ne vârâm sub pături şi să încercăm să ne încălzim reciproc.

Ea râse.

— Dacă facem asta, riscăm să nu dormim. Ori, în mod excepţional, mâine dimineaţă am cursuri.

El trase cearşaful peste umerii lor, apoi o strânse tandru lângă el.

Susan ştiu că totul va reîncepe şi se înfioră de

fericire.

Capitolul 8

O rază de soare o trezi pe jumătate pe Susan. Deschise ochii. La picioarele patului nu era eşarfa. Mormăi de plăcere şi se întoarse pentru a se vârî fericită sub cearşaf.

Făcu ochii mari. Jack dormea adânc lângă ea.

Îi reveniră o mulţime de amintiri. Amintiri minunate. Dar, în acelaşi timp, îşi aminti ce uitase. În ajun, ea nu pregătise semnul roşu. Într-o oră, prima clasă a zilei va sosi.

Îşi privi însoţitorul cu tandreţe. Dumnezeule! Cât îl iubea!

Se gândi că noaptea lor de dragoste ştersese definitiv problemele care îi despărţeau mai înainte.

Înveli cu cearşaful umerii musculoşi, sărută părul blond în dezordine şi, având grijă să nu facă prea mult zgomot, se ridică şi trecu în baie.

Era sub duş când se gândi la istoria pe care i-o povestise

Janie despre relaţiile furtunoase ale lui Jack cu familia sa. Se considera acum destul de intimă cu el pentru a-l întreba.

Imediat, avu un gest de nepăsare. Aveau toată viaţa în faţa lor pentru a învăţa să se cunoască. O viaţă de iubire şi de lungi conversaţii. Îl va întreba mai târziu când va avea ocazia.

Se şterse, apoi îşi înfăşură un şervet de baie în jurul corpului.

Când se întoarse în cameră, Jack era aşezat pe pat şi se freca la ochi. Înaintă până în mijlocul încăperii.

El îi zâmbi cu un aer calin.

— Am trei ore de curs dimineaţa asta, îl anunţă ea întorcându-i zâmbetul.

Îi trimise un sărut din vârful degetelor şi se duse spre şifonier.

— Nu simţi un miros plăcut de costiţă şi de cafea? îl întrebă ea. Janie Dean, care arde de curiozitate, a venit repede după veşti. Dar cum este şi o fată amabilă, ne pregăteşte micul dejun.

Îşi scoase din dulap hainele de lucru, apoi se întoarse spre pat. Jack nu se mişcase.

— Ce aştepţi ca să te ridici?

— Sfârşitul spectacolului.

— Ce spectacol?

El arătă cu degetul şervetul de baie care o acoperea pe

Susan, apoi hainele pe care le despăturise pe un scaun.

— Mai întâi striptease, apoi îmbrăcarea.

Lovi de trei ori în lemnul patului.

— Cortina se ridică! anunţă el cu voioşie.

Susan roşi. Într-o tresărire de pudoare, îşi înşfăcă lucrurile pentru a se duce să se îmbrace în baie. Realiză imediat copilăria gestului său, Jack nu voia decât ×s-o mai contemple încă o dată, în ţinuta Evei. Ce era rău în asta?

Îşi desfăcu şervetul de baie, care căzu moale pe covor.

Jack îi aruncă o privire apreciatoare. Ea o remarcă şi simţi născându-se în ea o încântare ciudată.

Dan o obişnuise să fie de-o pudoare ridicolă. El găsea goliciunea vulgară. Cu el, scenele de dragoste, când aveau loc, se desfăşurau în mod obligatoriu pe întuneric. Nu-ɨ spusese niciodată soţiei sale că era frumoasă.

Susan se mişcă din loc până când simţi pe piele mângâierea soarelui. Pentru că Jack îi lăudase corpul, i-l oferea cu generozitate.

Cu un gest gtraţios, îşi ridică părul şi se învârti încet

în jurul ei însăşi, mândră de spatele ei drept şi de sânii foarte fermi.

El aplaudă.

Atunci, cu o extraordinată seducţie, Susan începu să-şi îmbrace slipul şi sutienul. Apoi, pe neaşteptate, izbucni în râs.

— Pantalonii de antrenament vor fi o decepţie, îl anunţă ea.

Dar nu-mi pot preda cursurile în ţinută sumară.

El privi cu un aer surprins haina strânsă pe corp pe care o puse peste nişte ciorapi negri mulaţi, de dansatoare.

Jambierele groase din lână, cu perniţe mici circulare umplute cu câlţi, îl făcură să urle.

— Ai nevoie de toată această îmbrăcăminte ridicolă?

— Da. În dimineaţa aceasta am trei şedinţe de atletism. Îmi antrenez cele mai bune eleve cu exerciţii de supleţe la bară şi pe scara în ascensiune.

— Faci din ele alpiniste profesioniste?

— Oh! nu. Le pregătesc muşchii destul de bine pentru a se antrena apoi pe pereţi uşori. Cele destinate ascensiunilot serioase lucrează direct în exterior.

— Asta mi se pare excelent, remarcă el cu un aer meditativ.

Se ridică dintr-o săritură, o strânse lângă el şi o sărută cast pe frunte, exact sub banda multicoloră care-i ţinea părul des şi roşu.

— Îţi cer o favoare, spuse el prinzând în palme faţa ei fină.

Pot asista la una dintre şedinţele tale?

Ea îl privi uluită.

— Un curs de gimnastică nu este interesant decât pentru cei care participă la el. Şi nu cred că ai această intenţie...

— Mi-ar plăcea să văd metoda ta şi ×s-o compar cu cea a lui Bemheimer, insistă el. Am făcut mai multe ascensiuni cu femei. Toate erau formate după vechile principii.

Susan reflectă, apoi acceptă. Îi plăcea interesul pe care-l manifesta pentru munca ei.

Îl sărută tandru.

— Cursul începe peste o juimătate de oră, spuse ea cu voioşie. Mi te vei alătura în sala de gimnastică, atunci când vei fi gata. Până atunci, să coborâm repede. Abia am timp să iau micul dejun.

* * *

Elevele terminau un exerciţiu de extensie dorsală când

Jack intră şi se aşeză pe o bancă în spatele sălii.

Îşi pusese haina uşoară de culoare închisă şi pantalonii de flanelă gri pe care îi purtase la întoarceea de la Zürich, dar şi o cămaşă cu guler răsfrânt, albastru deschis, descheiată la guler, care înlocuia cămaşa albă şi cravata.

Deşi foarte discretă, sosirea lui nu scăpase fetelor. Susan le văzu preocupate dintr-odată de înfăţişarea lor. Îndepărtându-se de spalierul de antrenament, unele luară chiar poze de manechin.

Susan preferă să pună imediat lucrurile la punct. Pentru a le atrage atenţia, se folosi de fluierul pe care-l avea atârnat de gât.

— Bărbatul care ne face onoarea să asiste la cursul nostru se numeşte Jack Cameron.

Nu luă în seamă „oh” – urile încântate ale unora.

Nu numai din snobism familiile unora dintre elevele sale aveau cabane magnifice la Brentz şi în împrejurimi. Celor mai mulţi le plăcea să practice sporturi montane şi cunoşteau reputaţia celor mai celebri campioni.

Susan nu trebuia să spună mai mult despre Cameron. Voia doar să obţină maximum de efort de la aceste tinere foarte răsfăţate de noroc şi nu întotdeauna hotărâte să lucreze.

— I-am spus domnului Cameron că sunteţi cele mai talentate dintre elevele mele. Aşadar, vă rog, nu mă faceţi de râs.

Fetele îşi îndreptară capul. În cursul exerciţiilor următoare, fiecare se strădui să-şi pună în valoare calităţile de sportivă, fără să lase neobservat totuşi faptul că erau şi adorabile persoane tinere. Ocheadele afectuoase spre Jack le dezvăluiau intenţiile secrete.

„N-are importanţă mobilul lor! se gândi Susan. Numai rezultatul contează. Aştept de la ele să efectueze corect ceea ce au învăţat”.

Nu-şi amintea să fi condus vreodată o echipă atât de bună.

Zidul pentru ascensiune, înălţat în partea cea mai de sus a sălii de gimnastică, fu străbătut în timp record. Nu constată nicio greşeală în timpul antrenamentului la scară şi la coardă întinsă. Viitoarele alpiniste suiau şi coborau, cu picioarele în echer, ca nişte veterane.

— Şi acum, anunţă Susan după o jumătate de oră epuizantă, vă veţi relaxa muşchii prin exerciţii de supleţe la bară. Arătaţi-i domnului Cameron că sunteţi familiarizate şi cu principalele figuri de dans clasic.

Ştia că dacă Jack n-ar fi fost acolo, un concert de proteste ×s-ar fi ridicat. Unele ×s-ar fi ×întins pe jos declarând că sunt frânte. Altele ar fi urmat-o, dar târându-şi picioarele.

Făcu să alunece o casetă în casetofon. Muzica lui Stravinski electriză trupa care porni o cadenţă de mlădieri şi jeteuri impecabile.

Susan le conducea minunându-se în taină.

„Uimitor impactul pe care-l poate avea prezenţa unui bărbat frumos asupra acestor adolescente”, îşi spuse ea.

Continuă cu etalarea cunoştinţelor timp de douăzeci de minute, după care opri muzica.

— Foarte bine, domnişoarelor. Acum vă ofer zece minute de pauză adevărată. Aveţi de ales: vă întindeţi prin preajmă, sau vă plimbaţi prin grădină.

Suspine de satisfacţie salutară hotărârea sa.

Susan le privi îndepărtându-se. Elevele sale îi confirmaseră aşteptările. Ea însăşi nu se simţise niciodată mai în formă.

Încercă un sentiment de plenitudine.

Se duse să i se alăture lui Jack, aşezat încă în spatele sălii.

— Uf! oftă ea lăsându-se să cadă lângă el. A fost bine, nu-i aşa?

Îl privi şi îşi simţi inima oprindu-se în loc. Jack era încruntat şi avea un aer întunecat.

— Ce nu ţi-a plăcut? se miră ea.

Oh! desigur, nu se aşteptase să fie peste măsură de entuziasmat. De-a lungul carierei sale, asistase probabil la performanţ e mult mai extrordinare. Dar elevele pe care i le prezentase nu se antrenaseră pentru un campionat. Şi el o ştia. Astfel că sperase la câteva cuvinte de încurajare, sau cel puţin la o licărire de apreciere în ochii negri.

Însă Jack afişa o expresie dispreţuitoare, care o jigni.

Ea declară pe un ton războinic:

— După părerea mea, a fost o şedinţă perfectă.

— O şedinţă de ce?

— Dar… de gimnastică pregătitoare pentru alpinism.

Alternanţa exerciţiilor de forţă şi de supleţe înlocuieşte mişcările obositoare preconizate de Bemheimer. Ţi-am explicat asta în noaptea în care am reparat împreună geamurile.

El ridică din umeri.

— Numeşti metodă genul de divertisment pe care l-ai inventat?

Făcu un gest dispreţuitor spre bara fixă din sala de dans.

— Am crezut că-ţi antrenezi elevele pentru un spectacol de balet, o ironiză el.

Susan se înroşi de mânie. Jack urmărise în timpul unei ore disciplinele pe care le preda şi deja le condamna. N-avea decât critici pe buze, fără să caute să înţeleagă sensul pedagogiei sale.

— Este şedinţa cea mai completă pe care o cunosc, protestă ea înăbuşindu-i sunetul vocii pentru ca zarva discuţiei lor să nu ajungă la urechile curioşilor. Exerciţiile mele întăresc spatele, picioarele şi articulaţiile. Bemheimer al tău n-o făcea mai bine.

— El pregătea pentru activităţile de pe munte. Să ştii să improvizezi arabescuri şi jeteuri în ritmul „Păsării de foc”, nu aduce nimic unui viitor alpinist.

— Dansul îi dă simţul echilibrului… Oh! Şi apoi, mă plictiseş ti, Jack. Presupun că pentru a primi aprobarea ta, o metodă trebuie să fie imaginată şi predată numai de bărbaţi.

— Este o idee stupidă.

— Ei bine! spune-mi că sunt stupidă. Şi în plus, că sunt o profesoară proastă. Dacă mă gândesc mai bine, nu aşteptam nimic altceva din partea ta.

— Nu m-am îndoit niciodată de aptitudinile tale…

— Adevărat? i-o tăie ea pe un ton ambiguu. Care aptitudini?

Amintirea nopţii lor pâlpâi în privirea arzătoare pe care o schimbară. Dar Susan era prea tristă să se oprească.

Se ridică şi, fără să se mai ocupe de musafirul său, se

întoarse spre eleve.

În timpul orelor care urmară, găsind în dispreţul lui Jack un stimulent, îşi conduse clasele cu o virtuozitate care scoase untul din ele.

Jack interveni o singură dată pentru a le cere elevelor un exerciţiu de târâre. Târârea era calul de bătaie al lui

Bemheimer.

Ochii verzi ai Susanei luciră în mod periculos. Dacă încerca ×s-o prindă în greşeală, se înşela. Elevele sale erau nişte sportive. În Statele Unite, urmaseră în mod regulat cursuri de aerobic. Nicio mişcare nu le putea surprinde.

Ele o executară cu atât mai uşor cu cât fusese cerută de unul dintre cuceritorii Everestului.

Când clasa fugi spre vestiare, Susan se întoarse spre Jack şi-i aruncă o privire ucigătoare.

Ştia că se pregătea să-i spună ceva, dar nu era pregătită să-l asculte.

— La revedere! i-o aruncă ea sec. Sunt invitată în oraş la prânz. Ne vom revedea mai târziu.

* * *

Nimeni n-o invitase pe Susan, dar spera că o plimbare lungă o va calma.

Crezuse că totul se rezolvase între ea şi Jack. Însă la plecarea de acasă descoperise că avea o rană în plus. El pusese în discuţie chiar fundamentul învăţământului său. Pentru ea, era cel mai rău afront.

După-amiază nu avea cursuri. Se plimbă mult timp prin pădurile din împrejurimi şi se întoarse în sat la ora gustării de după-amiază.

Intră într-un salon de ceai, mâncă două cornuri şi o enormă bucată de tartă cu cremă de ciocolată. Acesta fu singurul moment al zilei în care simţi dorinţa de a râde.

Nimic, nici decepţiile, nici durerile nu-i puteau scădea pofta pentru ciocolată. Descoperi chiar că pofta aceasta era cu atât mai mare cu cât era mai tristă.

Refuză ceaiul şi ceru o cafea. După cea de-a treia ceaşcă, se simţi mai optimistă. Va reuşi, poate, să-l alunge pe Jack din mintea ei? La urma urmei, pe lume erau şi alte centre de interes. Străzile vechiului sat, de exemplu. Janie îi vorbise cu entuziasm despre el. Până atunci, Susan nu avusese deloc timp să hoinărească.

Se opri în faţa unei vitrine cu păpuşi folclorice. Oare femeile acestei ţări purtaseră într-adevăr rochii stânse în talie şi bonete în formă de aripi? Când va fi din nou în stare să facă ceva inteligent, îşi va cumpăra o carte despre istoria Elveţiei.

Când se hotărî să se întoarcă la cabană, lumina roz a apusului nu mai lumina decât culmile cele mai înalte.

Amurgul întunecase valea. Susanei nu-i plăcea să meargă noaptea pe străzile pustii ce duceau spre cartierul ei. Ar fi putut lua un taxi, dar întârziase cât mai mult posibil momentul în care va fi singură cu Jack.

El o aştepta, cu o carte în mână, aşezat sub lampadarul din camera de zi.

Se ridică şi-i veni în întâmpinare. Ea remarcă o anumită stângăcie în atitudinea sa, ca şi când se temea să nu fie certat.

Ea nu-i dădu atenţie şi se duse să se aşeze într-un fotoliu.

Obosela era motivul agresivităţii sale.

Jack îşi drese vocea.

— Putem sta de vorbă? o întrebă el.

Ea clătină negativ din cap, fără să-l privească.

— Sunt prea obosită pentru a discuta.

— Lasă-mă să-mi cer scuze, spuse el aşezându-se pe un braţ al fotoliului. M-am purtat ca un idiot în dimineaţa

asta şi mi-a părut rău. Mi-ar fi plăcut să-ţi spun motivele comportamentului meu.

— Nu este nimic de explicat.

— Oh! ba da. Înainte de a întreprinde o expediţie dificilă, sunt deseori nervos, iritabil, poate pentru că siguranţa mai multor persoane va depinde de hotărârile mele. Îmi iau foarte în serios responsabilităţile.

Ea zâmbi trist.

— Şi ai ajuns la concluzia că ʃu eram opusul tău. Eu n-am niciun fel de conştiinţă profesională, nu-ɨ aşa?

— Nu deforma în mod sistematic vorbele mele, ripostă el cu nerăbdare. Încercam doar să-ţi descriu ce simt. De când mă gândesc la ascensiunea pe Maidenhorn, nu sunt întotdeauna stăpân pe reacţiile mele.

— Asta este problema ta, spuse ea cu răceală.

El nu abordase niciodată în mod direct ceea ce-i despărţea.

În realitate, îşi spuse ea, Jack nu-ɨ acorda niciun fel de încredere. În mintea lui, nu era decât o femeie şi o femeie nu putea avea competenţa unui Jack Cameron, nici într-o sală de gimnastică, nici pe peretele unui munte.

Susan n-avea curaj să redeschidă discuţia. Oricum, ar fi fost zadarnic. Se scuzase. Nu cerea mai mult de la el.

Se ridică, îndepărtând mâna care se sprijinea uşor pe umărul ei.

— Mă duc să mă culc, anunţă ea îndreptându-se spre scară.

El o ajunse pe prima treaptă.

— N-ai să te culci singură, Susan. Aminteşte-ţi ultima noastră noapte.

Simţi cum dorinţa creşte în ea. Ajutată de oboseală, reuşi să şɨ-o stăpânească.

Se îndepărtă de el şi-l privi în ochi.

— Vreau să mă culc singură, insistă ea. Trebuie să

reflectez.

El miji ochii, amuzat.

— Nu cred că somnul este chiar compatibil cu gândirea. Te voi însoţi. Astfel, vom medita împreună… Când trebuie, ştiu să fiu înţelegător, adăugă el revărsând asupra ei toată tandreţea ochilor de catifea.

Ea nu cedă.

— Noapte bună, Jack, spuse ea, mult mai rece decât dorise.

Urcă treptele încet. El nu încercă ×s-o urmeze.

Capitolul 9

Sperase că o noapte de somn bun îi va reda echilibrul. Dar se trezise înainte de a se lumina, la fel de deprimată cum se culcase.

Ranchiuna împotriva lui Jack se risipise. De ce oare simţea totuşi o durere crescândă, ca şi când o parte din ea însăşi fusese amputată?

Ridicol, se dojeni ea. Nimic nu fusese rupt cu Jack, pentru că-l va regăsi la ora zece, pe Steinalp, cu restul echipei.

Nu reuşi să mai adoarmă.

După duş, se îmbrăcă şi o amintire îi spori sentimentul de nelinişte care o ×s-o trezise cu trei ore mai devreme.

Era curios cum aceleaşi gesturi puteau căpăta semnificaţii diferite. În ajun, îmbrăcându-şi hainele sub privirea dragă care o urmărea, avusese impresia că participă la o sărbătoare veselă. Astăzi, era atât de tristă, ca şi când se pregătea pentru o ceremonie funebră.

Pentru a-şi face curaj, aruncă o privire spre scaunul pe care

Jack îşi lăsase cravata şi cămaşa albă pe care le purtase la întoarcerea sa din călătorie. Atunci, inima îi bătu mai puternic.

Reuşind să se gândească la termenii altercaţiei lor din sala de gimnastică, sfârşi prin a încerca un uşor sentiment de vinovăţie. Nu numai Jack era vinovat. Oh! desigur, n-ar fi trebuit să dezaprobe modul său de a preda. Dar în loc să se repeadă la el, n-ar fi fost mai normal să discute despre asta în mod calm? Janie avea dreptate când îi reproşa Susanei intransigenţ a sa.

— Pretinzi întotdeauna ca ceilalţi să fie de părerea ta, îi spunea ea.

Remuşcările o deprimară. Încercă să le alunge reaprinzându-şi mânia. Lucrase ani întregi la perfecţionarea unei metode care dădea rezultate excelente. De ce considerase el, dintr-odată, greşit ceea ce făcuse?

Răspunsul i se păru evident. Ca mulţi dintre cei la fel cu el.

Jack estima că o meserie îşi pierdea din prestigiu dacă se feminiza. Dan nu ×s-ar fi urcat niciodată într-un avion ştiind că la comenzi se afla o femeie. Suportase acest mod de a gândi timp de doi ani. Nu era dispusă să se supună la aceeaşi încercase cu Jack.

Înainte de a ieşi din încăpere, se uită pentru ultima dată la cravata, cămaşa şi la valijoara de lângă scaun. Simţi o durere în piept. Se înfioră. Se simţea din nou slabă, gata să se încovoaie sub jugul unei pasiuni care îi alunga orice mândrie.

Ridică din umeri. Ah! nu! Nu va începe să se comporte din nou ca o proastă! În ajun, ştiuse să găsească destulă demnitate pentru a scăpa de vraja ochilor negri. Când îl va reîntâlni pe

Jack, va menţine între ei distanţa necesară.

Această hotărâre o făcu mai mult agitată decât fericită.

Timp de o oră, îşi conduse clasa într-un ritm

epuizant.

* * *

În clipa în care pleca, fu reţinută de Janie pentru a semna nişte scrisori şi nişte cecuri urgente.

Ghicind că prietena sa era nervoasă, secretara se abţinu de la orice întrebare şi se mulţumi ×s-o anunţe:

— Ţi-am pregătit o masă rece. Este în rucsac.

— Da, da, mulţumesc, am întârziat, spuse Susan grăbită.

Porni în pas grăbit pe cărarea care ducea la păşune. Era prima dată când participa cu echipa la un exerciţiu de antrenament în exterior.

Dacă Jack era într-adevăr supărat pe ea, n-o va aştepta. Nu avusese de ce să-şi facă griji. Înainte de a ajunge pe platoul arid al Steinalpului, auzi râsetele Jeannei şi Mariei.

Apropiindu-se, îi văzu pe trei dintre camarazii săi flecărind veseli, aşezaţi pe rucsacuri.

— Unde sunt ceilalţi? întrebă ea.

Otto îi arătă pe coechipierii lor. La zece metri de acolo, cu siluetele deformate de treningurile galbene, înfăşurau nişte corzi. O deformare a terenului îi ascundea pe jumătate.

— Jack efectuează o ultimă verificare a echipamentului, explică Jeanne Saint-Cloud. Am impresia că se pregăteşte să ne încarce cu totul inutil. Priveşte munţii care ne înconjoară.

I-ar urca şi nişte copii.

Susan nu era de aceeaşi părere. Totuşi, se înclină în faţa opiniei camaradei sale. Jeanne participase la expediţii în

Himalaia. Pentru ea, adevăratele greutăţi începeau la peste patru mii de metri.

Otto continuă.

— Numeroasele clase care se antrenează de-a lungul pereţilor clasificaţi de Clubul Alpin îşi lasă pe loc cea mai mare parte a pitoanelor şi etrierelor. Nu înţeleg de ce vrea Jack neapărat să fie plantate altele.

Marie pufni.

— Am impresia că vrea să ne încerce rezistenţa transformându-ne în animale de povară.

Susan îi părăsi pentru a se apropia de cei trei bărbaţi. Mark şi Wolf o salutară cu amabilitate. Jack o privi absent şi îşi concentră din nou atenţia asupra corzii pe care o desfăşura Mark.

Jignită, Susan se simţi cuprinsă de exasperare.

— Pot să ştiu ce faceţi?

— Lasă-mă să termin inspecţia, vrei? spuse Jack pe un ton sec.

Ea aşteptă, stăpânindu-se cu greu.

O clipă mai târziu, Jack îi ordonă lui Wolf Meinhart să repartizeze materialul între coechipieri. El se îndepărtă pentru a-şi lua rucsacul aflat la câţiva paşi.

Susan îl urmă. Era furioasă şi totuşi nu-şi putu impedica privirea să fie captată de lumina aurie a părului său şi de supleţea felină a corpului de atlet. Respinse cu greutate imaginile arzătoare ale nopţii lor de dragoste.

— Pot oare, în sfârşit, să-ţi vorbesc? întrebă ea pe un ton care se voia liniştit.

El îi aruncă o privire lipsită de amabilitate.

— Dacă doreşti să te scuzi pentru aseară, nu este momentul.

Ea se sufocă de indignare.

— Nu inversa rolurile. N-am de ce să mă scuz. Vreau doar să ştiu planul de lucru.

Cu o lumină războinică în ochii negri, Jack răspunse:

— Dacă soseai la timp, ai fi ştiut că, pentru astăzi, ţinta noastră este atingerea acelei culmi şi coborârea

înainte de a se înnopta.

El indică o depresiune între două vârfuri de granit.

— Nu vom întâmpina nicio dificultate, afirmă ea. Nu văd de ce trebuie să cărăm atâta material.

El nu-i luă în seamă remarca. După o scurtă privire asupra încălţămintei de munte, obiectă sarcastic:

— Văd că ţi-ai uitat crampoanele. Cere-i Jeannei să te împrumute.

Poartă întotdeauna la ea o pereche de schimb.

Susan fu atât de surprinsă încât uită temporar de ranchiuna sa.

— Crampoane? Dar pentru ce? Acolo unde mergem nu este gheaţă. Nici gheaţă, nici zăpadă.

— Nu se ştie niciodată. Principiul meu este să prevăd toate situaţiile.

Îi arătă o proeminenţă la jumătatea parcursului.

— Imaginează-ţi că acest ieşind ar fi rocă striată pe verticală.

Cum l-ai aborda?

— Nu este aşa, afirmă ea. Am dus acolo o clasă săptămâna trecută. Terasa este formată dintr-o lespede solidă, mai largă decât cea pe care ne-am întâlnit prima dată.

Amintise special de prima lor întâlnire. Nu afirmase el, oare, că se îndrăgostise de ea, în acel moment. Dacă nu minţise, emoţia îi va învinge proasta dispoziţie.

Dar, vai! El nu păru că-şi aminteşte decât de imprudenţa pe care Susan o comisese în acea zi.

Un zâmbet batjocoritor făcu să i se lase în jos colţurile gurii.

— Cornişele joacă uneori renghiuri. Ştii mai bine decât oricine. Aşa că, încetează să mai critici fiecare dintre hotărârile mele. Am spus că vom sui cu echipament pentru munţi înalţi.

Nu revin asupra acestui ordin.

— Aşteaptă-te la o răzmeriţă, îl preveni ea.

— Dacă tovarăşii tăi doresc să-mi vorbească, ×s-o facă!

Dar toată lumea părea acum de acord cu Jack.

Înainte de a ajunge la primele stânci, când şeful lor era departe, în faţă, pe drumul plin de pietre, Mark bombăni.

— Dacă mai continuă în acest fel, părăsesc echipa şi voi face fără el partea estică a Maidenhornului.

— Aş fi ×întreprins această expediţie de mult timp, întări

James. Din nefericire, n-am banii necesari… şi probabil nici destulă inteligenţă pentru a trasa un drum nou pe un perete dificil.

Otto zâmbi şi îl arătă pe Jack cu o mişcare a bărbiei.

— Eu îl cunosc. Va deveni din ce în ce mai pretenţios. Este dreptul lui, deoarece este cel mai bun dintre toţi.

Restul echipei îl aprobă cu căldură. Susan se abţinu să comenteze.

Se regrupară la poalele unui perete gros, tăiat de chei înguste, pasaje verticale şi proeminenţe.

— Leagă-te, ordonă Jack, aruncându-i Susanei capătul unei corzi.

Pentru a preveni orice critică, Susan avu grijă de nodul pe care-l făcu la centură.

El îl examină şi spuse.

— Refă-l.

— Cum?

— Riscă să alunece. Vreau un nod dublu.

— Un nod dublu? îl ironiză ea. Ca în marina cu pânze?

El nu răspunse. Susan se supuse cu gesturi sacadate

şi-i arătă ceea ce făcuse. Dacă începuse, ascensiunea promitea să fie remarcabilă.

— Foarte bine, aprobă el cu un aer arogant.

Pentru această expresie, simţi dorinţa de a-i da o lovitură de picior.

Dar când atacară adevăratele greutăţi şi când aerul proaspăt îi biciui faţa, tânăra îşi uită ranchiuna… Simţea întotdeauna o plăcere intensă să se lupte cu muntele. Ascensiunea era mai dură decât scontase. Era mult timp de când Susan nu luptase cu dificultăţi reale ca suirea unui pasaj vertical îngust sau trecerea unei falii. Făcu faţă cu curaj şi aceeaşi îndemânare ca tovarăşii săi. Jack nu alesese nici cea mai uşoară, nici cea mai scurtă cale. Îi ducea în infern şi nimeni nu crâcnea.

Le trebui două ore pentru a ajunge la prima cornişă. Cum prevăzuse Susan, aceasta era o lespede solidă şi atât de lată că ×s-ar fi putut instala un cort acolo.

Jack hotărî să facă pauză de masă.

— Era timpul, oftă Jeanne. Am slăbit cel puţin două kilograme.

— Şi vei mai slăbi încă atâtea, remarcă Marie, râzând. Nu suntem decât la juimătatea drumului.

Fiecare se aşeză pe stâncă şi îşi desfăcu rucsacul. Susan se instală deoparte, cu spatele la perete pentru a beneficia de o zonă îngustă de umbră.

Janie îi pregătise un adevărat ospăţ. Îşi scotea puiul rece din ambalajul său când Jack se apropie de ea.

— De ce te-ai încărcat cu atâtea cutii? se miră el.

— Este o problemă de igienă. Să împachetezi alimentele separat…

El o întrerupse.

— Altă dată, mulţumeşte-te doar cu o folie de plastic sau de aluminiu.

Ea ridică brusc capul spre silueta înaltă aflată în

picioare în faţa sa. Jack o privea cu o expresie solemnă care o înfurie.

— Chiar eşti obligat să cercetezi felul în care îmi ambalez gustarea? Nu ţi-ar plăcea să-mi inspectezi şi şireturile de la pantofi?

— Le-am spus acelaşi lucru şi camarazilor tăi. Niciunul nu ×s-a înfuriat pentru asta. Nu-mi fac decât datoria de conducător de echipă. Găsesc inutil să te încarci cu cutii, când sunt suficiente doar nişte pungi.

Susan crezu că explodează. Însă trebuia să-şi păstreze calmul cu orice preţ. Era necesar pentru buna înţelegere a grupului.

Dacă Jack voia să se descotorosească de ea scoţând-o din sărite, se înşelase asupra tacticii. Îşi promise să regleze mai târziu problemele cu el.

Scoase cu ostentaţie altă cutie care conţinea cotlete cu ţelină din care ronţăi cu un aer obraznic.

— Vrei? îi propuse ea. Se spune că este excelent pentru nervi.

El îi întoarse spatele şi se alătură coechipierilor săi.

Susan învârti deasupra capului o pulpă de pui.

— Dacă doreşte cineva, strigă ea în jur, nu vă jenaţi. Janie a pus înăuntru cât să hrăneşti un regiment.

Otto şi Mark lăudară la maximum talentele culinare ale

Janiei. Wolf, Marie şi Jeanne îi aprobară. Buna dispoziţie domnea din nou. Îşi potoliră foamea şi flecăriră până când Jack dădu semnalul de plecare.

Restul ascensiunii se efectuă fără probleme.

Crezură că se vor întoarce pe acelaşi drum. Dar pe culme.

Jack hotărâse altfel. Alese o cale mai puţin abruptă decât prima, dar unde întâlniră noi dificultăţi.

Se împărţiră în două corzi. Jack trasa drumul. Mai

sus, Otto asigura primul grup. Jeanne pe al doilea.

Intrară imediat într-o lume de grohotişuri, de vârfuri muntoase şi pereţi verticali înalţi şi abrupţi.

La început, cele două echipe coborâră în rapel. Gesturile le erau perfect sincronizate. Când se arunca dintr-o săritură, fiecare alpinist îşi organiza în maniera sa căzătura în gol.

Pentru profesioniştii muntelui, asta era doar o rutină.

Soseau la jumătatea coborârii când Susan văzu că Jack se oprise zece metri mai jos, cu picioarele pe o nivelare a stâncii şi o mână agăţată de un piton. Îi făcu semn să i se alăture.

Ea consideră procedeul ciudat. În mod obişnuit, în coborâre, când voia să vorbească unuia dintre camarazi, el urca din nou până la nivelul acestuia.

Trase de coarda Mariei, care o urma, să slăbească frânghia puţin.

Ajungând la nivelul lui Jack, se prinse de acelaşi piton cu el.

— Ce este? întrebă ea. Nu-mi place când doi se agaţă de acelaşi „cui”.

— Este solid. Eu l-am înfipt, spuse succint Jack. Nu-mi place modul tău de a te arunca în gol. Foloseşti o metodă periculoasă.

— Este totuşi clasică.

— Nu. Te laşi să cazi răsucindu-te ca un păianjen la capătul firului său. Procedeul nu este sigur. Rişti să te balansezi şi să te loveşti mortal de stânci.

— Am sărit de la un nivel la altul de sute de ori în acest fel.

N-am avut niciun accident vreodată.

El ridică tonul.

— Pretind să adopţi vechea metodă care constă în frânarea în timpul căzăturii prin înfăşurarea corzii în jurul

unui picior şi al unui cot.

Susan privi sub picioarele lor. Panta era foarte înclinată spre prăpastie. Locul nu se preta la o discuţie. Cu toate acestea, nu se putu stăpâni să nu obiecteze pe un ton sarcastic.

— Ne va trebui de trei ori mai mult timp.

O licărire furtunoasă luci în ocii negri.

— Eu nu acord prioritate vitezei, replică el. Este de preferat să fii întreg după un exces de prudenţă decât să te joci de-a acrobaţii şi să-ţi rupi membrele în cursul unui traseu.

Ea oftă. Tot ceea ce i-ar fi spus n-ar fi servit decât la înveninarea raporturilor lor.

Căută o ripostă jignitoare şi o găsi.

— Am impresia că-l aud pe Dan, i-o aruncă ea cu o furie reţinuită.

Crezu că vede o expresie de suferinţă întunecând lumina privirii sale. O copleşi un val de remuşcări. Dar se gândi imediat că era victima imaginaţiei sale. Jack n-avea mai multă sensibilitate decât stânca de care se lipiseră. De altfel, privirea pe care i-o aruncă avea duritate de cremene.

— Retrag ceea ce am spus într-o seară despre soţul tău, declară el calm.

După un moment de tăcere şi cu o voce care-i îngheţă sufletul, continuă:

— L-am considerat un prost. În realitate, Dan era un bărbat prudent, care şi-a asumat un singur risc în viaţa sa: acela de a se căsători cu o femeie imposibilă.

* * *

Îşi scoase rucsacul de pe umeri, îl puse la picioare şi se aşeză pe marginea taluzului. Niciodată o cursă în munţi n-o obosisse atât de mult.

După altercaţia cu Jack, îşi concentrase eforturile şi

atenţia asupra tehnicii impuse, fără să piardă vreodată din vedere siguranţa celor care o însoţeau. Asta îi permisese să-şi pună ranchiunele pe al doilea plan.

Acum era singură. Refuzase să urce cu ceilalţi în maşina pe care Wolf o lăsase în josul pistelor. Neobosiţi, Jeanne, Marie şi cei trei camarazi ai lor, se hotărâseră să cineze la

Interlaken.

Nu-şi amintea ce făcea Jack. Se putea plimba sub clar de lună sau să se retragă la o mănăstire, puţin îi păsa.

Era ora la care amurgul îneca într-o umbră violetă părţile înalte ale muntelui. Până când va ajunge la cabană, doar cele mai înalte culmi vor mai fi ×încă luminate. Numai să n-o aştepte

Jack, ca ieri! De data aceasta îl va ucide!

Oboseala şi disperarea aveau un efect curios asupra ei. Şi unul şi celălalt din cele două sentimente îi stimulau pofta de mâncare. Dacă erau reunite, simţea o foame subită.

Ronţăia cea de-a doua tabletă de ciocolată când auzi răsunând paşi pe drumul plin de pietriş.

Clipi din ochi. Dumnezeule! De ce venea oare ×s-o chinuiască din nou?

Se hotărî să nu-l ia în seamă. Ziua fusese lungă şi se săturase de Jack Cameron.

Dar el se aşeză pe taluz atât de aproape încât fu obligată să ţină seama de prezenţa sa.

Prefăcându-se că priveşte drept în faţa ei, Susan protestă:

— După această cursă dezastruoasă, nu văd ce am mai avea să ne spunem.

— De ce dezastruoasă? Am făcut toţi o treabă foarte bună.

Ar trebui să fii mulţumită.

Ea râse trist.

— Mulţumită că am îndurat atacurile tale stupide şi insultătoare? Nu-ţi place maniera în care înnod o coardă. Nu ştiu să-mi împachetez proviziile. Cobor ca un adevărat acrobat de circ. Şi mai ce? Eşti sigur că nu mai este nimic altceva ce nu fac cum trebuie?

— Interpretezi cu arţag fiecare din vorbele mele, ripostă

Jack iritându-se la rândul său. Am acţionat doar ca un conducă tor de grup.

— Un conducător care va decide o dată pentru totdeauna că unul din membrii echipei sale este incapabil. De altfel, nu sunt surprinsă. De când ne-am cunoscut, nu mi-ai acordat niciodată încredere.

— Încrederea n-are nimic de-a face cu…

— Ba da, i-o tăie ea. Acesta este nodul problemei. Am crezut o clipă că mă iubeşti. Ce greşeală! Un bărbat nu se îndrăgosteşte de o femeie cu care este imposibil să trăieşti…

Tu însuţi ai spus-o, adăugă ea cu ranchiună.

— Încearcă măcar o dată să mă înţelegi, se înfurie el.

Orgoliul te împiedică să faci diferenţa dintre o critică sinceră şi o reacţie de nerăbdare. Nu ţi-a spus nimeni, niciodată, că aroganţa deformează judecata?

Ea zâmbi forţat.

— A ta trebuie să fie al naibii de deformată.

El îi înconjură umerii cu un braţ.

— Te iubesc, Susan, spuse el cu blândeţe, dar practic o meserie care cere o maximă vigilenţă. Sunt obligat să pretind o disciplină absolută, oarbă, de la fiecare din coechipierii mei.

Ea nu se putu stăpâni să nu se înfioare. Chiar şi furioasă, simţea acea emoţie pe care apropierea lui Jack o deştepta întotdeauna în ea. Simţea dorinţa crescând ca un

val care o copleşea. Dacă se lăsa dusă, va fi din nou la cheremul acestui personaj, fascinant desigur, dar care îşi impunea abuziv voinţa într-un domeniu pe care îl cunoştea la fel de bine ca el.

Îndepărtă braţul prea protector şi se ridică.

— Eu nu mai fac parte din echipa ta, spuse ea cu o voce atât de fermă, cât îi permitea nervozitatea.

El o privea tăcut. Susan se gândi că nu vedea în decizia sa decât un gest de sfidare, fără nicio consecinţă. Să-l însoţeşti era o asemenea onoare încât nici nu se gândea măcar ca propunerea să-i fie refuzată.

Susan îi ceru cu o furie rece:

— Dispari din viaţa mea, Jack Cameron. Ieşi din visele mele şi…

Jack se ridică la rândul său. Ea îl respinse.

— Şi dă-te la o parte din drumul meu, adăugă ea.

Puse brusc mâna pe rucsac şi coborî pe cărarea ce ducea la cabană.

Capitolul 10

În timpul zilelor care urmară nu-l văzu pe Jack.

După ultima lor dispută, Susan făcuse un lung ocol prin

Brentz. Când se întorsese la cabană, cămaşa, cravata şi valijoara lui de călătorie dispăruseră din camera sa.

La început, încercase să se convingă că adoptaseră amândoi soluţia cea mai înţeleaptă. Violenta înflăcărare trupească ce-i apropiase nu era suficientă ca să cimenteze cuplul lor.

Prea multe divergenţe îi făcuseră nepotriviţi. Logica o îndemna să redevină nişte străini unul pentru altul.

Patru zile mai târziu, Susan înţelegea că logica nu rezolvase niciodată problemele pasiunii. Suferea cea mai rea dintre agonii.

Dimineaţa, se trezea după ce-l visase pe Jack.

Regăsea întreagă, devastatoare, pasiunea cu care o sărutase în timpul nopţii lor de dragoste.

Pe străzile din Brentz, inima îi bătea mai repede de câte ori auzea pe cineva alergând în spatele ei. Când se întorcea, dezamăgirea se citea, cu siguranţă, pe chipul său.

Voia să poată şterge cu uşurinţă defectele lui Jack. La fel se comportase şi când el fusese la Zürich. Îndată ce se afla departe de ea, Susan uita reproşurile pe care i le făcuse.

Acum, nu-şi mai amintea decât de amantul minunat care o iniţiase în plăcerile iubirii.

Poate ar fi suportat mai uşor ruptura dacă se putea încrede într-o ureche atentă. Dar observă că Jack dispăruse realmente din universul ei. Nu ştia nici măcar când îi întâlnea pe membrii echipei sale. În mod curios, dacă Jeanne, Marie, Otto.

Mark şi Woli se antrenau încă în sala sa de gimnastică, nu mai luară nicio masă la ea.

Janie părea lovită de amnezie când Susan rostea în faţa ei numele lui Jack. Foarte repede, secretara dirija conversaţia spre un subiect de la care Susan nu se putea eschiva, ca impozitele sau înscrierea elevelor la un curs de căţărare pe perete.

După o săptămână de tensiune, tânăra femeie avea impresia că era pe cale să se îmbolnăvească grav. Se simţea la fel de obosită ca la întoarcerea dintr-o ascensiune şi era mai deprimată chiar, decât în momentul divorţului său. Când se despărţise de Dan, încercase un sentiment de uşurare. Acum, avea impresia că-şi distrusese viaţa.

Se hotărî să se culce fără să cineze. Ideea de a mânca, chiar ciocolată, îi făcea greaţă.

Îi spusese asta lui Janie, când aceasta, după ce-şi

terminase ziua, îşi îmbrăca mantoul pentru a se întoarce la „Rosengarten”.

Secretara o privi cu un aer dojenitor.

— Eşti sigură că n-ai uitat nimic? Ţi-am lăsat bilete peste tot în birou şi în camera ta.

— Ce bilete?

— Revino pe pământ, Susan. Trebuie neapărat să participi în seara aceasta la recepţia Clairei Holloway.

— Oh! nu. N-am chef să suport ore întregi sporovăiala lipsită de interes a unei adunări de snobi beţi criţă din cauza whiskyului.

Janie nu era într-o dispoziţie compătimitoare.

— Fie că vrei sau nu, te vei duce la recepţie. Te sustragi acestei corvezi de trei săptămâni. Sunt şi alte şcoli de ascensiune în Oberland şi nu-ţi spun nimic nou semnalându-ţi că dacă directoarele lor sunt invitate, se duc cu plăcere la seratele Clairei.

— Sunt moartă de oboseală şi mă doare capul, se plânse

Susan. Dacă merg acolo, voi arăta o foarte proastă imagine a formei mele fizice. Ar fi mai bine…

Janie o întrerupse.

— Dacă puteam, aş fi mers în locul tău. Dar eu nu sunt invitată.

Nici Claire Holloway şi nici cei din clanul său nu sunt interesaţi de mine, mulţumesc lui Dumnezeu! Am despre ei aceeaşi părere cu tine, dar acesta nu este un motiv să-i ignori.

Nu te vor ierta. În plus…

Janie ezită. Se uită la tavan, la şemineu, la vârfurile pantofilor săi, numai să nu întâlnească ochii Susanei.

— În plus, ce? Te opreşti în mijlocul unei fraze şi asta mă dezgustă.

— Ei bine! reluă Janie, cu prudenţă, absenţa ta ar confirma un zvon deplasat.

— Ce zvon?

— Ce te-ai certat cu Jack Cameron pentru că nu aprobi precauţ iunile de care se înconjoară pe munte. Şi prietenii Clairei îţi încredinţează fetele lor. Te-au ales pentru cuminţenia ta, pentru că nu-ţi faci niciodată elevele să-şi asume riscuri inutile. Dacă nu dezminţi tu însăţi acest ecou neplăcut, el va păta reputaţia şcolii.

— Cine l-a lansat?

Janie ridică din umeri cu un aer neştiutor.

— Circulă. Este tot ce-ţi pot spune. Depinde de tine să-l opreşti.

Susan îşi prinse capul în mâini.

— Nu, oh! nu. Am o migrenă îngrozitoare.

— Înghite două aspirine şi odihneşte-te, hotărî Janie, implacabil.

Recepţia nu începe înainte de ora nouă seara. Îţi voi telefona când va fi timpul să faci un duş şi să te îmbraci.

Susan reflectă câteva clipe şi-i adresă un zâmbet forţat.

— Presupun că, o dată în plus, ai dreptate. Fie, voi merge la

Claire. Încă un reproş de adăugat celor pe care le-am adunat împotriva lui Cameron.

Janie nu crâcni. Susan o privi cu un aer gânditor cum traversa grădina prin faţa casei.

Janie era norocoasă Ea nu se sinchisea de neplăcerile iubirii. Nu avea responsabilitatea unei afaceri şi-şi putea oferi luxul de a-şi petrece serile liniştită, în apartamentul de la

„Rosengarten”, ascultând discurile preferate.

Susan îi urmă totuşi sfaturile.

Aspirina îşi făcu efectul cu rapiditate. Întinsă pe pat, tânăra femeie îşi spuse că, la urma urmei, o recepţie la Claire îi va schimba ideile. Poate va întâlni acolo pe cineva interesant.

Claire invita uneori oameni celebri şi inteligenţi.

Se îndreptă brusc. Dacă Jack era încă la Brentz, va fi invitat.

Cum de nu se gândise la asta mai devreme? Dar, oare, mai era la Brentz?

Avea un mijloc bun de a afla. În orice caz, chiar dacă nu era prezent în saloanele Clairei se va vorbi despre el.

La ideea de a-l revedea, Susan simţi trezindu-se în ea o curiozitate arzătoare. Cum o va aborda oare? Să nu-şi imagineze mai ales că venise pentru a-l întâlni! Dar va fi oare în stare să-şi compună o mină suficient de inexpresivă?

O va face. Dacă Janie spusese adevărul, toate privirile vor fi ×îndreptate asupra lor. Trebuia să convingă asistenţa că nu exista niciun diferend între celebrul alpinist şi fondatoarea unei şcoli nu mai puţin celebre.

Sări din pat fredonând. O altă idee îi venise, aprinzându-i în suflet o lumină nouă.

Îl va obliga pe Jack să facă primul pas. Acesta va fi momentul ei de glorie. Jack Cameron îi va căuta compania pentru că va fi cea mai impresionantă dintre invitate. Dacă reuşea, va oferi publicului dovada de netăgăduit a armoniei dintre ei.

Şi, pe de altă parte, ce tainică răzbunare pentru toate umilinţele care lui Jack îi făcuseră plăcere să i le aducă!

Rochia din catifea neagră fu dată la o parte. Susan uitase ×s-o cureţe. Puse ochii pe un compleu din pantaloni cu bretele, din satin albastru ca oţelul. Îl cumpărase dintr-o toană şi nu-l purtase niciodată, atât era de îndrăzneţ. Se mula pe corp în mod divin, acoperea pudic spatele, umerii

şi chiar braţele, dar decolteul în formă de V se adâncea aproape până la buric, dezvăluind în trecere conturul pieptului care se lipsea de sutien.

Era genul de compleu care capta privirile masculine şi făcea geloasă şi cea mai împietrită dintre inimi.

* * *

Claire deschise braţele spre persoana ce venise.

— Splendidă! Eşti splendidă! repetă ea într-un clinchet de brăţări.

O mulţime de invitaţi se înghesuiau deja în saloanele luminate strălucitor. Susan îşi interzise să privească peste umărul gazdei sale pentru a vedea dacă Jack era acolo.

Cu douăzeci de ani mai în vârstă, Claire Holloway era blondă, tunsă scurt, foarte machiată şi întotdeauna îmbrăcată în mătase de culoarea prunei. Credea că această culoare îi avantaja talia pe care o dorea mai subţire.

— Nu ne-am văzut de atât de mult timp, se plânse ea. Mă întrebam dacă nu eşti bolnavă.

Susan se scuză cu cea mai amabilă voce a sa. O considera pe Claire agasantă, dar nu şi-o putea face duşmancă.

Datorită relaţiilor solide şi puternice, cuplul Holloway primea persoanele cele mai influente din regiune. Când Burt

Holloway reuşea să scape de pe Wall Street şi să se alăture soţiei sale, seratele căpătau o strălucire deosebită. Bărbaţii veneau să culeagă informaţii financiare, în timp ce soţiile lor se delectau cu cele mai minunate poveşti ale săptămânii.

Burt sosise în ajun. Recepţia se anunţa absolut strălucitoare.

O mulţime de oameni în ţinută de seară se înghesuia în cele două saloane care se prelungeau cu o terasă spaţioasă, luminate de felinare elveţiene.

Pentru Claire, Europa se limita la trei regiuni în care avea locuinţe luxoase: Brentz, Veneţia şi Londra. Vila montană fusese construită după planurile unui arhitect elveţian.

Lustrele veneau din Italia şi punciul cu care te întâmpina era preparat după o veritabilă reţetă englezească.

O masă lungă cu o faţă de masă albă fusese aşezată în hol.

Pe ea se găseau prăjiturile uscate tradiţionale, o cantitate impresionantă de sticle de whisky şi mai ales recipiente mari din sticlă ce conţineau renumitul punci.

— Este foarte slab, afirmase Claire primindu-şi invitaţii.

Beţi-l fără teamă. Am supravegheat eu însămi compoziţia: ceai, zahăr, scorţişoară, lămâie şi un deget de gin.

Susan ştia din experienţă că acel deget era al unui uriaş.

Aşa încât nu-şi turnă decât o jumătate de polonic în bolul de cristal pe care i-l întinse stăpâna casei.

Claire o însoţi apoi pe tânăra femeie în salonul cel mare.

Străbătu valurile umane, ca botul unei mici nave. În trecere, o prezenta pe Susan invitaţilor pe care aceasta îi întâlnea pentru prima dată.

Cum prevăzuse Susan, privirile masculine se aprindeau la trecerea sa. Un zâmbet admirativ, uneori înţepat, lumina feţele femeilor.

Îşi savură succesul până în clipa în care o oglindă mare îi reflectă imaginea. Frumuseţea cărnii ei friza provocarea.

Pentru un scurt moment, îşi pierdu cumpătul. Pentru a-şi recăpăta curajul, bău pe nerăsuflate conţinutul bolului

cu punci. O flacără revigorantă o încălzi din cerul gurii până în stomac.

Claire agita un deget arătător în mod ştrengăresc prin faţa ochilor săi.

— Mică secretoasă, se fandosi ea. De ce nu m-ai anunţat că pregăteşti cu Cameron o mare premieră pe

Maidenhorn?

„Am ajuns şi aici”, se gândi Susan. Nu-l zărise încă pe Jack în mulţimea de chipuri.

— L-aţi văzut pe Jack Cameron? întrebă ea circumspectă.

— Încă nu, dar ne va confirma cu siguranţă zvonul care circulă în oraş.

Susan luă cel mai candid aer al său.

— Un zvon?

Claire îşi umflă pieptul atât de mult încât bărbia să se îmbogăţi cu o pernuţă în plus.

— În Brentz se ştie tot, spuse ea cu un aer competent.

Membrii viitoarei echipe locuiesc şi se antrenează la dumneata. Dar se şopteşte că între Susan Reed şi cuceritorul

Himalaiei...

Se întrerupse pentru a primi o nouă serie de invitaţi. Un freamăt de nerăbdare străbătu mulţimea care o înconjura pe

Susan.

Caroline Spence, ale cărei trei fiice urmaseră cursurile

Susanei, puse întrebarea pe care toată lumea o aştepta:

— Oamenii vorbesc deseori fără rost. Ce este oare adevărat în cleveteala lor?

Susan încercă să fie diplomată.

— Jack Cameron şi cu mine n-am fost formaţi la aceeaşi şcoală. Stilurile noastre de căţărare sunt uneori complet opuse…

— Contrariile se atrag, se ştie bine, o întrerupse o voce.

Asistenţa râse vesel, pe înfundate. Cu un zâmbet pe buze.

Caroline exclamă:

— Draga mea, ce de ocolişuri pentru a ne confirma vestea cea bună!

— Vestea cea bună? repetă Susan, făcând un efort epuizant pentru a rămâne senină.

Janie n-o fi interpretat greşit spusele cameristei sale?

Numai dacă, se gândi Susan, nu inventase din cele auzite o poveste care ştia că o va face pe Susan să se grăbească să meargă la Claire.

Tânăra femeie îşi promise să regleze mai târziu această problemă cu secretara sa. Până atunci, trebuia să facă faţă curiozităţii celorlalţi invitaţi, să restabilească adevărul fără a lăsa să planeze vreo îndoială asupra propriei sale metode.

Atenţia generală se îndreptă spre Claire, care se întorcea flancată de două compatrioate, una blondă şi una brunetă.

Susan o întâlnise pe prima la New York, la puţin timp după divorţul său.

— Dar aceasta este Susan Reed! Ce surpriză plăcută! Draga mea, eşti încântătoare.

— Elveţia îi prieşte, insistă Claire. Dacă nu cumva se datorează inimii care bate pentru marele Jack Cameron.

— Cameron este aici? întrebă Caroline.

— Îl veţi vedea cu siguranţă în seara asceasta, spuse Claire, aruncându-i Susanei o ocheadă ştrengărească.

Îndrăgostiţii nu rămân mult timp departe unul de celălalt.

Îndrăgostiţii!

În ciuda stăpânirii sale, Susan tresări. Stupoarea sa trecu neobservată. Interesul asistenţei se întoarse acum spre Burt

Holloway care intră în salon escortat de încântătoare tinere domnişoare debutante în societate.

— Viitoare eleve pentru şcoala dumneavoastră, spuse el, prezentându-le Susanei.

Înăbuşindu-şi sentimentele, îşi compuse din nou un chip calm şi amabil.

Apoi, un anumit timp, care i se păru interminabil, ascultă conversaţiile care o plictiseau. Răspunse cum putu mai bine incredibilelor întrebări despre modul de a mânui un piolet.

Apoi se simţi incapabilă de a mai suporta trăncăneala acestei reuniuni mondene.

Jack nu venise şi, aparent, nimeni nu se mai preocupa de el.

Prin răceala sa, Susan descurajase unul după altul admiratorii grăbiţi să-i placă.

S-o şteargă englezeşte prin hol era imposibil. Prea multă lume era reunită încă acolo lângă masa unde whiskyul curgea în valuri. Aşa că încet, dar sigur, schiţă o mişcare de retragere în direcţia terasei.

Uşile-ferestre erau deschise pentru împrospătarea aerului din saloane, care mirosea a alcool şi a fum de ţigară. Câteva cupluri dornice de linişte trecuseră deja prin ele şi stăteau de vorbă afară.

Susan cunoştea bine locurile. În spatele palmierilor se afla un loc destul de întunecat, de unde putea ajunge în grădină fără să fie văzută.

Aerul proaspăt al nopţii o surprinse. Pe o bancă de piatră atârna un şal. Şi-l aruncă pe umeri, apoi se sprijini

neglijentă în coate, de balustradă, dorindu-şi să n-o observe nimeni.

— Ai un ceas?

Vocea lui Jack!

Rămase o clipă paralizată de surpriză, apoi ridică ochii spre silueta înaltă. Era în smoching, foarte frumos, dar chipul său nu reflecta decât indiferenţă.

— Nu te-am văzut în saloane, remarcă Susan. De unde vii?

El arătă plaja de întuneric din spatele rândurilor de plante verzi. Un zâmbet uşor îi destinse trăsăturile.

— Sosesc de pe drumul pe care tu te pregăteai să-l urmezi pentru a ieşi fără să fii văzută.

— De ce n-ai intrat prin hol?

El ripostă prompt.

— De ce nu pleci din această casă ca toată lumea?

Adăugă, măsurând-o din cap până în picioare cu privirea sa ironică:

— Presupun că măcar o dată suntem de acord. Acest gen de corvoadă este peste puterile noastre. Venisem doar să arunc o privire, din exterior, asupra asistenţei. Dacă aş fi zărit un adevărat prieten, aş fi intrat. Dar tu, de ce te-ai hotărât să răspunzi invitaţiei Clairei?

Ea înghiţi în sec, strânse şalul în jurul ei şi alese să nu spună decât o jumătate de adevăr.

— După Janie, circulă zvonul că tu şi cu mine ne-am certat pe probleme primordiale de siguranţă. Acest gen de zvonuri riscă să-mi producă prejudicii.

Expresia de neîncredere pe care o afişă Jack o jigni.

— Nu mă crezi, remarcă ea cu amărăciune. Este totuşi uşor de înţeles. Prudenţa şi priceperea mea pe munte au făcut reputaţia şcolii mele. Ştiu că asupra acestui subiect ai o opinie diferită, dar…

— Am aceeaşi opinie ca tine, rectifică el. Mă mir

numai că pentru a tăia aripile unei raţe, te crezi obligată să rămâi atât de mult timp în curtea de păsări. De ce oare se prelungeşte recepţia? Presupun că este trecut de miezul nopţii.

— Nu se termină curând, Burt Holloway a sosit ieri.

În acelaşi timp, aruncă o privire spre încheietura mâinii lui

Jack.

El îi surprinse privirea şi explică:

— Mi-am pierdut ceasul... Sau mai curând, i ×s-a crăpat geamul şi l-am îndesat în fundul buzunarului unui hanorac pe care l-am uitat pe Steinalp la sfârşitul după-amiezii.

— Pe Steinalp? repetă ea.

El afişă o expresie sardonică.

— Te miră că adevăraţii profesionişti îşi continuă antrenamentul?

O ironiză el.

Ar fi vrut să-l bată pentru răutatea sa.

— În ce categorie mă încadrezi? întrebă ea pe un ton sec.

— Nu mi-ai lăsat deloc timp să-mi formez o opinie. Cred că, pentru tine, rezultatul contează mai mult decât lupta pentru a-l obţine.

Era oare o aluzie la uşurinţa cu care răspunsese dorinţei sale?

La gândul că tocmai exprimase singura amintire pe care o păstra din minunata lor noapte de dragoste, Susan simţi că-i îngheaţă sângele în vine.

— Precizează-ţi gândul, spuse ea cu gura tremurând. Eşti prea subtil pentru mine.

Un felinar revărsa asupra lor lumina sa multicoloră. Pentru că un grup de invitaţi ieşise pe terasă, Jack o luă pe Susan de braţ pentru a o trage în umbra plantelor verzi.

Palidă de furie, se desprinse cu un gest atât de brusc încât şalul alunecă pe jos. Proeminenţa sidefie a sânilor apăru din răscroiala decolteului. Simţi arsura privirii întunecate şi-şi dădu seama că o fierbinţeală care n-avea nimic de a face cu mânia îi aprinde sângele.

Când el întinse mâna ca pentru o mângâiere, se dădu înapoi cu spatele lipit de frunzele plate ale unui palmier pitic.

Ah! nu! nu se va supune atât de uşor capriciului său. Când trebuia, ştia şi ea să se bată.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, spuse ea cu răceală.

El avu un gest de iritare.

— Am răspuns la ea în toate cărţile mele. Muntele este un adversar periculos. Pentru a-l învinge, trebuie să adopţi faţă de el o atitudine atât vigilentă, cât şi agresivă. Acesta este singurul mijloc de a sesiza din timp capcanele pe care ni le întinde.

Lupta contează mai mult decât rezultatul.

În acelaşi timp uşurată şi ofensată că greşise, ea replică:

— Acesta este motivul pentru care te comporţi ca un adversar şi cu cei pe care îi conduci?

— În această după-amiază, în cursul ultimei noastre ascensiuni, niciunul dintre însoţitorii mei nu m-a considerat un duşman.

Adăugă usturător:

— Este adevărat că nimeni n-a comis imprudenţe.

Ea schiţă o mişcare înapoi spre extremitatea neluminată a terasei.

— Mă plictiseşti repetând tot timpul aceeaşi absurditate, protestă ea.

El o măsură din cap până în picioare, arogant.

— Aceasta este oare tactica ta de a opri orice discuţie când eşti sigură că nu vei avea ultimul cuvânt?

Ea îl privi în tăcere. Îi despărţeau doi paşi. Crezu că el îi va face. Îl dorea cu toată fiinţa ei. Nu simţea oare că avea nevoie de el?

Dar el nu părea receptiv la acest gen de chemare. Se mulţumi să anunţe cu o voce indiferentă:

— Mi-ai spus că Burt Holloway este aici. Mă duc să-l salut.

Bună seara, Susan.

Ea rămase mult timp sprijinită în coate de balustradă, privind fără să vadă luminile risipite în vale. Nimeni, în afară de Jack, n-o putea descoperi în întunericul în care se refugiase.

Spera că va veni ×s-o caute din nou.

Când zgomotul conversaţiilor slăbi, înţelese că aştepta degeaba.

Certitudinea că totul se terminase definitiv între ei îi produse o durere insuportabilă. Ştia că rana nu i se va mai închide. Jack fusese şi va rămâne singura ei iubire, în timp ce pentru el fusese doar o aventură de o noapte. Acest gând o chinuia.

Dumnezeule! Cum va putea trăi pe viitor cu mândria făcură ţăndări şi inima rănită?

Privea atent punctele luminoase care se deplasau mai jos, pe drum. Treceau puţine maşini şi invitaţii lui Claire nu plecaseră încă toţi. Privirea i se opri de cealaltă parte a văii, la forma lumimoasă de la „Rosengarten”.

Se îndreptă. Dacă viitorul era un mister, ştia în schimb ce va face imediat.

* * *

Era o distanţă mare între vila Clairei şi cel mai bun hotel din Brentz.

În trecere, se opri acasă. Îşi schimbă ţinuta de seară şi pantofii eleganţi cu un trening şi bascheţi. Apoi se afundă din nou în aerul rece al nopţii.

Susan avu o scurtă ezitare pătrunzând în hol. Portarul o cunoştea. Ce va crede oare despre sosirea ei pe nepusă masă la o oră atât de târzie… sau atât de matinală?

Bărbatul răspunse la salutul ei cu indiferenţa oamenilor pe care nu-ɨ mai miră nimic.

La etajul cinci, o rază de lumină punea în evidenţă uşa 521.

Janie nu minţea când afirma că uneori lucrează până la ora două la câte un dosar.

Susan ciocăni şi îşi spuse numele.

O clipă mai târziu, auzi un zornăit de lanţ şi de zăvor. Janie deschise, privind-o cu un aer bănuitor.

— Ce faci aici? o întrebă ea, strângându-şi cordonul neglijeului mov. Credeam că eşti la serata Clairei.

— Nu mi-ai spus că trebuia să rămân acolo toată noaptea.

— Aşa este, recunoscu Janie.

O privea încruntată, cu atenţie, pe cea care sosise.

— Ai o faţă îngrozitoare, declară ea.

— Mă voi simţi mai bine dacă iau loc. Pot să intru?… Sau poate ai deja o vizită?

— Aş vrea eu, o ironiză Janie, dându-se într-o parte pentru a o lăsa să treacă. Dar rapoartele A.K. Pe care ar fi trebuit să le trimitem anul trecut îmi perturbă viaţa sentimentală.

Susan n-avea nicio idee despre ce însemnau rapoartele

A.K. Dar n-avea intemţia ×s-o întrebe. Se îndreptă spre un fotoliu, se lăsă să cadă acolo, dar regretă imediat alegerea făcută. Scaunul era la fel de incomod ca o piatră acoperită de catifea.

Janie se aşeză în faţa sa, cu capul în mâini şi coatele pe genunchi.

— Ce ×s-a întâmplat? De ce eşti atât de grăbită să-mi

vorbeşti?

Susan oftă. Plecase de la Claire având capul plin de reproşuri. Dar îşi dăduse seama că dorea mai ales un umăr de care să se prijine. Se părea însă că umărul Janiei nu era deosebit de binevoitor.

— Este vorba despre Jack.

— Nu era la recepţie?

Susan îi relată în ce condiţii se întâlniseră şi turnura pe care o luase dialogul lor. Lăsă capul în jos, frământându-şi nervoasă batista.

— …Aroganţa lui este insuportabilă, încheie ea. De data aceasta, ×s-a terminat totul între noi.

— Dacă erai convinsă de asta, n-ai fi fost aici, în salonul meu, implorând un ajutor imposibil.

Cu o tresărire de mândrie, Susan îşi îndreptă capul.

— Te implor, eu?

— Oh! Destul, i-o tăie Janie cu răceală. Trebuie să ţi se spună verde-n faţă. De când Jack Cameron a intrat în viaţa ta, ai făcut nenumărate gafe. Spui că este arogant? Dar orgoliul te orbeşte într-atât încât nu-ţi mai dai seama de propria ta înfumurare.

L-am văzut pe Jack când a venit la cabană să-şi caute lucrurile. Era mâhnit de comportarea ta. Cum ai putut deveni oare atât de antipatică?

— Eu nu credeam că sunt, spuse sincer Susan. Admit că n-am ştiut întotdeauna să-mi stăpânesc sângele rece, dar tot timpul traseului, Jack a fost odios. Se lega de lucruri fără împortanţă, numai pentru a mă jigni.

— Nu era la fel de exigent şi cu ceilalţi?

Susan ezită.

— Îi chinuia mai puţin.

— Şi ai interpretat atitudinea lui ca pe o ofensă personală.

Nu ţi-a venit măcar în treacăt ideea că acţionează

astfel din afecţiune, chiar din dragoste?

Susan o privi cu un aer de neîncredere. Janie opri cu un gest protestul pe care-l simţea venind.

— Laura Martin avea aceleaşi defecte ca tine, spuse ea mai încet. Era o fată orgolioasă, independentă, care refuza toate sfaturile, chiar şi pe cele mai înţelepte. Când Jack a rupt-o cu familia lui, i-a cerut Laurei să nu participe la expediţii sponsorizate de societatea C & C. Fără să ţină seama de recomandarea lui, Laura a profitat de plecarea lui Jack în Nepal pentru a se lansa într-o cursă de rezistenţă patronată de firmă. Se ştie cum ×s-a terminat.

Susan se miră.

— Jack se ataşase de o fată atât de lipsită de scrupule?

— La început, o iubise. Oh! Nu într-atât încât ×s-o ceară în căsătorie cum povestea o anume presă, dar în sfârşit, erau văzuţi mult împreună. Relaţiile lor ×s-au deteriorat foarte repede. Şi nu numai faptul că era interesată le-a distrus iubirea. Jack nu suporta acel gen de vanitate agresivă pe care i-l impunea în fiecare clipă. Încerc să te fac să înţelegi că eşti pe punctul de a comite aceeaşi greşeală ca ea; Jack nu este un sfânt. Dacă recunoaşte bucuros la o femeie calităţile care se acordă în general bărbaţilor, destă împotrivirea sistematică.

— Este un privilegiu pe care şi-l rezervă, spuse Susan cu amărăciune. Ai uitat de atitudinea pe care a avut-o asistând la cursurile mele.

— Aveai tot dreptul să protestezi după izbucnirea lui din faţa elevelor, recunoscu Janie. Apoi, pentru că ×s-a scuzat, trebuia să uiţi incidentul şi să-ţi deschizi ochii şi urechile. Ai fi putut prinde anumite priviri şi mai ales auzi vocea inimii; ea are mai multe tonuri. Cele mai sincere nu sunt în mod obligatoriu cele mai dulci.

Susan era distrusă. Dacă Janie spunea adevărul, îl

pierduse iremediabil pe Jack.

O urmă de suspiciune o făcu să se împotrivească.

— Informaţiile tale nu sunt întotdeauna exacte. Pe asta de unde o ai?

— Cu puţină curiozitate, ai fi putut afla mai multe decât mine, o luă Janie pe ocolite. În acelaşi timp, ai fi ×înţeles că Jack nu-ţi punea competenţa la îndoială. Căuta doar să te protejeze.

— Te înşeli. El nu mă mai iubeşte, murmură Susan.

— Este foarte posibil, admise Janie.

Se ridică pentru a pune capăt întrevederii. Înainte de a deschide uşa, adăugă:

— L-ai jignit profund refuzând locul pe care ţi-l oferise în echipa lui. Un bărbat iartă rareori rănirea amorului propriu.

Ar fi trebuit ×s-o ştii.

Capitolul 11

Când se întoarse acasă, Susan ştia că-i va fi imposibil să doarmă.

Răceala Janiei reuşise ×s-o tulbure. Crezuse că va găsi o confidentă şi se izbise de un judecător lucid şi nemilos. Era singură şi, ceea ce nu rezolva nimic, convinsă că purta responsabilitatea eşecului ei sentimental.

Făcu o cafea şi bău două ceşti. De obicei, cafeaua era pentru ea nu numai un stimulent, dar o ajuta să-şi clarifice ideile.

De data aceasta, nu făcu decât să-i accentueze suferinţa.

Janie avea dreptate. La fiecare observaţie a lui Jack, Susan explodase din mânie, fără să caute să înţeleagă motivele pentru care o făcea. În sala de gimnastică, după ce-i criticase pe nedrept metodele, se scuzase cu amabilitate. Ea refuzase să-l asculte, găsind o intenţie jignitoare în spatele fiecărui cuvânt pe care-l rostea.

Rămase mult timp ghemuită pe un divan, în întuneric, în camera de zi. Ar fi vrut să plângă, dar lacrimile refuzau să curgă. Durerea era închisă în pieptul ei ca un pescăruş în colivie care bătea din aripi cu disperare pentru a scăpa.

Era oare începutul unei depresii? Nu-ɨ înţelesese niciodată pe cei care se lăsau învinşi de durere, fără să reacţioneze. Ei bine, acum ea era aceea aflată în dificultate.

Când ferestrele începură să se lumineze, se urcă la primul eraj. Un duş o va smulge poate din acea apatie demoralizantă în care se afundase.

Înainte de a-şi dezbrăca treningul, deschise fereastra de la baie şi ieşi în balcon.

Îşi aminti gestul nebunesc pe care-l alesese ca să scape de acolo. Noroc că Jack nu aflase nimic…

Strânse din pumni. Îşi interzisese să se gândească la Jack.

De la stabilirea în Elveţia, nu-ɨ fusese uşor. Necazurile pe care trebuise să le depăşească nu se comparau totuşi cu durerea care o copleşise în acest moment. Dar de fiecare dată când se găsea în faţa unei probleme, îşi putea recăpăta energia contemplând panorama maiestuoasă care se întindea sub ochii ei. Zorile au fost mereu pentru ea simbolul speranţei. Va fi oare la fel şi astăzi?

Cerul se înroşea la est. Curând, culmile în dinţi de fierăstrău de pe Maidenhorn se vor aprinde una după alta.

Zorile alburii luminau deja anumite repere cunoscute. Susan zări peretele pe care suise cu echipa, dar ceaţa mai stânga încă în vale, înecând o parte a drumului în serpentină care urca din

Brentz la Steinalp.

Oare visa? Cărarea părea că se leagănă de la dreapta

la stânga.

La început, se gândi că ceaţa care se destrăma în eşarfe mişcătoare crease o iluzie optică. Privind mai bine, îşi înţelese greşeala. De-a lungul drumului înainta o umbră.

Un vânător? Un turist? Un ţăran?

Cu siguranţă, nu, îşi spuse Susan. Vânătoarea era interzisă.

Turiştii nu se trezeau atât de devreme şi ţăranii nu se rătăceau pe drumurile Steinalpului.

Necunoscutul care mergea cu paşi liniştiţi nu putea fi decât

Jack Cameron. Curând Susan fu convinsă de asta. Nu-i vorbise oare în acea noapte despre un hanorac uitat acolo sus, cu ceasul cronometru într-unul din buzunare?

Urca pur şi simplu să-şi recupereze ceea ce-i aparţinea înainte de sosirea primilor căţărători.

Îi veni o idee nesăbuită. I se va alătura pe păşune. Şi mai bine, îl va preceda.

Jack alesese drumul cel mai lung şi cel mai sigur. Pe cărare, un bun mărşăluitor avea nevoie de mai mult de o oră pentru a înconjura şi atinge platoul.

Escaladând peretrele care se încălţa ca un bastion într-un luminiş la jumătatea drumului, scurta traseul. Dar Jack era prea prudent pentru a urma un itinerar atât de periculos.

Când îl parcursese cu Susan, avusese grijă să precizeze că era doar un test. Mai târziu, nu mai vorbise despre asta.

Susan îşi imagină surprinderea lui când o va descoperi la ieşirea din prima serpentină.

Ştia cu exactitate ce va face. Fără să aştepte inevitabilele întrebări, se va arunca în braţele lui şi-l va ruga să uite atitudinea stupid de agresivă pe care o

avusese prea des faţă de el. În cursul nopţii lor de pasiune, îi spusese că voia să aibă timp ×s-o descopere. O cunoştea încă atât de puţin. Dacă accepta să înceapă să meargă din nou mână în mână, îi va dezvălui comorile de tandreţe şi adoraţie pe care le ascundea sub aparenta ei răceală.

Îi va spune că era cel mai minunat conducător. Niciodată, absolut niciodată nu se va mai îndoi de temeiul observaţiilor sale…

În timp ce-şi proiecta în minte imaginile regăsirii lor, nu rămase inactvia. Îşi ridică părul des, îşi puse o căciuliţă de lână, un hanorac şi îşi prinse în cataramă centura de siguranţă.

Rucsacul fu eliberat de accesoriile obişnuite. Susan n-avea nevoie decât de un sigur etrior; el îi va permite să ajungă la cel pe care-l fixase de pe înălţimea umerilor lui Jack. Numai să fi rămas peretele pitonat!

O cărare în pantă prin pădurile din apropierea cabanei îi permitea să ajungă rapid în luminiş.

Când Susan ajunse la baza peretelui, estimă că Jack trebuia să fie cam la două treimi din drumul său. Nu mai avea de pierdut niciun minut. Căută orbeşte o crăpătură pentru a înfunda etrierul. Orientat spre vest, peretele rămăsese încă în umbră.

Din fericire, Susan îşi amintea destul de bine parcursul pe care Jack şi cu ea îl traversaseră cu două săptămâni înainte.

Cu corpul lipit de perete, încercă apoi să regăsească jaloanele.

Suspină uşurată. Nu le scosese nimeni.

Şi dacă le folosea ca pe prize naturale, ridicându-se de la unul la altul până la culme? Era la fel de agilă ca o pisică. De ce să întârzie cu mânuirea corzii? Cerul îi trimisese o inspiraţ le Judecase ca o începătoare. Tatăl său o învăţase că siguranţ a vieţii de alpinist este coarda. Iar,

dacă voia ca pe viitor să-şi dedice viaţa lui Jack, nu era momentul să rişte ca o proastă imprudentă.

Urcă rapid, dar luând toate precauţiile necesare siguranţei sale.

Ajunse până la locul în care, în cursul ascensiunii cu Jack, se întorsese pentru a-şi privi însoţitorul.

În acea zi, pentru că lumina cădea pieziş pe suprafaţa stâncii scoţându-i în evidenţă reliefurile, îi fusese uşor să termine ascensiunea fără ajutorul pitoatenelor. Dar acum, în zorile cenuşii, peretele părea uniform şi plat.

Avu un moment de panică. Va eşua oare atât de aproape de ţintă?

Nu. La marginea extremă a culmii, o stâncă în formă de pinten se contura ca o umbră chinezească pe altarul galben.

Susan îşi aminti că dacă era agăţată de ea se putea ridica în mâini pe platou. Era încă prea sus pentru a ultiliza priza. Dar cum se afla exact pe direcţia lui verticală, îl putea folosi ca pe o roată de scripete pentru coarda sa.

La a doua încercare de aruncare, reuşi. Prinse coarda care atârna şi o fixă de cureaua sa.

Bine asigurată, nu mai avea decât să se ridice până la culme ajutându-se de asperităţile pietrei.

Îşi fixă vârful picuorului într-o falie şi ridică mâna pentru a prinde ultimul „cui” pe care-l înfipsese înainte de a se revolta împotriva lui Jack.

Nu-l înfundase până la inel. Îşi aminti asta o fracţiune de secundă prea târziu. Îl prinsese deja. Şi-i rămase în mână. Se legăna pe coastă, urlând de groază.

Depăşind primul moment al încercării, observă că totuşi coarda ţinea bine.

Se balansa în gol şi-i era frig la urechi. De ce în astfel de cazuri îşi pierdea mereu căciuliţa?

În eforturile sale de a reveni pe verticală, zări silueta înaltă a lui Jack. Era pe marginea platoului. Înalt, atletic, cu umeri laţi şi nişte picioare care nu se mai terminau.

Retrăi cu exactitate scena primei lor întâlniri. Îşi muşcă buza pentru a fi sigură că nu visează.

Agăţată de coardă ca un paraşutist de hamul său, înălţă capul şi-l anunţă pe Jack:

— Inutil să mă cerţi. Trage-mă numai de aici.

— Nu înainte de a-ţi pune o întrebare.

— Ce întrebare? Repede! Poziţia mea nu este prea comodă.

Vocea batjocoritoare căzu asupra ei ca un duş.

— Această acrobaţie repetată face parte din metoda ta de predare?

Dumnezeule! De ce planurie pe care şi le imaginase pentru recucerirea lui Jack erau oare întotdeauna sortite eşecului?

În această noapte, eforturile sale de a-l face gelos se izbiseră de o indiferenţă jignitoare. Acum, dintr-o neatenţie, îi întărea ideea că nu valora nimic ca alpinistă.

Îşi înghiţi riposta care-i venise pe buze. Fie, pierduse. Dar, dacă va fi diplomată, va reuşi oare să câştige o ultimă bătălie?

* * *

— Aş vrea să te bat, biombăni el, ajutând-o să se îndrepte.

Susan îl simţi fremătând de o mânie devastatoare. Inspiră adânc şi… izbucni în lacrimi.

— Voiam… voiam… hohoti ea.

Emoţionată, nu-şi mai găsea cuvintele. Ce-şi promisese oare că va face? Ah, da! Se va arunca în braţele lui. Dar te poţi arunca oare de gâtul unui bărbat care nu te iubeşte?

Îşi privea suspinând vârful bocancilor, fără să

îndrăznească să ridice ochii spre el. După ce o ajutase să ajungă pe păşune, el se îndepărtase. Şi-l imagina cu un chip de piatră şi ochi duri, fără niciun zâmbet.

El se agită.

— Ce voiai să dovedeşti? Eficacitatea unei tehnici noi?

Asprimea tonului arăta cât de furios era pe ea.

Susan avu atunci certitudinea că dacă nu acţiona pe loc, ruptura lor va fi definitivă. În plus, el va păstra o imagine complet greşită asupra ei.

Îşi înghiţi un ultim suspin şi explică pe nerăsuflate motivele care o împinseseră la această imprudenţă. Oh! nu era prima. O recunoştea de bunăvoie. Într-o anumită dimineaţă, îşi dăduse drumul sărind cu ajutorul unei corzi prin fereastra de la baie.

— …Dar am comis cele mai rele nebunii, continuă ea, pentru că te iubesc cum n-am iubit pe nimeni în viaţa mea.

N-am raţionat. M-am grăbit din instinct spre tine, cu capul înainte, fie pentru a-mi ascunde sentimentele de cei care mă înconjurau, fie pentru a încerca să-ţi mărtutisesc ceea ce n-ai vrut să asculţi, în această noapte, pe terasa Clairei.

— Susan!

Ea înălţă brusc capul. Privirea din umbră o ardea, dar nu-i putea vedea expresia.

— Susan, reluă el mai blând, să încercăm să vedem puţin mai clar, amândoi. M-ai acuzat că sunt orb. Dar ai încercat vreodată să mă înţelegi? Adineauri, strigătul tău mi-a sfâşiat inima. Nu mi-am regăsit vocea decât după ce am constatat că nu era niciun pericol.

Ea îl privea, nevenindu-i să creadă ce auzea.

— De ce mă chinuieşti când suntem împreună pe munte?

El depăşi pasul care-i despărţea şi o strânse în braţe.

— Acţionam astfel dintr-un exces de prevedere, de teamă să nu te pierd, dragostea mea.

Pasiunea din tonul său o tulbură pe Susan. Ştia că nu minţea.

El continuă cu aceeaşi voce înflăcărată.

— Erai perfectă şi cu toate acestea nu mă puteam stăpâni să nu-ţi atrag atenţia. Dragostea mă împiedica să văd alpinista cu gesturi sigure. Nu mă gândeam decât la femeia pe care o adoram, la chipul tău, la ochii, la corpul tău şi mă temeam de un accident stupid, imprevizibil, care ne-ar fi putut despărţi pentru totdeauna.

O iubea. Susan nu se mai îndoia. Lumea se îmbrăcase în culori de sărbătoare.

Buzele li se întâlniră într-un sărut fierbinte. Susan îşi simţi corpul moale. Dorinţa o ameţea ca un vin care se urcă la cap.

Cu toate acestea, o amintire continua ×s-o frământe. Or, între ei totul trebuia să fie limpede.

Îşi dădu uşor capul pe spate şi privi adânc în ochii lui Jack.

— Am aflat despre Laura, murmură ea.

— Cine ţi-a vorbit despre ea?

— Janie. Dar aş vrea să-mi precizezi ceva. Când m-ai certat pe perete, în munte, te gândeai la Laura şi la căzătura ei mortală?

El spuse fără să ezite:

— Nu te vedeam decât pe tine şi numai pe tine.

Preocupat de sinceritate, el preciză:

— Poate că în ciuda voinţei mele, am fost marcat de acest accident provocat de o cutezanţă stupidă. Totuşi, când a avut loc, între Laura şi mine se terminase totul de mult timp. De fapt, nici nu începuse cu adevărat ceva. Mă puteam despărţi de ea săptămâni întregi fără să simt nevoia de-a o întâlni.

Aduse faţa Susanei în dreptul chipului său şi o sărută cu pasiune.

— Până să te cunosc, murmură el între două sărutări, nu suferisem niciodată de absenţa unei femei. Acum, am impresia că voi înnebuni dacă trebuie să rămânem departe unul de celălalt.

— Chiar şi pe durata unei expediţii? întrebă ea.

— Da, am suferit chinurile iadului când m-ai anunţat că refuzai să mă însoţeşti pe Maidenhorn.

— Nu te voi mai părăsi niciodată, îi promise ea.

— Atunci, să ne căsătorim.

Ea rămase tăcută, cu inima palpitând de o speranţă nebunească. Era oare posibil să ţină atât de mult la ea? Din cele spuse de Janie, n-o iubise pe Laura atât încât ×s-o vrea de soţie.

— Nu spui nimic, remarcă el pe un ton neliniştit. Ţi-e teamă oare de un nou eşec? Totuşi, dacă fiecare dintre noi acceptă să dea puţin de la el, sunt sigur că vom găsi fericirea.

Ea se cuibări lângă el, beată de bucurie.

— Căsătoria nu-mi va putea aduce nimic în plus faţă de ceea ce am în această clipă.

— Oh! ba da: nişte venituri confortabile.

Ea îl întrerupse, stacojie de indignare.

— Cum poţi amesteca oare căsătoria şi interesul? Conduc o şcoală şi n-am nevoie…

— Ah! nu, Susan, de data asta mă vei asculta până la capăt.

Dacă tonul îi era sever, în schimb o luminiţă de consideraţie strălucea în ochii lui negri.

— Nu m-am gândit niciodată că îţi vei abandona munca. Dar vei fi eliberată de problema banilor şi de constrângeri. Dacă ne căsătorim, nu vei mai merge la seratele Clairei decât dacă îţi va face plăcere. Prietenii ei

te vor implora să le primeşti fiicele. Şcoala va deveni atât de importantă încât vom mai construi una într-o cabană foarte frumoasă.

— Niciunul din aceste argumente n-are valoare pentru mine.

El o aduse din nou alături şi o sărută tandru.

— Nu ţi ×s-a spus niciodată că o căsătorie cere concesii reciproce? Ne va obliga să ne respectăm promisiunile. În ceea ce mă priveşte, mă angajez să nu te mai cicălesc niciodată pe o pantă, înainte de a număra în minte până la zece.

Ea îl privi din nou, râzând.

— Şi eu îţi jur să fac toate coborârile în paraşută.

El o sărută pe nas.

— Propun să coborâm până la cabană, spuse el. Vom stabili nişte planuri precise pentru viitorul nostru.

— Viitorul nostru de alpinişti?

— Viitorul nostru de cuplu, o corectă el.

O strânse mai tare lângă el. Picioarele sale le înlănţuiră pe cele ale tinerei. Se simţi în puterea lui cea mai fericită fiinţă.

Schimbară un sărut în acelaşi timp tandru şi pasionat.

Corpurile li se aprinseră, vibrând de aceeaşi dorinţă nerăbdătoare. În acelaşi timp, un sentiment nou îi înflăcără, o dorinţă de a se înţelege şi de a se iubi.

Un soare strălucitor lumina păşunea. În vale, ceaţa se ridicase.

Susan ştiu că adevărata ei viaţă începea în acest moment.

Sfârşit